

Giới thiệu Bí Mật Của Tổng Giám Đốc

Ai cũng có một bí mật, Bí Mật Của Tổng Giám Đốc có thú vị hơn không? Tác giả Nhạc Nhan sẽ bật mí cho chúng ta biết bí mật này nhé.

Ông của vị tỷ phú mắc bệnh sắp ra đi nhưng muốn có tâm niệm cuối cùng của cháu trai là phải có vị hôn thê chăm sóc thật chu đáo.

Cô cũng vì tiền mà kiên nhẫn chấp nhận, nhưng nào ngờ đã đi quá mức cho phép...Đến kết hôn! Liệu họ có thành đôi hoặc là mọi chuyện bị đổ vỡ trước sự ngỡ ngàng của mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Có lẽ, tôi thật sự phải suy nghĩ bán thân đi.

Mở đầu

Sắc trời âm u.

Bầu trời phía tây hiện ra mang theo một màu đỏ sẫm hòa cùng với màu xám làm cho người chờ đợi ngắm ánh mặt trời chiều có chút buồn bực bỏ xuống lại giờ máy chụp ảnh lên trước mặt thờ dài.

Cô đứng ở trên gò cao của núi Dương Minh, mặc cho gió lớn thổi loạn tóc của cô, si ngốc mà nhìn về hướng chiều tà. Xem ra hôm nay không thể chụp được ảnh cảnh sắc buổi chiều tà rồi.

Lúc cô chuẩn bị xoay người rời đi, bỗng nhiên thoáng thấy một bóng dáng cô đơn đứng ở ven vách núi cao, đầu người nọ đang cúi xuống phía dưới dò xét.

"Đừng! Đừng! Đừng! Không nên nhảy xuống vách núi!" Dương Tử Uyên sốt ruột gọi to, sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt: "Chú à! Có lẽ chú có chuyện gì không hài lòng, nhưng là trăm ngàn lần đừng nhảy xuống vách núi ạ!"

Nơi này là vách đá cao nhất cũng đến một trăm mét, ngã xuống cũng không phải là chuyện đùa.

Người đàn ông kia có chút lưỡng lự quay đầu lại, nhìn thấy một cô gái mắt to, đầu cột tóc kiểu công chúa đứng đối diện anh hết to.

Anh có chút ngạc nhiên, chỉ vào mình: "Em nghĩ rằng tôi là người muốn tự sát?"

Dương Tử Uyên gạt mạnh đầu: "Chú à, có lẽ người gặp phải chuyện gì không hài lòng, cháu có thể lý giải tâm tình của chú, nhưng... Nhưng xin chú nhìn xem chiều tà phía tây đi!"

"Chiều tà?" Người đàn ông cao lớn mang theo ánh mắt như có như không, có khuôn mặt giống như điêu khắc mà lạnh lùng, trên người mặc một bộ đồ thể thao màu xanh, đứng ở vách núi đen cang có vẻ ngọc thụ lâm phong (trong trắng đẹp đẽ).

"Vâng!" Dương Tử Uyên lặng lẽ đi đến bên cạnh anh, thử thăm dò giữ chặt lấy tay của anh. Oa, chú này thật cao nha, bàn tay cũng thật to mà.

Anh như nghĩ tới cái gì nhìn cô, không có buông bàn tay nhỏ bé của cô ra, sau đó theo ánh mắt của cô nhìn về phía trời tây.

Nói cũng thật kỳ quái, mới vừa rồi còn thật nhiều tầng mây mà giờ lại đang từ từ tan đi, mặt trời tuy rằng còn khuất ở đằng sau mây, nhưng xung quanh đám mây lại trở nên sáng lạn lóa mắt, làm cho tâm tình của người nhìn không khỏi hào hứng lên.

"Là ráng đỏ đó! Đẹp quá!" Cô hưng phấn nói.

"Em thích mặt trời chiều sao?" Thanh âm của anh trầm thấp mà êm tai, giống như thanh âm dịu dàng của đàn Cello.

"Đúng, nhìn mặt trời chiều cháu cảm thấy mọi chuyện cũng không quá khó khăn. Cháu vốn cũng rất buồn bực, hôm nay còn trốn tiết cơ mà." Sờ sờ máy chụp ảnh treo ở trước ngực, cô có chút xấu hổ lúng túng nói.

"Buồn rầu? Vì sao?" Anh có chút ngoài ý muốn, cẩn thận nhìn cô. Cô thoát nhìn ước chừng chỉ mười một, mười hai tuổi đáng yêu, có hai tròng mắt hồng hồng, bộ dáng như đã khóc thật lâu.

"Cháu... Cháu... Không phải bố, mẹ sinh ra, là một cô nhi được nhặt về, cháu..." Dương Tử Uyên chậm rãi cúi đầu, nước mắt lại một lần nữa rơi xuống.

Đêm qua tranh đồ chơi với em trai, kết quả làm em trai khóc, em trai khóc nói: "Chị cút khỏi nhà tôi, chị không phải chị gái tôi, chị là một đứa nhỏ được

nhặt về."

Tuy rằng sau đó được bố mẹ khuyên giải, an ủi cô, nhưng ngẫm lại, khuôn mặt mình và bố mẹ cùng anh trai, em trai không giống nhau, cô tin bản thân chính là cô nhi được nhặt về.

Cô càng nghĩ càng thương tâm, cảm thấy mờ mịt về tương lai của bản thân, vốn là một gia đình ấm áp đột nhiên trở nên thật xa lạ làm cho đứa nhỏ như cô chịu không nổi, lén lút ở nơi đây khóc cả ngày, cuối cùng đến khi hoàng hôn mới có thể tháo gỡ được tâm tư.

Cũng không biết vì sao, cô lại nói ra tâm tư phức tạp cùng ưu thương chôn giấu trong lòng với một người xa lạ. Người đàn ông trầm mặc thật lâu sau, cuối cùng hỏi: "Vậy em còn muốn quay về cái nhà kia không?"

"Vâng. Bố mẹ cũng rất thương cháu, cho dù không phải ruột thịt nhưng cũng không sao nữa, cháu đã suy nghĩ thông suốt rồi."

Cô đưa tay lau nước mắt, ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt hồn nhiên ngây thơ tươi cười.

"Thông suốt? Nghĩ như thế nào mà thông suốt?" Người đàn ông cảm thấy có chút khó tin, một cô gái nhỏ như vậy lại có thể nghĩ thông suốt vấn đề lớn như vậy sao?

Cô xem mới có mười một, mười hai tuổi, đối với đứa nhỏ tuổi này mà nói, chuyện như vậy hẳn là đã kích rất lớn chứ?

"Bởi vì cháu còn có một giấc mơ ạ." Ánh mắt cô đột nhiên trở nên sáng lạn trong suốt.

"Giấc mơ?"

"Vâng. Mặc kệ cháu là con của ai, cháu vẫn là cháu, cũng vẫn có thể có giấc mơ. Giấc mơ của cháu là trở thành một nhiếp ảnh gia tài giỏi ạ." Tay nhỏ bé của cô chỉ về phía trời tây: "Chủ xem, có phải rất đẹp hay không?"

Đám mây không biết khi nào hoàn toàn tiêu tán, mặt trời trở nên đỏ rực to lớn trở lại, giống như là muốn kháng cự lại với vận mệnh lặn xuống, đem ánh sáng nóng đỏ không kiêng nể gì rải ở nhân gian, cô gái chiếc máy ảnh ở trước ngực lên, chụp lại khoảnh khắc xinh đẹp này.

"Cháu muốn ghi lại mọi khoảnh khắc xinh đẹp thoáng qua trên thế giới." Cô kiêu ngạo tuyên bố giấc mơ của mình.

Người đàn ông kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt càng thêm thâm thúy, anh chậm rãi nhếch khóe miệng lên.

"Em gái nhỏ, giấc mơ này cũng không khó thực hiện đâu, hy vọng em sớm biến giấc mơ thành sự thật."

"Thế chú có giấc mơ không? Thầy giáo nói, chỉ cần có giấc mơ, mặc kệ có gặp bao nhiêu khó khăn đều có thể vượt qua."

"Giấc mơ của tôi... Thật buồn, tôi lại không có giấc mơ." Người đàn ông nhú nhú mày.

"Vậy làm sao có thể? Không có giấc mơ đời người sẽ trở nên không thú vị đâu." Dương Tử Uyên nắm chặt nắm tay lo lắng vô cùng nói.

"Ừ, hình như là vậy." Người đàn ông ngồi xổm người xuống, nhìn khuôn mặt ngọt ngào, nhỏ nhắn của cô: "Nếu đúng như vậy tôi bỗng nhiên lại có một giấc mơ."

"Ah? Là cái gì? Có thể nói với cháu được không?" Cô lộ vẻ mặt tò mò hỏi.

"Giấc mơ của tôi chính là có được một người vợ đáng yêu, em muốn giúp tôi thực hiện giấc mơ này hay không?" Anh dùng giọng điệu mê hoặc hỏi.

"Gi? Gì cơ?" Dương Tử Uyên gạt mình nhìn hai mắt quầng rừ của anh, trong lòng mãnh liệt vang lên hồi chuông cảnh báo. Cô không phải gặp được người xấu dụ dỗ trẻ em đâu chứ?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong nháy mắt liền trắng bệch, khóe môi anh nhếch lên: "Thế nào? Nhà của tôi có rất nhiều tiền, có thể mua thiết bị chụp ảnh tốt nhất cho em, giúp em thực hiện giấc mơ đó."

Dương Tử Uyên sợ tới mức một câu cũng không dám nói, ôm chặt máy chụp ảnh liền chạy xuống nơi lễ Phật ở dưới núi.

Thật đáng sợ, thật đáng sợ! Cô nhất định là đụng phải người xấu!

"Thật đúng là trẻ con không chịu nổi chút vui đùa." Anh ở sau lưng cô lạnh nhạt nói, một bàn tay theo thói quen đút vào trong túi quần, ánh mắt phức tạp nhìn cô.

Dương Tử Uyên ngược lại, chần chờ quay đầu lại dừng bước.

"Tôi giống như em cũng là cô nhi." Người đàn ông đẩy kính mắt trên mũi, chậm rãi nói: "Hôm nay tôi cũng bởi vì thật buồn nên mới chạy đến trên núi giải sầu."

"Sao?" Há to miệng: "Thật vậy sao?" Thì ra bọn họ lại cùng cảnh ngộ.

"Thật là như vậy, chuyện khổ não của tôi vừa rồi nói chuyện cùng em một lát liền được giải quyết." Anh đến gần cô, kéo bàn tay nhỏ bé của cô.

Cô vùng vẫy một cái, nhưng bàn tay to lớn ấm áp của anh không buông, cuối cùng cô bỏ cuộc, ngoan ngoãn mặc anh nắm lấy.

"Cám ơn em, em gái nhỏ." Về mặt của anh chăm chú nhìn cô nói.

"A?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhất thời đỏ bừng.

Cô hiện tại mới phát hiện, người này có hình dáng vô cùng đẹp. Tóc đen như mực, ở đằng sau mắt kính là gương mặt xinh đẹp, cái mũi với đường cong hoàn mỹ, đôi môi mỏng, khuôn mặt không có gì nhưng lại cực kỳ tuần mỹ, trên cổ nổi lên yết hầu lúc có lúc không đầy quyến rũ.

Dương Tử Uyên bỗng nhiên cảm thấy bản thân bị hấp dẫn, người đàn ông này rất thích hợp để làm người mẫu chụp ảnh, nhất định rất đẹp rất đẹp.

"Như vậy, tiểu ân nhân có thể nói cho tôi biết tên được không?"

Người đàn ông khôi ngô như được điêu khắc, khuôn mặt được mặt trời chiều chiếu vào lấp lánh, rực rỡ, nhìn giống như một thiên thần hạ phàm. Khiến cho khuôn mặt nhỏ của Dương Tử Uyên càng thêm nóng bỏng.

"Dương... Dương Tử Uyên."

"Tử Uyên?" Ánh mắt của anh đột ngột dao động, cảm tay cô đột nhiên tăng sức mạnh, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vì đau mà nhăn lại, nhưng anh lại giống như không để ý về mặt của cô, tiếp tục hỏi:

"Là Tử trong màu tím, tên là Uyên sao?"

"Vâng, là tên một loài hoa."

Ánh mắt của anh liền tiêu tan lạnh lùng, ngược lại có chút nghiền ngẫm, nheo ánh mắt lại hỏi:

"Như vậy, Tiểu Hoa Nhi của tôi, thật sự không muốn làm vợ của tôi sao? Tôi có thể chờ em lớn lên."

"Giờ cơ?" Người này còn chưa chết tâm sao? Dương Tử Uyên lại sợ hãi, từ trong tay anh thoát ra lui về phía sau.

Vừa rồi anh còn vô cùng hiền muộn, nhưng bây giờ khuôn mặt lạnh nhạt lần đầu hiện ra nụ cười, mang theo chút giảo hoạt, đột nhiên có cảm giác tương lai của mình và cô ấy sẽ rất thú vị.

Nhìn một cô gái nhỏ bé vì giấc mơ mà đi về phía trước, từ ngây ngô trở nên thành thực, hẳn là một chuyện hết sức thú vị.

"Mới không cần! Oj...ii...san...!" (Ojisan - tiếng nhật = ông cụ) Dương Tử Uyên lớn tiếng từ chối, ôm chặt máy chụp ảnh, sợ hãi xoay người chạy trốn giống như con thỏ.

Người đàn ông nâng cằm, cau chặt hai hàng lông mày, có chút buồn rầu thì thảo tự nói: "Ojisan? Tôi mới hai mươi tuổi thôi mà? Dù có thiếu niên lão thành cũng không cần như vậy chứ?"

Chương 1

"Có lẽ, tôi thật sự phải suy nghĩ bán thân đi."

"A? Tử Uyên, cậu nói cái gì? Đừng dọa tớ có được không?"

Ở giữa bốn phía ồn ào, Dương Tử Uyên nói rất nhỏ nhưng lời nói lại rõ ràng vẫn rơi vào tai của bạn cô Yên Nhiên ở bên cạnh, khiến cho cô ấy kinh hãi.

"Là thật, tớ hiện tại mang trên lưng số nợ 50 triệu, chỉ sợ bán mình cũng còn không trả đủ." Dương Tử Uyên nhú chặt hai hàng lông mày, bắt đầu nhìn về phía bạn tốt kể khổ.

"50 triệu? My God! Cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tớ biết bác trai hôm kia bị tai nạn xe phải nhập viện rồi, nhưng mà ông ấy có bảo hiểm và còn có anh trai bạn nữa, không thể hoàn toàn bắt bạn gánh tiền thuốc đây chứ?" Cô Yên Nhiên đề đầu xuống, sắc mặt khó coi nhìn Dương Tử Uyên.

Các cô đang ở trong chợ đêm, trên bàn ở trước mặt xếp đầy các thức ăn vặt, có bún xào, thủy tiên bao (hình như một loại chè gì đó), lạp xưởng nướng, cánh gà chiên cùng với canh cá viên.

Cố Yên Nhiên ăn đến mồ hôi nóng chảy đầm đìa, hai má đỏ bừng, nhưng Dương Tử Uyên lại gần như không hề động đũa.

"Chính là bởi vì ngày hôm đó bố xảy ra tai nạn xe cộ, tớ vội vã đến bệnh viện, vừa xuống taxi, ba lô đã bị cướp, tớ đuổi theo nửa ngày vẫn không kịp, trong đó là phim chụp của Thái tiên sinh." Ngón tay của Dương Tử Uyên ở dưới bàn xoắn lại nhìn trông tội nghiệp: "Là ông ấy bảo tớ đưa đến nơi rửa

hình, kết quả..."

Dương Tử Uyên đam mê chụp ảnh, tuy rằng bây giờ còn là một sinh viên, nhưng phần lớn thời giờ đều để vào công việc sau giờ học, làm trợ lý cho nhiếp ảnh gia tự do, Thái Xa Luân.

Đây là công việc cô rất vất vả mới đạt được, lúc được nhận thông báo trúng tuyển còn đặc biệt mời Cố Yên Nhiên một bữa ăn mừng thật no, không nghĩ tới hiện tại lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

"Trời ơi, cậu như thế nào lại không cẩn thận như vậy? Đó là một củ Bạch Thái (cải trắng) rất phiền phức." Cố Yên Nhiên không thích Thái Xa Luân, bí mật gọi ông ta là Bạch Thái.

"Đúng vậy." Dương Tử Uyên ủ rũ nói.

"Đó là phim ảnh? Cũng không đến 50 triệu chứ?" Cố Yên Nhiên khó hiểu hỏi.

"Ông ấy định mở triển lãm ảnh, trong đó là tất cả phim ảnh."

"Trời ơi! Chuyện.... này... Có lẽ thật sự phiền toái rồi." Cố Yên Nhiên cuối cùng cũng hiểu được tính chất nghiêm trọng của sự việc.

Thái Xa Luân là nhiếp ảnh gia phong cảnh tiếng tăm lừng lẫy trong giới người Hoa, lần này là ông ta dốc lòng chụp ảnh suốt hai năm để tổ chức triển lãm lần này mà... Ôi! Thật sự rất phiền phức.

Cho dù ông ta có đòi Dương Tử Uyên bồi thường một tỷ, Dương Tử Uyên chắc cũng không thể phản bác, bởi vì giá trị nghệ thuật là vô giá.

Về mặt Dương Tử Uyên như đưa đám.

Đúng là "Phúc vô song chí, họa vô đơn chí" (phúc đến thì ít, họa đến dồn dập), cha cô bị công ty giảm biên chế, nên rất buồn khổ uống say xảy ra tai nạn giao thông, đồng thời lúc này cô lại làm mất phim ảnh quan trọng, ôi! Chỉ hai chữ "Phiền não" cũng khó có thể nói hết được.

"Tớ nghĩ rằng muốn trả được chắc chỉ có bán thân." Dương Tử Uyên chu cái miệng nhỏ nhắn lên, ánh mắt hiện lên chua xót. Cô thật sự đã suy nghĩ thật lâu, suy nghĩ ngay cả ước mơ còn chưa chạm được vào đã lâm vào tình thế nguy hiểm rồi.

"Ngu ngốc! Đầu cậu bị nước tràn vào à?" Cố Yên Nhiên thò tay gõ một cái vào đầu nhỏ của cô: "Thử mua gương soi mặt mình xem, cậu là tuyệt sắc đại mỹ nữ sao? Có đáng người yêu mị khiêu gọi sao? Vừa nhìn nhất định là một người ngu ngốc, ai sẽ mua cậu đây?"

"Này —" Dương Tử Uyên trừng mắt nhìn Cố Yên Nhiên, cô đã đủ xui xẻo rồi, làm sao có thể chịu nổi lời nói ác độc này của bạn tốt nữa đây?

"Nếu như là tớ đi bán mình thì chắc còn thiếu không nhiều lắm." Cố Yên Nhiên sờ sờ gương mặt trái xoan của mình, nhìn thoáng qua Dương Tử Uyên ở trước mặt: "Nhìn xem, có phải đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành hay không?"

Cố Yên Nhiên quả thật rất đẹp, đường nét ngũ quan gần giống với đại mỹ nữ Lâm Chí Linh, đây là điểm kiêu ngạo của cô ấy.

"Cậu không được làm chuyện điên rồ?" Dương Tử Uyên kinh ngạc, bắt lấy cổ tay của cô: "Nợ của tớ không phải chuyện của cậu, cậu không cần làm chuyện điên rồ."

Tuy rằng Cố Yên Nhiên vẫn cười cô ngu ngốc, nhưng cô gái có bề ngoài xinh đẹp này có nhiệt huyết mà đơn thuần rất giống cô, cô tin Cố Yên Nhiên thực sự có thể vì giúp bạn mà làm mọi chuyện không tiếc cả mạng sống.

"Yên tâm, yên tâm, tớ cũng không phải ngu ngốc." Cố Yên Nhiên vẫy vẫy tay: "Tớ sẽ không đi bán mình, chỉ có ý muốn đồng ý lời mời của công ty model đó, chỉ cần ký hợp đồng, là có thể lấy trước một khoản tiền công, tuy rằng không nhiều, nhưng cũng có thể giúp cậu một chút."

"Yên Nhiên..." Ánh mắt Dương Tử Uyên bắt đầu ngập nước.

"Khóc cái gì mà khóc, ngốc." Cố Yên Nhiên lại đánh cô một cái: "Chúng ta là chị em tốt mà, tớ không giúp cậu thì ai giúp cậu?"

"Yên Nhiên, không cần nói bản thân giống như một chị gái xã hội đen, không tốt đâu." Dương Tử Uyên xoa xoa nước mắt, dờ khóc dờ cười.

"Ha ha, chị gái có nghĩa khí như thế không phải rất tốt sao?" Cố Yên Nhiên bị ảnh hưởng sâu sắc của điện ảnh, luôn hướng tới nghĩa khí của xã hội đen.

"Cám ơn ý tốt của cậu, nếu thật sự không thể, tớ sẽ phiền cậu vậy." Dương Tử Uyên giữ vững tinh thần lộ ra khuôn mặt tươi cười, nắm chặt nắm tay nói: "Trên đời không có vấn đề khó khăn nào mà không thể giải quyết, tớ nhất định có thể giải quyết chuyện này."

"Giờ, cậu đúng là người như vậy, vừa mới rồi còn mày ỉm mặt ề, gây tiếp theo liền như không có việc gì." Cố Yên Nhiên có chút bội phục cách nhận thức của cô bạn tốt này, tuy rằng Dương Tử Uyên thoát nhìn xinh xắn lạnh lợi, gầy yếu tong teo, người khác nhìn vào sẽ cho là không có tính kiên cường.

"Ừ, bởi vì giấc mơ của tớ đã thực hiện được đâu." Dương Tử Uyên hé miệng mỉm cười, sau lại kéo bạn tốt: "Chúng ta đi đi, trước mua một đồng báo chí, nhìn xem có việc gì tốt có thể nhanh chóng kiếm một số tiền lớn không."

"Trên đời làm sao có loại công việc tốt như vậy? Hiện tại chính là đang trong thời kỳ kinh tế khó khăn, làm sao có thể từ trên trời rơi xuống một chuyện "Kim chuyên" (tốt) cỡ vậy được?" Cố Yên Nhiên nhỏ giọng nhắc nhở một câu, giành trả tiền com.

Ở trên đường cái, hai người vừa đi vừa lật báo xem, lúc này, Cố Yên Nhiên bỗng nhiên chỉ vào một bức ảnh chụp trên báo kêu to lên: "Từ Uyển, Từ Uyển, cậu mau nhìn người trong ảnh này!"

"Chuyện gì?" Dương Từ Uyển đến gần chỗ đèn sáng trên đường nhìn vào.

Trên ảnh chụp là một cô gái có mái tóc ngắn ngắn, hơi xoăn, với đôi mắt to trong suốt giống như chú nai con Bambi.

"A, làm sao có thể?" Ngay tức khắc hai tròng mắt của Dương Từ Uyển liền trừng lớn.

"Thật sự rất giống cậu đúng không? Trừ kiểu tóc, thật sự rất giống như chị em sinh đôi của cậu vậy." Cố Yên Nhiên hưng phấn nói, sau đó cẩn thận tìm thông tin bên cạnh tấm ảnh chụp: "Tìm một người làm thể thân cho cô gái... Tiền thù lao 50 triệu? A! Từ Uyển, thật sự là một chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, oa!"

Giữa tấm ảnh là một cô gái có tên Nghê Hải Đường, là cháu gái của chủ tập đoàn Trường Phong - Nghê Vạn Hùng, bởi vì gặp tai nạn máy bay mà chết, cả đời Nghê Vạn Hùng yêu thương nhất là người cháu gái này, bây giờ ông đang bệnh tình nguy kịch, cho nên người nhà giấu giếm việc này, cũng quyết định tìm kiếm một thể thân thay Nghê Hải Đường, an ủi ông cụ những ngày cuối đời.

Dương Từ Uyển xem hết nội dung, lại nhìn tấm ảnh kia, vẫn cảm thấy khó tin: "Yên Nhiên, cậu tin tưởng trên đời thật sự có người giống mình đến như vậy sao?"

"Chắc là có." So với bức ảnh, Cố Yên Nhiên càng quan tâm tiền thù lao hơn, đây thật sự rất hậu hĩnh.

Giám đốc tập đoàn Trường Phong - Nghê Vạn Hùng được xưng là Vua của con thuyền châu Á, nghe nói là một người sở hữu tài sản lên tới vài tỷ Đô-la, nổi tiếng là một người cực cực giàu, cho nên vừa ra tay liền trả ngay 50 triệu.

"Mau liên hệ với bọn họ, nếu không chuyện tốt sẽ bị người khác cướp đi mất. 50 triệu a, vừa đủ có thể thanh toán tiền cậu nợ." Cố Yên Nhiên vội thúc giục.

"Nhưng mà, tớ thật sự có thể làm sao?" Dương Từ Uyển có chút do dự: "Tớ sợ bản thân không làm được, nhờ bị lộ, ông cụ kia không phải càng buồn khổ sao?"

"Yên tâm, trên báo không phải nói ông ấy đang bệnh nặng sao? Người bệnh nặng thường mơ hồ, mắt nhìn cũng mờ, nhìn hình dáng hơi giống sẽ tưởng đó là cháu gái thật." Cố Yên Nhiên bất chấp tất cả nói, loại chuyện tốt thế này nếu bỏ qua một lần sẽ không có lần nào khác.

Nhìn Dương Từ Uyển vẫn còn ý định do dự, Cố Yên Nhiên tự mình cầm lấy di động liên lạc.

"Dạ? Xin hỏi là thư ký Lâm sao? Tôi muốn nhận lời làm thể thân cho tiểu thư Nghê Hải Đường..."

Dương Từ Uyển nghe Cố Yên Nhiên cùng với đối phương nói chuyện, trong đầu vẫn đầy rối loạn như trước.

Người trong ảnh ở trên báo đó rất giống cô, giống đến khó tin, giống như gương mặt của cô nhìn thấy mỗi ngày trong gương vậy!

Chẳng lẽ... Cô cùng Nghê Hải Đường có liên quan sao?

Ba ngày sau, Dương Từ Uyển đi vào bệnh viện nơi Nghê Vạn Hùng nằm.

Cô hôm nay mặc một bộ váy sang trọng, chân mang đôi giày đắt tiền cùng màu, mái tóc dài được cắt tỉa thành mái tóc ngắn xinh đẹp uốn hơi xoăn, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng thêm tinh tế, xinh đẹp, giống như một thực nữ.

Nhìn thấy quảng cáo trên báo là vào lúc trời tối, Dương Từ Uyển cùng Cố Yên Nhiên đã đặc biệt được xe đón đến văn phòng ở trụ sở chính của tập đoàn Trường Phong, thư ký của Nghê Vạn Hùng - Lâm Khởi Quân đã tự mình tiếp đón các cô, nhanh chóng cùng Dương Từ Uyển ký hợp đồng, đầu tiên thanh toán một nửa tiền thù lao.

Lâm Khởi Quân cho biết Nghê Vạn Hùng bị ung thư đến giai đoạn cuối, bất kỳ lúc nào cũng có thể qua đời, cho nên bọn họ không có thời gian chọn lựa người, chỉ cần có bảy, tám phần tương tự liền cùng đối phương nhanh chóng ký hợp đồng, may mắn Dương Từ Uyển gần như là bản sao của Nghê Hải Đường, làm cho Lâm Khởi Quân thở dài nhẹ nhõm.

Nghê Vạn Hùng có hai người con gái sinh đôi, nhưng bọn họ lại sớm qua đời, trên đời chỉ còn lại Nghê Hải Đường là người thân duy nhất, cho nên ông cụ rất mực yêu thương người cháu gái này, nếu mất đi cô ấy, chỉ sợ ông cụ sẽ không còn hy vọng sống tiếp.

Dương Từ Uyển trong lòng hết sức cảm thán, tuy rằng Nghê Vạn Hùng có tài sản lên tới hàng tỷ, nhưng hiện tại ông cụ cũng chỉ là một ông cụ cô độc.

"Nghê tiên sinh thường xuyên nói tiểu thư Hải Đường là một cô gái đáng yêu hay cười, cho nên dù Nghê tiên sinh không nhìn, cô vẫn nhất định phải mặt lộ vẻ mỉm cười với ông, kiểu như hé miệng mỉm cười đoan trang. Nhớ lấy không thể để lộ vẻ mặt bi thương. Nghê tiên sinh ghét nhất gặp người mang vẻ mặt đưa đám, ông có nói qua, cho dù ông qua đời, ông vẫn muốn người bên cạnh mỉm cười đưa ông rời đi." Lâm Khôi Quân dặn dò kỹ lưỡng.

Dương Tử Uyển liên tiếp gật đầu, vô cùng vất vả học theo đặc huấn suốt ba ngày làm một "Thục nữ tươi cười".

Đi đến bên ngoài phòng bệnh, Lâm Khôi Quân gõ cửa.

"Các vị tới." Mở cửa là một vị bác sĩ trung niên mặc áo blouse trắng, ông hạ giọng nói với Lâm Khôi Quân: "Ông cụ vừa tỉnh ngủ đã hỏi tiểu thư Hải Đường đâu."

Lâm Khôi Quân kéo tay Dương Tử Uyển đi vào bên trong, đứng ở trước giường bệnh.

"Nghê tiên sinh, tiểu thư Hải Đường đến rồi."

"Ông." Dương Tử Uyển nói với giọng ngọt ngào, cúi đầu nhìn về phía ông cụ trên giường, không khỏi thăm giật mình.

Ông cụ này gây một cách đáng sợ, hai má lõm xuống thật sâu, làn da khô vàng, có nếp nhăn sâu giống như xác hột óc chó, chỉ có một đôi mắt sắc bén như chim ưng chứng minh lúc trước ông cụ cực kỳ lợi hại, từng ở trên thương trường oai phong một cõi, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Nhìn ông liền nghĩ tới bố lúc này cũng nằm trên giường bệnh, Dương Tử Uyển ánh mắt đau xót, vội vàng cúi đầu. Mặc kệ là người giàu có hay là người nghèo, một khi bị ốm đau đều không chịu nổi đau khổ.

Lâm Khôi Quân nhìn cô sắp khóc, vội vàng từ phía sau véo cô một cái, cô cuống quýt cố nặn ra vẻ tươi cười.

"Ông, con mang theo một ít điểm tâm người thích ăn, là con tự mình làm ạ, người có muốn nếm thử không?"

Nghê Vạn Hùng run run nâng tay khô héo lên nắm lấy tay của Dương Tử Uyển, cẩn thận tỉ mỉ quan sát cô, đánh giá đi đánh giá lại: "Hải Đường, con cuối cùng..."

Cuối cùng cái gì, ông không có nói tiếp, chỉ cảm thật chặt tay cô, chặt đến nỗi làm đau cô.

Hơn nửa ngày, cuối cùng Nghê Vạn Hùng lưu luyến buông tay ra, lát sau phản phó Lâm Khôi Quân: "Khôi Quân, đi gọi Nam Nhi tới đây."

"Vâng." Lâm Khôi Quân đi ra bên ngoài gọi điện thoại.

Trải qua ba ngày học quan hệ của bọn họ, Dương Tử Uyển biết "Nam Nhi" trong miệng Nghê Vạn Hùng là mang họ Phuong, là đứa nhỏ mà ông nhận nuôi, cũng là tổng giám đốc thật sự của tập đoàn Trường Phong, ở phía sau quản lý mọi người.

Chính là bởi vì có người con trai này, cho nên lúc Nghê Vạn Hùng bị bệnh nặng tập đoàn Trường Phong cũng không có xuất hiện nguy cơ nào, mà ngược lại ngày một phát triển.

"Cháu có thể đến, thật sự là quá tốt." Nghê Vạn Hùng nhìn Dương Tử Uyển, âm thanh suy yếu có chút đứt quãng nói: "Lúc này... Ông cuối cùng có thể yên tâm nhắm mắt."

"Ông, ông lại nói cái gì thế?" Dương Tử Uyển kích động cầm tay ông: "Hiện tại y học rất phát, ông nhất định sẽ không sao."

Nghê Vạn Hùng nhẹ nhàng vỗ vỗ tay cô, ánh mắt bình tĩnh ở trên mặt ông lại có chút phức tạp.

Ước chừng 20 phút sau, một người con trai cao lớn mạnh mẽ đi vào phòng bệnh.

"Nam Nhi, đã tới, mau tới đây." Vừa nhìn thấy anh đi vào, ánh mắt Nghê Vạn Hùng sáng ngời, hướng anh vẫy tay.

Dương Tử Uyển lặng yên liếc mắt nhìn người con trai kia một cái, khi thấy rõ khuôn mặt của anh thì lòng của cô nhảy mạnh lên một chút.

Là anh ta?

Đây là người con trai có dáng vẻ quý tộc, phía sau gọng kính là ánh mắt xinh đẹp, cái mũi với đường cong hoàn mỹ, đôi môi mỏng, vẻ mặt lạnh nhạt lại hết sức tuấn mỹ, cổ hẹp dài...

Dương Tử Uyển không nhịn được lắc lắc đầu, nhưng vẫn lên nhìn cảm thấy người con trai này với hình dáng ở trong lòng cô suốt tám năm rất giống nhau.

Thật là anh ta sao?

Nhưng người con trai trước kia có chút u buồn còn người trước mắt bây giờ mang vẻ quả quyết, trưởng thành hơn rất nhiều, cũng càng thêm anh tuấn bức người, không chỉ khuôn mặt lãnh tuấn của anh, mà là toàn thân của anh chỗ nào cũng có khí thế, lại làm người khác cảm phục chính là hơi thở lạnh nhạt.

Đội Phương Nam đi vào phía sau giường bệnh, Nghe Vạn Hùng lại vẫy Dương Tử Uyên: "Hải Đường, con cũng lại đây."

Dương Tử Uyên có chút chần chừ, Lâm Khởi Quân ở phía sau đẩy cô một chút, cô mới đi đến bên cạnh Phương Nam.

"Hai người các con cuối cùng cũng đã đến trước mặt của ông." Nghe Vạn Hùng đem bàn tay của Dương Tử Uyên đặt vào tay Phương Nam. "Trước lúc ông chết, hãy để ông nhìn hai con kết hôn."

"A?" Dương Tử Uyên cực kỳ sợ hãi.

Đây là có chuyện gì? Cô chỉ là thể thân của Nghe Hải Đường, đến an ủi ông cụ lúc cuối đời thôi, vì sao còn muốn cô lập gia đình?

Vì sao trong quảng cáo lại không có nói rõ Nghe Hải Đường đã có hôn ước?

Trời ơi, chuyện này phải làm sao cho tốt bây giờ? Chuyện này thực sự rất lớn rồi.

"Hải Đường?" Ánh mắt Nghe Vạn Hùng trở nên âm trầm, có chút thất vọng nhìn cô: "Con không đồng ý sao? Đây là... nguyện vọng... cuối cùng... của ông... Khụ khụ khụ..."

Nghe Vạn Hùng gắng gượng nói xong câu đó, liền ho khan dữ dội, y ta ở bên vội vàng tiến lên xem xét giúp ông.

Bác sĩ trưởng lặng lẽ kéo Dương Tử Uyên đến bên cạnh, thấp giọng nói: "Nghe tiểu thư, Nghe tiên sinh nhiều nhất chỉ còn có thể sống được một tháng, cho dù chỉ giả vờ cô cũng nên giúp ông ấy hoàn thành tâm nguyện này, bằng không... ông cụ sẽ chết không nhắm mắt."

Dương Tử Uyên chỉ cảm thấy hai việc này cứ rối loạn trong đầu, làm sao chuyện lại trở thành như vậy chứ?

Suy nghĩ nhiều lần, cô đành mềm lòng đi đến trước giường, cầm tay Nghe Vạn Hùng.

"Ông, ông yên tâm, con đồng ý."

Trải qua một thời gian, dùng hai tay điều khiển cả một thể hệ làm mưa làm gió, đến cuối đời cũng chỉ là một ông cụ đáng thương, cho nên Dương Tử Uyên cam tâm tình nguyện đồng ý thay thế cháu gái ông mà an ủi ông.

Phương Nam một mực âm thầm quan sát cô, thấy cô đồng ý, ánh mắt ở sau gọng kính càng lộ vẻ sâu xa, lập tức cũng gật đầu: "Ông nội, ông yên tâm, con sẽ chăm sóc cô ấy cả đời."

"Phương tiên sinh, xin đợi một chút!" Ra đến ngoài phòng bệnh, Dương Tử Uyên đuổi theo phía sau Phương Nam gọi.

"Chuyện gì?" Bước chân Phương Nam dừng lại một chút, mặt không chút thay đổi quay đầu nhìn cô.

"A... Tôi..." Dương Tử Uyên bị nét mặt lạnh lẽo của anh hù dọa sợ dừng lại: "Vừa rồi đáp ứng Nghe tiên sinh là chuyện bất đắc dĩ, tôi nói là... Chuyện kia... Ách... Chuyện kết hôn là giả, chờ sau khi Nghe tiên sinh yên tâm ra đi, chúng ta có lẽ vẫn nên bỏ qua, có được hay không?"

"Không được."

"Vì sao?" Dương Tử Uyên kinh hãi.

"Cả đời Nghe Vạn Hùng ghét nhất là bị người khác lừa dối ông, vì là người thừa kế của ông, tôi không thể lừa gạt ông." Phương Nam nghiêm túc nói.

"Nhưng mà ... Nhưng mà đây là nói dối có ý tốt, giống như tôi giả làm Nghe Hải Đường vậy." Dương Tử Uyên gấp gáp làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng.

"Cũng bởi vì cô giả làm Nghe Hải Đường, cho nên phải giả đến cùng."

"Ách... Nhưng mà..." Dương Tử Uyên không hay cùng người khác tranh cãi, nên có chút không biết nói ra sao: "Nhưng mà... Tôi không phải tiểu thư Nghe Hải Đường thật nên không phải rất thiết cho anh sao?"

"Tôi không sao cả." Về mặt Phương Nam vẫn không thay đổi như trước, ngay cả ánh mắt cũng không có một chút độ ấm.

"Làm sao có thể không sao cả?" Cô kích động nắm tay: "Đây là chuyện đại sự cả đời đó, là lựa chọn một người cùng mình vượt qua hoạn nạn, là người anh yêu thương cùng nhau sống hạnh phúc đến cuối đời đó, làm sao có thể nói là không sao cả được? Anh thật sự không để ý kết hôn cùng một người anh không yêu sao?"

"Đương nhiên để ý. Nhưng vì cô bây giờ đang là Nghe Hải Đường cho nên tôi mới chấp nhận lấy cô." Phương Nam đẩy kính mắt, hơi tới gần cô một chút, hạ giọng nói: "Tôi không ngại cho cô biết, cuộc hôn nhân này đối với cả cô lẫn tôi đều có lợi."

"A?" Dương Tử Uyên kinh ngạc ngẩng đầu, đột nhiên nhìn anh ở ngay trước mặt giật mình.

"Chỉ cần cưới 'Nghê Hải Đường', tôi có thể thừa kế tập đoàn Trường Phong, mà cô lại có thể thừa kế tài sản trị giá một tỷ Đô-la."

"Một... tỷ..." Dương Tử Uyên bị con số trên trời này dọa ở trong lòng: "Nhưng... Nhưng mà tôi không phải..."

"Đúng, cô đương nhiên không phải là Nghê Hải Đường, cô là giả, nhưng mà tôi chỉ cần cùng cái tên 'Nghê Hải Đường' kết hôn, tự nhiên số tiền kia có thể danh chính ngôn thuận thuộc về tôi." Phương Nam nhún vai nói: "Tôi là thương nhân, vì lợi mà không để ý đến hôn nhân, cô nói xem tôi thực sự bỏ qua cơ hội này được sao?"

"Anh..." Dương Tử Uyên nhất thời bị đóng băng, cô ngạc nhiên nhìn người đàn ông khôi ngô cao lớn trước mắt, đột nhiên phát hiện anh rất xấu xí.

Phương Nam tiến đến, môi kề sát tai cô nhẹ giọng nói: "Muốn nói tôi rất khôn nạn sao? Cô cũng không phải giống tôi sao? Vì 50 triệu bằng lòng không là chính mình, giả mạo một người xa lạ."

Dương Tử Uyên cắn chặt môi, không thể phản bác.

"Từ giờ trở đi, chúng ta là tông phạm." Phương Nam khoe miệng hơi nhú lại, bàn tay to ấm áp xoa xoa cái gáy của Dương Tử Uyên.

Khi anh dùng ngón tay thô ráp chạm vào cổ cô thì cô không nhịn được rụt cổ lại, cảm giác tê dại kỳ quái làm cho cô sợ hãi.

Phương Nam bí ẩn cười, ngón tay khéo léo đùa bốn vành tai cô: "Hơn nữa cô lại rất đáng yêu, tôi nghĩ tôi không có gì phải oán giận."

"Không..." Dương Tử Uyên muốn tránh đi, nhưng mà cơ thể giống như bị trúng ma pháp, chỉ cảm thấy bên tai nóng rực, bị cảm giác mê muội kéo lại, làm cho cô cả người run lên.

Phương Nam cúi người ở bên tai cô khẽ động một chút: "Cô phải nhớ kỹ quy tắc trò chơi là 'Cá lớn nuốt cá bé'."

Nói xong anh tự mình rời đi, để mình cô sững sờ đứng tại chỗ.

Một lúc lâu sau, Dương Tử Uyên mới kịp phản ứng lại, không chịu được hét lớn một tiếng: "Đáng ghét! Tôi sẽ không đồng ý!"

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét!

Tên kia thật đáng ghét, tên đó nhất định là một tên hám lợi, tính cách tham lam lại háo sắc, hạ lưu, đê tiện, một tên tiểu nhân.

Tiểu nhân! Tiểu nhân vô sỉ!

Trên đường về nhà, Dương Tử Uyên tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nghê Vạn Hùng thật sự là đáng thương, yêu mến cháu gái đã chết, chỉ có thể nhìn thấy một thể thân là cô, ngay cả người thừa kế thật vất vả và chính tay bồi dưỡng cũng chỉ là một tên gian thương coi trọng tiền tài.

Dương Tử Uyên có phần hiểu rõ trong giới thượng lưu hôn nhân bao giờ cũng đi kèm lợi ích, hai bên vợ chồng lấy nhau vì thật lòng yêu thương là rất ít, cực kỳ hiếm có, nhưng cô trăm ngàn lần không nghĩ tới bản thân chỉ làm một thể thân không thể ngờ cũng gặp phải tình cảnh này.

Sắp về đến nhà thì di động đột nhiên vang lên, nhìn màn hình, mặt Dương Tử Uyên nhăn lại như mướp đắng.

Cô nghe điện thoại: "Tôi là Dương Tử Uyên, là Thái tiên sinh ạ?"

"Tử Uyên, tôi gọi để nói với cô, tài khoản của tôi đã nhận được tiền." Thái Xa Luân nói có chút nóng vội, nghe qua không vui mừng: "Cô làm sao có thể kiếm ra được nhiều tiền như vậy? 25 triệu đó!"

"Dạ, không sao, dù sao cháu cũng sẽ nhanh chóng trả đủ 50 triệu, xin ngài yên tâm." Ở trước mặt nhiếp ảnh gia mà mình kính trọng, Dương Tử Uyên không muốn bản thân bị mất mặt.

"Tử Uyên..." Thái Xa Luân bỗng nhiên thờ dài: "Cháu nên biết nếu tôi muốn cháu chịu trách nhiệm thì 50 triệu đó chỉ là số lẻ? Hơn nữa tôi đây bỏ ra hai năm đến mọi nơi có cảnh đẹp trên thế giới, đã có người dự định mua các tác phẩm đầu của tôi đã vượt quá con số này."

"A?" Dương Tử Uyên vô cùng khiếp sợ: "Thái tiên sinh..."

"Tôi thích cô." Thái Xa Luân thờ dài yếu ớt: "Cô biết không? Tôi mỗi ngày đều nhìn ảnh cô mới có thể đi vào giấc ngủ..."

"Ảnh? Ngài làm sao lại có ảnh của tôi?" Dương Tử Uyên như bị dội một gáo nước lạnh, từ đầu đến chân lạnh toát.

"Lúc trước nhân lúc cô không chú ý thì chụp lại. Từ trước đến nay, tôi chưa từng thấy một người con gái nào thích hợp để chụp ảnh như cô, nhất là trong lúc làm việc, ánh mắt sáng ngời, rất mê người... Tử Uyên, chỉ cần cô đồng ý làm tình nhân của tôi, tôi có thể không truy cứu..."

"Thái tiên sinh, tôi sẽ nhanh chóng trả tiền cho ngài, cũng xin ngài mang ảnh chụp trả lại cho tôi. Nếu như không có chuyện gì, tôi xin cúp máy." Dương Tử Uyên lập tức cúp điện thoại. Năm đi động trong tay không nhìn được run run, cả người rét lạnh.

Thái Xa Luân luôn ra vẻ đạo mạo, vậy mà lại lén lút... mà cô lại vui vẻ làm việc cùng hơn nửa năm?

Cô đột nhiên cảm thấy buồn nôn, rất... rất buồn nôn.

Hèn chi Yên Nhiên lại không thích ông ta, còn nói ông ta là một quỷ quân tử. Ông ta đã ngoài bốn mươi, bên cạnh đã có ba người phụ nữ, hiện tại còn muốn thêm cả cô? Thật ghê tởm!

Nhớ lại vừa rồi, cùng là làm ăn với làm ăn, Phương Nam đối với mình nói thẳng đã tâm ngược lại có chút đáng yêu, ít nhất cô biết mình đang đối mặt với hạng người gì, có chết cũng biết chết như thế nào.

Cân nhắc nửa ngày, Dương Tử Uyên cuối cùng vẫn gọi cho Phương Nam.

"Phương tiên sinh, tôi quyết rồi, tôi đồng ý với ngài."

"Tốt lắm. Nghệ Vạn Hùng đã chuẩn bị hôn lễ từ lâu, ngày mai thì cử hành hôn lễ." Phương Nam nói rõ ràng.

"Được."

Vừa cúp điện thoại xong, Dương Tử Uyên không biết làm sao lấy tay gõ mạnh vào trán mình một cái.

Xui xẻo, xui xẻo, xui xẻo!

Năm nay, cô chắc chắn là bị thần xui ám.

Ngày hôm sau, bầu trời nắng ấm, khí trời trong lành.

Trên sườn núi Dương Minh, trông một tòa nhà cao cấp diện tích hơn hai nghìn mét, hôn lễ được cử hành long trọng, trong phòng khách có rất nhiều quý tộc, gần như là toàn bộ giới thượng lưu Đài Loan, cùng với rất nhiều chính trị gia.

Kiến trúc của biệt thự họ Nghệ không giống với các biệt thự bình thường khác, xung quanh là tường màu trắng cao đến chín mét, màu chủ đạo là màu đỏ, rất khí thế.

Nghệ Vạn Hùng gần đây luôn phải ở trong nhà, nên các công việc phải xử lý diễn ra khá yên tĩnh, hơn nữa nghe nói cực kỳ tin Phật, có vóc dáng tiêu tụy của Phật tử, ở trong căn phòng được một thầy sư phong thủy đích thân xây dựng.

Buổi hôn lễ này vì Nghệ Vạn Hùng bệnh nặng, không thể đích thân tham dự, nên Phương Nam nghe theo lời ông chuẩn bị, tổ chức một hôn lễ mang đậm phong cách Trung Quốc.

Anh mặc trường bào, đầu đội mũ chú rể, trong tay cầm hồng ti đại (dài lụa hồng), ở đầu kia của ti đại được cô dâu cầm lấy.

Dương Tử Uyên cũng mặc một bộ hỉ phục màu đỏ thẫm, đầu đội mũ phượng, chân mang giày thêu.

Đến giờ lành, người chủ trì đang chuẩn bị mở miệng thì một cô gái trẻ tuổi mặc áo cưới màu trắng bỗng nhiên từ trong đám người hét lớn: "Không được! Nghệ Hải Đường đó là giả! Đây là một âm mưu!"

Toàn thân Dương Tử Uyên cứng đờ, chút nữa làm rơi ti đại trong tay xuống.

Cô bị phát hiện rồi sao?

"Đừng hốt hoảng." Một bàn tay lớn nắm chặt bên eo nhỏ của cô: "Có tôi ở đây."

Dương Tử Uyên yên tâm một chút, tuy mồ hôi lạnh vẫn tuôn ra, nhưng tâm lại thật sự không thấy lo sợ.

Cơ thể Phương Nam giống như bàn thạch (tảng đá) cho cô dựa vào, bàn tay để ở cánh tay cô cũng có chút ấm áp, thần kỳ làm cho cô yên tâm rất nhiều.

"Cô ta là giả! Cô ta tên là Dương Tử Uyên, thật sự không phải là Nghê Hải Đường! Kẻ lừa đảo, kẻ lừa đảo, cô là một kẻ lừa đảo! Cô không xứng với anh Nam, anh ấy là của tôi." Cô gái mặc bộ áo cưới màu trắng, để lộ nửa bộ ngực sữa, đầy đặn khiêu gợi, vừa hét to như bị điên, vừa lao đến người Dương Tử Uyên.

Phuong Nam nghiêng mình đem Dương Tử Uyên bảo hộ ở sau người, chìa tay đẩy cô gái điên cuồng ra xa: "Sunny, đủ rồi! Dương Tử Uyên là do chúng tôi tìm đến thế thân, không cần cô nói mọi người đều biết."

Lúc trước bọn họ dám công khai đăng báo tìm người, tất nhiên không sợ ai biết Dương Tử Uyên là thế thân.

"Không được, không được! Hôm nay người cùng anh kết hôn phải là em!" Trần Sunny kích động ôm lấy tay Phuong Nam, trên mặt đầy nước mắt: "Nghê Hải Đường có cái gì tốt? Cô ta vẫn luôn ở nước ngoài không có trở về, cho dù đã chết mà âm hồn cũng không tiêu tán, chỉ còn cái tên cũng cướp anh đi, em không muốn, em không muốn! Em với anh là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, em cũng là người thân của Nghê gia, tại sao cô dâu lại không thể là em? Tại sao anh nguyện ý cưới một người giả mạo? Nghê Hải Đường thật sự đã chết, đã chết!"

Một đôi vợ chồng vội vàng tiến lên kéo cô: "Sunny, không được làm loạn, mau về nhà ngay!"

"Con không muốn! Con yêu anh Nam, con thật sự rất yêu anh ấy, từ nhỏ đã nghỉ ngoài anh ấy ra, sẽ không lấy bất kỳ ai, nếu như anh ấy không lấy con, con sẽ chết!" Trong mắt Trần Sunny tràn đầy điên cuồng, cùng với cổ chấp, vừa khóc thút thít vừa thoát khỏi lời kéo của cha mẹ, muốn nhào vào trong ngực Phuong Nam.

Các tân khách cũng mở to mắt há hê theo dõi vở kịch khôi hài này.

So với việc chưa gặp mặt Nghê Hải Đường thì ngược lại bọn họ biết rõ vị tiểu thư Trần Sunny này, cô ta là cháu của em gái Nghê Vạn Hùng, cũng là người thân của Nghê Vạn Hùng, cho dù quan hệ hơi xa một chút.

Nghê Vạn Hùng có một chị gái và một em gái, chị gái lấy chồng rồi sang Mỹ định cư, em gái cùng chồng ở lại Đài Loan sinh sống, cả gia đình vẫn sống nhờ vào Nghê Vạn Hùng.

Trần Sunny cùng Phuong Nam lớn lên từ nhỏ, có bị anh cuốn hút cũng không phải lạ, huống chi Phuong Nam là người thừa kế của Nghê Vạn Hùng, tiền đồ rộng mở, là một người đàn ông tốt, cho dù là kẻ ngu cũng không thể bỏ qua.

"Em yêu, em làm sao lại chạy đến nơi này? Quấy rầy hôn lễ của người khác là không tốt." Chợt một âm thanh trong trẻo vang lên, một người đàn ông khôi ngô xuất chúng, dáng người cao lớn đi lên phía trước, nhẹ nhàng trách mắng Trần Sunny.

Anh ta mặc một bộ tây trang màu xanh, tóc dài được tết gọn phía sau gáy, cằm nhọn, ánh mắt hẹp dài, gương mặt nhìn thẳng, gương mặt giống như hơi cười, ánh mắt tràn đầy quyền rũ.

"Anh là ai? Cút ngay!" Trần Sunny nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt, tức giận dùng chân đạp anh ta.

"Ồi chào, em yêu, đêm qua chúng ta gặp nhau ở trong quầy rượu, với lại một đêm triền miên, em tại sao có thể bạc tình đến vậy, trở mặt ngay được?" Người con trai mang về mặt ủy khuất nói.

"Anh..." Trần Sunny chấn động. Cô đêm qua quả thật đến quầy rượu, nhưng thật sự không nhớ rõ người này là ai.

"Anh làm sao?" Người con trai đưa tay kéo cô vào trong ngực: "Phá hư hôn lễ của người khác là một tội lớn, sau khi chết sẽ không được siêu sinh, ngay cả Diêm Vương cũng không nhận kẻ ác."

"Cút ngay!" Trần Sunny bỗng nhiên hiểu, anh ta nhất định là bạn của Phuong Nam, đến giúp đỡ, vì vậy không để ý tới nữa anh ta, trực tiếp quay người nói với Phuong Nam: "Anh Nam, em yêu anh, không phải anh em sẽ không lấy chồng, nếu như anh nhất định cưới người giả mạo này, em sẽ chết cho anh xem."

"Cô cần phải đi tới mức này sao?" Phuong Nam vẫy tay ý bảo người con trai tóc tết đi ra, nhìn thẳng vào Trần Sunny hỏi.

"Dĩ nhiên!"

"Như vậy, vợ yêu, ý của em thế nào?" Phuong Nam quay đầu lại hỏi Dương Tử Uyên.

Dương Tử Uyên sững sốt: "A! Tôi?"

Phuong Nam gật đầu một cái.

Làm sao lại kéo tôi đến làm bia đỡ đạn? Dương Tử Uyên hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái.

Nhưng trốn tránh chưa bao giờ là tác phong của cô, cho nên cô nhìn về phía Trần Sunny, nói: "Mặc dù tôi không truy cứu chồng chưa cưới của tôi cùng với cô trước đây có quan hệ như thế nào, nhưng không có nghĩa là sau này tôi không để ý. Hôm nay người cùng anh ấy kết hôn là tôi, không phải cô, cho nên tôi hy vọng tiểu thư Sunny hãy tự trọng một chút."

Lúc đó, người con trai tóc tết huyết sáo, nhìn cô giơ ngón tay cái lên. Không nhìn ra cái người gầy yếu tong teo như con gái này còn cười tự mãn, không

hề bị hù dọa.

"Dạy tôi tự trọng? Cô là cái thá gì?" Trần Sunny giận tím mặt, vung tay muốn cho cô một bạt tai, lập tức bị Phương Nam bắt lại được.

"Đủ rồi!" Anh trầm giọng gầm lên, ánh mắt nghiêm nghị cực kỳ đáng sợ.

"Anh Nam..." Trần Sunny cảm thấy ủy khuất, đau lòng khóc thành tiếng: "Cô ta là giả, anh tại sao lại đối với em như vậy?"

"Nếu như cô còn không phục thì cùng chúng tôi báỉ đường cũng được." Phương Nam hất tay của cô ra, lạnh nhạt nói.

Lời của anh vừa nói ra, mọi người đều xôn xao.

Muốn một người cưới hai vợ sao?

Dương Tử Uyển nhủ mảy một cái, nhưng trực giác thấy Phương Nam không phải là người liều lĩnh, vì vậy lặng lẽ đợi anh giải thích.

Phương Nam đẩy đẩy kính mắt ung dung nói: "Ông nội tin Phật, cũng dạy mọi người biết truyền thống. Ở cổ đại, thiên kim tiểu thư xuất giá, thường có nha hoàn làm của hồi môn, nếu những nha hoàn này có số tốt có thể leo lên giường chủ nhân làm thiếp, không tốt số thì cả đời làm nha hoàn. Nếu như cô không ngại làm nha hoàn cam tâm tình nguyện phục vụ cho Tử Uyển, không để ý cùng Tử Uyển cùng nhau gả qua, trở thành người của Phương gia." Tiếp theo anh tiến tới gần Trần Sunny, lạnh lùng nói: "Nhưng chỉ có điều cô yên tâm, tôi tuyệt đối không cho cô leo lên giường của tôi." (*vỗ tay* ôm bụng cười ngất)

Mọi người lại một lần nữa xôn xao.

Rất tốt, một Phương Nam vô tình!!

Xem ra gọi anh là "Trảm Diêm Vương" quả không sai.

Ngay cả Diêm Vương cũng dám trảm, thì còn cái gì không dám đây?

Mọi người âm thầm ghi khắc ở trong lòng, sau này ngàn vạn lần chớ đắc tội với vị như Diêm Vương có văn hóa này.

Trần Sunny dưới ánh mắt uy nghiêm đáng sợ của anh, cuối cùng cũng ngã trên mặt đất, gào khóc.

"Tôi sẽ không tha thứ! Tôi sẽ đi nói với ông, Dương Tử Uyển cô chờ mà xem!" Trần Sunny vừa nói liền bị cha mẹ lôi ra ngoài.

Hôn lễ tiếp tục tiến hành.

Thời điểm bái thiên địa, Dương Tử Uyển kéo kéo hồng ti dài.

"Chuyện gì?" Phương Nam khom lưng đến gần cô, thấp giọng hỏi.

"Nếu cô ta thật sự chạy đi nói với Nghê tiên sinh thì phải làm sao bây giờ?" Dương Tử Uyển vạn phần lo lắng.

"Yên tâm, Lâm Phong đã đuổi theo, cậu ấy sẽ giải quyết." Lâm Phong trong miệng Phương Nam chính là người con trai tuấn mỹ tóc tết đuôi sam vừa rồi.

Âu Dương Lâm Phong là bạn tốt của Phương Nam, là chủ một võ quán, cũng là người cực thích chõ mồm vào chuyện của người khác.

"Nhưng mà lần này thân phận của tôi hoàn toàn bị phơi bày ra ánh sáng, không có chuyện gì sao? Nghê tiên sinh sớm muộn cũng sẽ biết rõ chân tướng."

"Không có lệnh của tôi, không có ai có thể vào phòng bệnh của ông."

"Anh đem ông giam lỏng?" Dương Tử Uyển kinh ngạc.

"Cô có thể nói dễ nghe hơn được không, ví như... Bảo vệ."

"Anh đúng là một ác ma." Dương Tử Uyển rủa thầm.

"Cám ơn quá khen."

"Hơn nữa, mặc kệ anh trước kia có bao nhiêu phụ nữ, tôi hy vọng sau này sẽ không nhìn thấy nữa. Chuyện như ngày hôm nay, chỉ một lần này, nếu có lần sau nữa, chúng ta li縁 hôn." Dương Tử Uyển đi sát theo Phương Nam vào phòng tân hôn, nhỏ giọng nói.

Coi như hai người bọn họ kết hợp vì lợi ích, cô cũng không dễ dàng cùng người khác chia sẻ một người đàn ông, cô sợ bản.

Đầu bả vai Phương Nam hơi động, vẻ mặt luôn không có cảm xúc bỗng ánh mắt có chút không vui. Có người ở trong ngày kết hôn lại nói đến chuyện ly

hôn sao? Cô gái nhỏ này vẫn thú vị như trước.

"Bà xã, hôm nay là ngày vui của chúng ta."

"Cảnh báo nói trước, không phải sau này chúng ta càng sống tốt sao?" Dương Tử Uyên nắm chặt hồng ti, cắn răng nghiêng lợi nói.

"Yên tâm, tôi rất có đạo đức nghề nghiệp, thương nhân coi trọng nhất uy tín." Phương Nam cười nhẹ một tiếng, trong mắt tràn đầy mong đợi cùng hứng thú.

"Tử Uyên, cậu hôm nay thật xinh đẹp!"

Vừa vào phòng tân hôn, Cố Yên Nhiên từ phía sau đột nhiên ôm lấy Dương Tử Uyên, khiến cô ngồi trước bàn trang điểm giật mình.

"Nghe thư ký Lâm nói, bộ lễ phục này là được tận tay một vị đại sư nổi danh đích thân may, oa! Quả nhiên không giống đồ thường, sờ vào cảm giác không giống nhau, ô... Tớ cũng muốn có một bộ!" Cố Yên Nhiên say mê đem mặt vui vào khăn hy số lượng ít này.

Tơ lụa hàng đầu Trung Quốc quả nhiên không phải nói gát, rất mỏng như cánh ve vậy.

"Yên Nhiên..." Dương Tử Uyên bắt đầu nhìn bạn tốt đang rất cao hứng, không biết cô nhóc này cao hứng cái gì, cô đang buồn bực gần chết.

"Cười một cái xem nào, hôm nay là ngày vui, tại sao lại mang bộ dáng của một cô vợ nhỏ tức giận vậy?" Cố Yên Nhiên nheo gò má cô một cái.

"Á! Cũng đâu phải đang chụp hình." Dương Tử Uyên buồn buồn vuốt ve tay của cô: "Yên Nhiên, nói thật, tớ rất khổ não, thế nào mà cứ hồ đồ gả đi như vậy chứ?"

"Xin nhờ, cậu là gặp vận may mới có thể gả cho một con rùa vàng, hơn nữa con rùa vàng này lại vô cùng đẹp trai, khí chất phi phàm, phong lưu phóng khoáng, anh minh thần võ, đơn giản là "Người đàn ông kim cương Thiên Hạ Vô Song", cậu còn oán trách cái gì nữa? Cậu là có điểm phúc, trời ban cho thần tài."

"Vậy chúng ta cùng đi đi." Dương Tử Uyên kéo Cố Yên Nhiên đến giường big size: "Cậu làm cô dâu của Phương Nam"

"Đùa gì thế? Cô dâu mà cũng có thể thân sao?" Cố Yên Nhiên dờ khóc dờ cười: "Tớ cảm thấy hai người các cậu rất xứng đôi, nam cao lớn anh tuấn, lạnh nhạt nghiêm túc, nữ xinh xắn dễ thương, dịu dàng kiên cường, ở cùng nhau không phải rất tốt sao?"

Chân mày Dương Tử Uyên nhíu chặt hơn.

Người khác nói bọn họ xứng đôi, nhưng chỉ có cô cùng anh mới biết, không có một chút tình cảm khi kết hôn, kiểu giống như trong cổ đại phải nghe lời cha mẹ hai bên kết hợp lại, không có một chút tự do trong hôn nhân.

"Hơn nữa tớ cảm thấy, thật ra cậu cũng thích anh ta mà?" Cố Yên Nhiên ghé vào bên tai Dương Tử Uyên khẽ cười hỏi.

"Nào có!" Mặt Dương Tử Uyên nhất thời đỏ lên.

"Cậu xem, lúc nhìn anh ta, ánh mắt của cậu không giống với bình thường, à, hiện tại mặt cũng rất đỏ, có phải chỉ cần nhắc tới anh ta thì trái tim gần như đập loạn? Ha ha a... Đây chính là dấu hiệu yêu, cậu trốn không thoát rồi." Cố Yên Nhiên giả giọng một người từng trải.

Dương Tử Uyên không cách nào cãi lại.

Cô thật sự có một cảm giác khác lạ với Phương Nam. Bởi vì cô vẫn hoài nghi anh chính là người cô gặp ở đời Kinh Thiên năm đó, trái tim vẫn còn quanh quẩn bộ dáng lúc anh cầu hôn cô.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao cô không hết sức kháng cự hôn nhân này.

Nhưng mà, đáy lòng cô có chút hoang mang. Cô không nên dễ dàng trao cuộc đời mình ra như vậy, có thể trong lòng Phương Nam đã nghĩ cô vì tiền mà bán rẻ thân thể, hám lợi đi.

"Cậu rất khổ não sao?" Nhìn gương mặt của Dương Tử Uyên nhăn lại như cái túi, Cố Yên Nhiên cuối cùng cũng thu hồi vẻ mặt đùa cợt, có chút lo lắng hỏi.

Dương Tử Uyên gật đầu một cái.

"Vậy sao cậu không thương lượng với anh ta một chút, coi đây là kết hôn giả? Cậu xem, chỉ cần tiến hành nghi thức hôn lễ, ông cụ cũng yên tâm, các cậu có thể lập một hiệp định, bên ngoài là một đôi vợ chồng, trên thực tế thì chia phòng ngủ, không làm vợ chồng thật là được. Chờ khi ông cụ vừa mất, cậu có thể được trả thù lao, khôi phục lại tự do." Cố Yên Nhiên đề nghị.

"Trước khi kết hôn tớ cũng đã nói với anh ta, nhưng mà anh ta không đồng ý, anh ta không muốn lừa gạt Nghê tiên sinh." Dương Tử Uyên cúi đầu nói.

"Thối quá! Cái gì gọi là không muốn lừa gạt Nghê tiên sinh? Tìm một người đóng giả Nghê Hải Đường không phải là lừa gạt thì là gì? Tớ nghĩ anh ta cần

bản là muốn ăn cậu rồi." Cổ Yên Nhiên nháy mắt với cô: "Anh ta nhìn hình dáng của cậu, chính là kiểu một con sói nhìn một con thỏ nhỏ nha, chỉ thiếu chút nữa là chảy nước miếng đầy đất thôi."

"Yên Nhiên—" Dương Tử Uyên bắt đầu nhìn bạn tốt, không hiểu cô hưng phấn cái gì.

"Cậu nha, chính là dáng vẻ này." Cổ Yên Nhiên lại không nhìn được néo mặt cô: "Cậu xem cậu đi, dáng người nhỏ nhỏ, một đôi mắt to luôn ngập nước, trên mặt còn có hai lúm đồng tiền khả ái, làm cho người khác nhìn không được muốn bắt nạt, tớ nghĩ Phương Nam cũng có ý nghĩ như vậy."

"Cái gì? Anh ta cũng không đến mức biến thái như vậy được không?" Dương Tử Uyên hất tay của cô ra, trừng cô một cái.

"Lại cãi, còn không mau vào động phòng đi, đi tìm người đàn ông của cậu đi!" Cổ Yên Nhiên nhướn mày nói.

Dương Tử Uyên nổi điên, bây giờ không có cách nào nói lại người bạn chưa ngoa này.

"Nói thật, cậu đã cầu xin Phương Nam mà anh ta không đồng ý, nhưng nếu cậu không muốn mất trinh tiết, tớ dạy cậu một chiêu, bảo đảm hù anh ta bỏ chạy." Cổ Yên Nhiên mỉm cười, trong mắt hiện lên một tia đùa dai nói.

"Một chiêu gì?" Dương Tử Uyên nghi ngờ.

"Chính là như này..." Cổ Yên Nhiên ghé vào bên tai cô nói nhỏ một chuỗi dài.

"Hả?" Mặt Dương Tử Uyên phớt hồng: "Vậy làm sao có thể?"

"Sợ cái gì? Đêm tân hôn là quan trọng nhất, lần đầu tiên hàng phục anh ta không được, cậu sau này liền xong đời, chỉ có thể mặc cho anh ta xâm lược."
^_^

Cổ Yên Nhiên mang ba lô treo ở cửa phòng tới, đặt ở chân giường, sau đó trừng mắt nhìn Dương Tử Uyên.

"Cứ như vậy, tớ đi đây! Đừng nói người chị gái này không giúp cậu nha." Nói xong, cô vẫy tay một cái liền xoay người rời đi.

Dương Tử Uyên nhìn vào ba lô, dờ khóc dờ cười.

Tại sao bạn cô lại có những thứ này?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

10h30p đêm, Phương Nam đẩy cửa đi vào.

Dương Tử Uyên vẫn ngồi trước bàn trang điểm, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn nhăn lại như bánh bao.

Phương Nam tháo cả vạt xuống, thở ra một hơi. Hôn lễ ngày hôm nay thật khiến anh mệt muốn chết, đến bây giờ mới được nghỉ ngơi một chút. Anh chán ghét việc xã giao trong giới thượng lưu, nhưng không có cách nào thoát được, anh vẫn phải bắt đầu đi mà làm.

"Em định mặc bộ quần áo này đi ngủ sao?" Anh nhìn Dương Tử Uyên kỳ quái nói, sau đó bắt đầu cởi bộ lễ phục chú rể xuống.

Dương Tử Uyên sợ hãi vội vàng nhắm hai mắt lại.

Thấy cô hoảng sợ như con thỏ nhỏ, Phương Nam cảm thấy buồn cười. Anh mở tủ lấy một bộ áo ngủ, thuận tiện mang áo ngủ nhét vào trong ngực Dương Tử Uyên: "Anh muốn tắm, cùng đi không?"

"Không... Không cần, tôi ngồi thêm một lúc, tắm sau cũng được." Hai mắt Dương Tử Uyên vẫn nhắm chặt, mở miệng cự tuyệt.

Phương Nam nhún nhún vai, tự mình đi vào phòng tắm.

Nghe được tiếng mở cửa vang lên, Dương Tử Uyên mới hé mắt, nhìn thấy trước mặt không có ai liền thờ dài một hơi.

Trong phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy, cách cửa kính, có thể nhìn thấy loáng thoáng vóc dáng cao lớn, mặt Dương Tử Uyên lập tức đỏ lên.

"Phương... Phương tiên sinh." Cô thử gọi một tiếng.

"Gọi Nam, ông xã hoặc là anh, chọn một cái." Bởi vì ở trong phòng tắm, tiếng Phuong Nam có chút không rõ: "Em phải sớm có thói quen gọi anh như vậy."

"Phuong... Nam, tôi..." Dương Tử Uyển không được tự nhiên chà xát bàn tay: "Không nhớ lời chúng ta nói trước hôn lễ sao? Tôi cảm thấy... Á... Chúng ta làm vợ chồng giả thôi được không? Như vậy, tôi cũng sẽ không can thiệp việc anh cùng bất kỳ người phụ nữ nào qua lại."

Trong phòng tắm chỉ còn lại tiếng nước chảy, Phuong Nam không trả lời.

Dương Tử Uyển càng khẩn trương: "Anh xem, chỉ có tôi với anh biết... tôi mới hai mươi tuổi, cũng chỉ biết đọc sách... Hơn nữa tôi cũng không phải là tiểu thư Nghê Hải Đường thật, việc giả trang cũng là việc đã rồi, nên, cho nên... Chúng ta chỉ làm vợ chồng giả, sau khi Nghê tiên sinh qua đời, tôi với anh có thể lập tức tách ra, tìm kiếm tình yêu thật sự của mình..."

"Tình yêu thật sự?" Trên người Phuong Nam chỉ có một cái khăn tắm che ngang nửa thân dưới, kéo cửa phòng tắm bước ra.

Dương Tử Uyển bị bộ dáng nửa khỏa thân của anh hù dọa, lập tức giơ tay lên che hai mắt.

Phuong Nam đối với phản ứng của cô có chút kinh ngạc, ánh mắt thoáng qua một tia xảo trá: "Còn nói lời ngây thơ như vậy, em cũng đủ 'Ngu ngốc' rồi."

"Mặc kệ ai nói tôi ngu ngốc, không có tình yêu mà kết hôn là không thể được." Dương Tử Uyển có chút kích động phản bác, buông hai tay xuống, nhưng vừa nhìn thấy bộ dáng của Phuong Nam, cô lại vội vàng nhắm mắt lại: "Anh có thể thấy tôi được giả cho một con rùa vàng là cầu còn không được, nhưng mà tôi... vẫn không thể tiếp nhận được, đây là nguyên tắc của tôi."

"Nguyên tắc? Giá thanh cao." Phuong Nam cười nhạt, lau khô hơi nước trên mắt kính, đeo lên, lại khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt, hờ hững: "Không chấp nhận chuyện như vậy, lại nguyện ý vì 50 triệu làm thể thân của người khác?"

"Tôi..." Dương Tử Uyển lập tức nổi giận.

Một đồng tiền có thể giết chết anh hùng, và lại cô lại mang theo một món nợ khổng lồ?

Cái tên Thái Xa Luân rất ghê tởm, ngày ngày đuổi theo cô đòi nợ, nói là ông ta luôn trông cậy vào lần triển lãm này để phát triển sự nghiệp, trở thành nhiếp ảnh gia hàng đầu, kết quả cô lại phá hư tất cả kế hoạch cùng ước mơ của ông ta.

Phá tan ước mơ của người khác là không đúng, cho nên cô mới cam tâm tình nguyện bồi thường cho ông ta 50 triệu, ngay cả một tiếng kháng nghị cũng không có.

Nhưng Thái Xa Luân còn muốn cô làm tình nhân của ông ta, thật là vô sỉ!

Mà Phuong Nam này, có phải người đáng sợ hơn Thái Xa Luân không? Cô không biết.

"Nếu không muốn làm cô dâu, còn không mau thay hỷ phục ra? Em mặc như vậy nhìn rất ngu, thật ủy khuất tơ lụa đắt giá." Phuong Nam dùng khăn lông lau tóc, lạnh lùng nói.

Dương Tử Uyển giận đến cắn răng.

Người đàn ông xấu xa, ghê tởm! Nếu không phải không trả được nợ, nếu không phải cảm thấy Nghê Vạn Hùng trước khi chết rất đáng thương, cô sẽ không đồng ý làm thể thân của người khác, cứ nhiên chê bai cô như vậy, đâu có thể được.

Dương Tử Uyển cầm áo ngủ chạy vào phòng tắm, cởi hỷ phục mười mấy triệu xuống, hung hăng đập mấy phát, trút hết giận dữ trong lòng.

Người đàn ông chán ghét, tôi nguyện rửa anh vĩnh viễn không được ai yêu!

Lúc Dương Tử Uyển tắm xong từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy Phuong Nam cầm ba lô Cố Yên Nhiên mang đến đặt ở trên giường, kéo khóa ra.

"Đây là cái gì?"

"A! Không nên nhìn!" Dương Tử Uyển thét lên nhào tới.

Chết rồi, cô còn tưởng mang ba lô giấu ở dưới bàn trang điểm sẽ không bị phát hiện, lần này xong rồi!

Phuong Nam giật lại, nhẹ nhàng mở ba lô, lấy đồ vật bên trong ra: "Roi da? A, đây là dây thừng, còn có còng tay, cây nến..."

Dương Tử Uyển lúng túng thẹn thùng chỉ muốn đào một cái lỗ chui xuống. Cố Yên Nhiên, tố thật sự bị cậu hại chết!

"Thì ra là em thích chơi..." Phuong Nam quay đầu lại quan sát cô, lắc đầu một cái: "Chắc chắn, thật là nhìn không ra, bây giờ tiểu nữ sinh cũng thích kinh bạo như vậy sao?"

"Kia, đó là..."

"Em định nói là có người đưa cho em sao?" Phương Nam cười lạnh một tiếng, ném vật trong tay xuống, đi tới trước mặt Dương Tử Uyển, bàn tay chế trụ gáy cô, ép cô ngẩng đầu lên: "Nếu như em không có loại vui thích này, người khác làm sao lại đưa em mấy thứ quà tặng tân hôn 'Đặc biệt' đó? Ủ! Bảo bối rất có nguyên tắc thanh cao."

"Tôi..." Dương Tử Uyển hiện tại chỉ muốn chạy trốn.

"Còn có, anh cho em biết, vợ chồng chính là vợ chồng, anh sẽ không làm giả." Phương Nam cúi người ở bên tai của cô, thổi khí nóng, giọng khàn khàn nói.

"Á..." Dương Tử Uyển chợt có cảm giác choáng đầu hoa mắt.

Ghê tởm, nói chuyện thì cứ nói, việc gì phải sát lại gần như vậy? Làm cô có cảm giác khó chịu như vậy.

"Từ thù lao được trả, nếu như sau này ly hôn, em còn có thể nhận được phí phụng dưỡng đáng kể, tóm lại là em rất có lợi, anh là thương nhân, làm sao lại làm cái chuyện ngu xuẩn không có lợi cho bản thân được? Em nói có đúng không?" Phương Nam cắn vào tai cô một cái nỉ non nói.

Cảm thấy lỗ tai suýt hòa tan, Dương Tử Uyển thò ra một hơi, cả người nổi da gà.

"Nói xem, người đẹp đưa đến miệng mà không ăn, đây chính là sỉ nhục đàn ông."

"Đợi một chút..." Dương Tử Uyển dùng mọi sức lực cuối cùng đẩy anh ra, để hai người có một chút khoảng cách: "Tôi hỏi anh một chuyện cuối cùng."

Nếu trốn không thoát, hơn nữa cuộc hôn nhân này đúng là cô nhận được giá cao 50 triệu, cô thừa nhận dù sao trên đời không có bữa trưa nào miễn phí.

Nhưng có chuyện cô nhất định phải biết rõ.

"Nói." Về mặt của anh vẫn lạnh băng như cũ, chẳng qua là ánh mắt trở nên bí hiểm.

"Tám năm trước, anh đã đi qua đồi Kinh Thiên phải không?" Dương Tử Uyển vẫn canh cánh sự việc kia ở trong lòng.

"Đi qua, trên thực tế anh thường đến."

"Thế... Có phải anh gặp được một cô bé?" Ánh mắt của cô sáng lên, tràn đầy hy vọng hỏi.

"Anh đã thấy rất nhiều người, bao gồm rất nhiều cô gái nhỏ."

Dương Tử Uyển chán nản cúi đầu. Cũng đúng, nếu như Phương Nam chính là người đó, thì phải nhớ rõ tên của cô, chứ không phải một chút phản ứng cũng không có như bây giờ.

"Chúng ta trước kia đã gặp nhau?" Phương Nam hỏi ngược lại cô.

Dương Tử Uyển lắc đầu một cái: "Anh có thể buông tôi ra không? Tự tôi cởi quần áo."

Phương Nam buông tay ra, có chút kinh ngạc nhìn cô chủ động đi tới bên giường lớn, cởi áo ngủ trên người xuống kéo chăn ra chui vào.

A, con chim điều nhỏ này rất có tự giác đây.

Phương Nam thú vị quan sát cô gái nhỏ trên giường co rúc thành một khối, chặc chặc hai tiếng, có chút tiếc nuối nói:

"Thật không thú vị, anh còn tưởng rằng em sẽ phản kháng, rút cuộc..."

"Cần gì chứ? Anh đã muốn, tôi chạy cũng chạy không thoát, món nợ 50 triệu, coi như tôi mang cả người bán còn không trả được, anh đã đòi hỏi thân thể này, tôi cũng đồng ý." Dương Tử Uyển cổ trần định nói: "Hơn nữa anh nói rất đúng, có ai không yêu tiền đâu? Tôi rất yêu, rất yêu a, yêu nó một vạn năm."

Trong miệng vừa nói rất yêu, rất yêu, ánh mắt của cô lại lạnh hơn băng.

"Em quá lý trí, thật không đáng yêu." Phương Nam vô lại lắc đầu, từ từ đi đến bên giường.

Trên giường, một thân hình nhỏ nhỏ cuộn tròn trong chăn, nhìn ra được cô đang run rẩy, khoe miệng Phương Nam hơi cười. Nhóc con mạnh miệng, thật ra trong lòng sợ muốn chết.

Anh đưa tay kéo chăn ra, Dương Tử Uyển trần truồng cuộn tròn như một thai nhi, mắt nhắm thật chặt, trên trán rỉ ra một tầng mồ hôi mỏng.

Dáng người cô tuyệt đẹp, tỷ lệ hoàn mỹ làm cho hai chân cô vô cùng thon dài, vòng eo mảnh khảnh, bầu ngực kinh người, gương mặt xinh xắn đậm nét

Phuong Đông, cảnh xuân trước mặt mà không ăn, thì chính bản thân anh cũng thảm khinh bỉ mình.

Lúc tay Phuong Nam chạm vào tóc cô, cô đột nhiên run lên một cái, thân thể càng co lại, mắt cũng nhắm chặt hơn.

Ngón tay có chút thô bạo lướt qua tóc của cô, tiếp đến là cái trán sáng ngời của cô, gương mặt xinh đẹp, nhẹ nhàng vuốt ve cái mũi xinh xắn cùng đôi môi đang mím chặt, khẽ chạm vào làn da trên cái cổ tinh tế, vuốt ve đường cong xương quai xanh duyên dáng.

Khi bàn tay anh vuốt ve thân thể đầy đặn của cô, cô không khỏi kêu lên một tiếng. Không còn cách nào thoát khỏi số phận, cô đã rơi vào tay thợ săn.

Bàn tay đang vuốt ve hết thân thể cô, nhìn thấy phản ứng non nớt và ngây ngô của cô, trong ánh mắt Phuong Nam như nhóm lên một ngọn lửa.

"Anh mặc dù không muốn bỏ qua mỹ vị, nhưng, nếu như em cầu xin, anh có thể tạm thời bỏ qua cho em." Phuong Nam cúi người ở bên tai cô thì thầm: "Cho em chút thời gian chuẩn bị sẵn sàng."

"Không cần." Dương Tử Uyên cự tuyệt: "Dù sao sớm chết sớm siêu sinh."

"Anh sẽ rất cẩn thận, sẽ không làm em đau." Phuong Nam cười bí ẩn nói.

Cô cố làm như kiên cường, càng khiến anh khó kiềm chế, khơi dậy mong muốn chinh phục của phái nam.

Khi bàn tay của anh dao động trên thân thể, Dương Tử Uyên cảm giác rét lạnh thay bằng nhiệt nóng đau khổ, trái tim lạnh như băng, thân thể lại nóng bỏng như lửa. Cô cực kỳ lo sợ, toàn thân như nhũn ra, bản năng muốn phản kháng, muốn chạy trốn, nhưng lý trí kiêu ngạo buộc cô phải bắt buộc đối mặt.

Trốn tránh khó khăn chưa bao giờ là cá tính của cô.

Nhìn cái cổ trắng trẻo của cô, Phuong Nam không nhịn được tâm tư nhộn nhạo nhộn nhạo, cúi người tỉ mỉ hôn lên cái cổ trắng nõn của cô.

"A..." Rõ ràng động tác của anh rất dịu dàng, nhưng Dương Tử Uyên chưa trải qua bao giờ nên thân thể vô cùng nhạy cảm, trái tim đại loạn, muốn tránh né, thân thể lại không nghe sai bảo, ngược lại xụi lơ trong ngực anh.

"Em không bị cháy nắng sao?" Lấy đôi môi thay thế ngón tay, Phuong Nam hôn trước ngực đầy đặn của cô: "Suốt năm chụp ảnh khắp nơi, da thịt vẫn còn trắng nõn như vậy."

"Không cần anh quan tâm!" Dương Tử Uyên gượng gạo cãi lại, đại não vô tri vô thức không nhận ra hàm ý trong lời nói của anh, anh ở trước ngực cô dây dưa bú mút cùng treu đùa khiến cô sắp hồng mắt.

Cô như một con cá mắc cạn, mở miệng cố sức thở không ra hơi, cả người giống như nham thạch nóng chảy sắp phun trào, từng trận sóng nhiệt trong thân thể chạy loạn, rục rịch gào thét, khiến cô khó thở.

Thật kỳ quái, cô chưa từng có qua loại cảm giác này.

Lúc này, thân thể Phuong Nam bắt đầu phủ lên, khiến cô càng không thể hít thở, cô không nhịn được vận vẹo hạ thân, không nghĩ tới hành động này khiến cô phát hiện mình đang kích nổ trái bom sắc dục.

Cách một lớp áo trên người anh, cô cảm giác được của anh cứng rắn.

Mặc dù chưa trải qua chuyện như vậy, nhưng cô cũng biết chuyện kia ý vị như thế nào.

Con dã thú này, anh thật sự muốn cô ngay bây giờ...

"Sợ?" Phuong Nam hỏi.

"Không phải!" Dương Tử Uyên xoay người nói trước, cố chấp không nhìn anh một cái.

Phuong Nam cúi người tiến đến gần, cúi đầu muốn hôn môi của cô.

"Không muốn." Dương Tử Uyên xoay đầu sang bên khác, thấp giọng cầu xin.

Phuong Nam nhăn mặt, cau chặt hai hàng lông mày.

"Không muốn hôn. Trừ cái này, cái gì cũng có thể." Cô nhắm chặt mắt, nước mắt trong suốt từ từ chảy xuống.

Cô cho tới bây giờ chưa hôn qua người nào, cũng chưa bị ai hôn, cô không muốn mất đi nụ hôn đầu như vậy.

Không nhớ rõ ở tạp chí nào có nói qua, hôn môi có ý nghĩa dâng hiến linh hồn, cô không muốn.

Mất đi trinh tiết là chuyện không thể tránh được, như vậy tối thiểu cô muốn bảo vệ linh hồn của mình.

Phuong Nam không có ép buộc, cúi đầu hôn xuống cổ cô. Dương Tử Uyển phát run, cảm giác được đôi bàn tay của anh đang di chuyển càng ngày càng nóng, dán lên da thịt mình, mang theo tê dại và khoái cảm.

Mặc dù cô nhắm chặt hai mắt, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng như lửa của anh đang lướt qua toàn thân cô, từng chi tiết trên thân thể cô đều phơi bày trước ánh mắt đó, không nhìn được mà run run, làn da cũng như toát ra ngọn lửa đỏ hồng.

Sau đó, thân thể Phuong Nam lần nữa đè lên cô, da thịt cùng da thịt tiếp xúc giống như dòng điện kích thích cô, làm cho cô phát ra tiếng kêu nhỏ. Đôi vai rộng lớn kia, lồng ngực có bắp thịt, cùng với phần bụng cường tráng bằng phẳng, mọi thứ đều cho thấy đây thuộc về một người đàn ông trưởng thành và dũng mãnh.

Cô muốn kêu to dừng lại, nhưng trong cổ họng lại không phát ra được âm thanh nào.

"Nếu như lúc này bảo ngừng, anh vẫn có thể dừng lại." Phuong Nam cắn vào nụ hoa trắng mịn đã dựng đứng của cô: "Anh không thích ép buộc người khác, nhất là phụ nữ."

Nghe vậy, Dương Tử Uyển chợt nở nụ cười, dùng hai tay che mặt của mình lại, không để cho anh thấy nước mắt của cô.

"Đừng mở miệng nói dối, không thích ép buộc người khác? Anh không làm chuyện này? Sói đội lốt cừu, còn dám mở miệng nói mình lương thiện? Tức cười!"

"Miệng của em thật sự rất không đáng yêu." Phuong Nam thở dài nhẹ một tiếng, bỗng nhiên ôm lấy thân thể của cô, điên cuồng hôn lên cổ, vai, bộ ngực sữa của cô.

Thân thể mềm mại của Dương Tử Uyển mãnh liệt co dãn khi bàn tay của anh chạm xuống, không tự chủ được mà để lộ bộ dáng phong tình mê người.

Cô vui mặt vào gối, dường như ghen ngào.

Ngón tay của anh lướt qua hai chân cô, không chút do dự hướng về chỗ bí ẩn giữa hai chân cô.

Thân thể Dương Tử Uyển chấn động mãnh liệt, vẫn cắn chặt hàm răng như cũ, không để bản thân phát ra tiếng cầu xin.

"Em nói rất đúng, những gì anh muốn, anh tuyệt đối không khách sáo. Anh muốn tất cả của em, muốn chỗ sâu nhất trong cơ thể em lưu lại ấn ký của anh." Vừa nói, anh liền không chút khách sáo, dùng sức nhanh chóng thẳng người xuyên vào cơ thể của cô.

"Tôi không phải Nghệ Hải Đường... không phải..." Dương Tử Uyển kiềm chế phát ra âm thanh kêu gào, đau đớn tê liệt ban đầu khiến thân thể cô đột nhiên căng thẳng, tay siết chặt sau lưng anh, móng tay bấm vào da thịt anh.

Thật là đau! Cô cảm giác mình đã bị nghiền nát, đau đến ngay cả xương cũng như bị gãy ra.

Phuong Nam hô nhỏ một tiếng, đột nhiên dừng lại động tác muốn tiến vào sâu hơn.

"Em còn là..." Anh kinh ngạc nhìn chằm chằm cô.

"Đừng nói cho tôi biết anh ưa thích xử nữ, chẳng qua chỉ là một tảng lá mỏng mà thôi." Dương Tử Uyển dùng gối che lại mặt mình, âm thanh vụn nát.

"Nhìn anh." Phuong Nam lấy gối ra, hai tay nâng mặt cô.

Như bị thanh âm của anh đầu độc, Dương Tử Uyển mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt sâu xa bị dục vọng thiêu đốt, cô không nhìn được ngấn người. Trừ dục vọng, trong cặp mắt kia dường như còn có rất nhiều thứ khác, nhưng cô không cách nào suy đoán được rốt cuộc là gì.

"Từ khi mới bắt đầu, anh so với em tinh táo hơn, anh tất nhiên biết anh muốn người con gái tên Dương Tử Uyển, từ nay về sau, em là người phụ nữ của anh, mặc kệ người tên là Dương Tử Uyển, hay là Nghệ Hải Đường giả, hiểu chưa?" Anh bỏ kính xuống, nói rõ từng câu từng chữ.

Dương Tử Uyển sững sờ nhìn anh, đáy lòng dâng lên một trận sóng to gió lớn.

Anh... Muốn là cô?

Mặc dù cô chỉ là một thể xác, mặc dù bọn họ vừa mới quen, mặc dù cô vì tiền mới chịu chấp nhận cuộc hôn nhân này, anh đều không để ý?

Khiếp sợ rất lâu, Dương Tử Uyển chợt phát hiện, bạn tốt hết sức sùng bái người đàn ông này có cái nhìn thực sự rất tốt.

Lần đầu tiên chứng kiến đáng vẻ không mang kính mắt của anh, Dương Tử Uyển bị gương mặt tuấn mỹ trước mắt mê hoặc ngoài dự định, hốc mắt hơi lõm xuống khiến gương mặt anh càng thêm mị hoặc, mà ngọn lửa trong mắt dường như muốn đã thương cô.

Đây là vừa thấy đã yêu sao?

Còn là một lần sex liền chung tình? (+_+)

Còn nói là, yêu thật sự là có thể "Làm" tới luôn sao?

Dương Tử Uyên vì ý nghĩ của mình mà đỏ mặt.

"Phải nhớ kỹ, anh, Phương Nam, chính là người đàn ông duy nhất của em." Phương Nam nâng cao hông của cô, tách hai chân của cô ra, lần nữa tiến vào.

Dương Tử Uyên kêu nhỏ một tiếng, đầu óc càng hôn mê. Ánh mắt của anh giống như câu thần chú của phù thủy, khiến thân thể cô không tiếp tục kháng cự nữa.

"Thả lỏng một chút, rất nhanh sẽ không đau nữa." Âm thanh của Phương Nam khàn khàn, rõ ràng đang cố nén dục vọng.

Của cô rất nhỏ hẹp, mềm mại, anh lo lắng mình hơi dùng sức một chút cũng sẽ đã thương cô.

Thân thể Dương Tử Uyên bởi vì luật động cẩn thận của anh mà bắt đầu từ từ có cảm giác.

Đầu gối dần dần biến mất, bất an giữa giữa biến thành khéo léo nghênh hợp, cuối cùng khi vật cứng rắn to lớn của anh chạm tới một điểm, ngón tay của cô đột nhiên siết chặt ở lưng Phương Nam, trong cơ thể kháng cự co rúc lại.

"Vật nhỏ, vẫn không thể hôn sao?" Anh thở hắt ra, đôi mắt mị hoặc nhìn cô.

"Không..." Trong lòng Dương Tử Uyên đang cuồng loạn, vẫn cố chấp cự tuyệt.

Trước khi xác định tâm ý của cô cùng tâm ý của anh có giống nhau không, cô cự tuyệt.

"Một ngày nào đó, anh sẽ để em cam tâm tình nguyện chủ động hôn anh." Phương Nam tức giận cắn cắn trước ngực trắng ngần của cô.

Dương Tử Uyên cảm giác trước mắt toàn sao, choáng đầu hoa mắt, nóng bỏng chấn động khiến cô đập rơi chân xuống, nhưng có chút mát mẻ ngược lại mang đến kích thích hơn, dường như lan vào tận xương tủy làm cô tê dại, cuối cùng mắt không thể nhắm lại.

"A... Ừ..." Thanh âm từ trong đôi môi đỏ tươi mềm mại của cô thốt ra.

Bộ dáng của cô cực kỳ quyến rũ xinh đẹp, khiến Phương Nam càng điên cuồng, không ngừng tăng nhanh luật động.

Trên tường chiếu rọi bóng dáng hai người quấn quýt, thời gian trôi qua chậm rãi, lửa tình qua đi lại vẫn hùng hực thiêu đốt, thậm chí càng đốt càng mạnh.

Cho đến bầu trời phía đông dần dần sáng lên, nhiệt tình mới ngừng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Khi Dương Tử Uyên tỉnh dậy đã là buổi chiều.

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ mỏng, nhân nhật chiếu lên giường lớn, Dương Tử Uyên giờ cánh tay lên che mắt, một lát sau mới bỏ xuống.

Trong phòng yên tĩnh, tên kia không biết đã đi đâu.

Dương Tử Uyên chống thân thể từ từ ngồi dậy, cơ thể mỗi nhừ cùng với nỗi tư mịt mịt đau làm cho lòng cô đột nhiên trầm xuống.

Đáng chết! Tên dã thú kia!

Mặc dù biết món đồ chơi được mua về không có quyền oán trách, nhưng Dương Tử Uyên nhìn không được nguyên rửa anh tốt nhất biến thành thái giám.

Biết rõ cô là lần đầu tiên, biết rõ cô không cam tâm tình nguyện, anh một lần lại một lần muốn cô, lẽ nào anh không thể thương hương tiếc ngọc một chút sao?

Cô xuống giường muốn đi tắm lại phát hiện không ngờ người mình sạch sẽ, ga giường cũng đã được làm sạch.

"Anh muốn tất cả của em, muốn chỗ sâu nhất trong cơ thể em lưu lại ấn ký của anh." Không biết thế nào, bên tai đột nhiên vang vọng lời anh nói đêm

qua, Dương Tử Uyên ngượng đỏ đến tận lỗ tai.

Cô vội vàng chạy vào phòng tắm, nhanh chóng tắm nước lạnh.

Khi cô sắp kỳ rách toàn bộ da thịt, đầu óc cũng tỉnh táo đôi chút, mới bước ra khỏi phòng tắm, mặc quần áo mà Phương Nam đã thay cô chuẩn bị.

Dọn dẹp lại giường đệm lộn xộn xong, cô chợt phát hiện có một tờ giấy ở bên cạnh gối, đưa tay cầm lên, là một tờ chi phiếu, phía trên viết rõ ràng 25 triệu.

Dương Tử Uyên sững sờ đứng ở đó, trước mắt là một mảnh đen kịt.

Đây là cái gì? Anh xem cô là cái gì, là cái gì? Kỹ nữ bán mình sao?

Sao anh không dứt khoát dùng một đồng tiền mặt mang cô đi chôn luôn đi, làm giống như người đàn ông biến thái làm hại cô gái phong trần sao?

Chỉ một chiều đơn giản như vậy, triệt để đem tôn nghiêm của cô giẫm nát dưới lòng bàn chân.

Phương Nam, anh thật độc ác.

Lúc Dương Tử Uyên chỉnh đốn lại tinh thần đi xuống lầu, một người nữ giúp việc chừng bốn mươi tuổi lập tức đón cô.

"Phu nhân, cô đã dậy?"

Dương Tử Uyên gật đầu một cái, cảm thấy có chút ngượng ngùng, bởi vì cô chưa từng dậy trễ như thế: "Phu nhân có đói bụng không? Com trưa đã chuẩn bị xong, tôi đi hâm lại cho nóng."

Dương Tử Uyên nhìn đồng hồ trên tay một lúc, cách giờ đi học buổi chiều còn rất sớm, vì vậy liền gật đầu một cái: "Vâng."

Người nữ giúp việc mỉm cười đi về phía nhà bếp, một lát sau liền đi tới báo cô

"Phu nhân, <http://diendanlequydon.com> phòng ăn ở chỗ này, mời cô tới đó dùng com."

Dương Tử Uyên đi theo vào phòng ăn rộng rãi sáng sủa. Bàn ăn thật dài bằng đá cẩm thạch đủ cho mười mấy người cùng ngồi, khiến Dương Tử Uyên mở rộng tầm mắt.

Đội cô ngồi xuống, người nữ giúp việc liền ân cần thay cô múc canh.

"Đây là canh xương sườn với củ sen, đối với thân thể rất tốt, sắc mặt phu nhân không tốt lắm, phải chú ý bổ dưỡng."

"Tôi tự múc là được rồi. Còn có, sau này gọi tôi Tử Uyên là được rồi." Dương Tử Uyên cảm thấy không quen với tiếng "Phu nhân" kia. Thật sự không được tự nhiên: "Xin hỏi xưng hô với thím như thế nào?"

"Tôi họ Hứa, phu nhân nếu như không ngại, gọi tôi là thím Hứa được rồi." Thím Hứa mỉm cười nói, vẫn kiên trì gọi cô là "Phu nhân" như cũ.

"Thím Hứa." Dương Tử Uyên gật đầu một cái: "Phương... Ách... Nam đâu?"

"Tiên sinh sáng sớm đã ra ngoài, ngài bảo hôm nay có một hội nghị vô cùng quan trọng, không đi không được, không có cách nào ở nhà cùng phu nhân."

Dương Tử Uyên nhắc mi. Ngày thứ hai sau tân hôn lập tức đi làm. Quả nhiên đối xử với cô như tình một đêm.

Thím Hứa tràn đầy áy náy, không đợi Dương Tử Uyên mở lời, liền vội vàng nói tiếp: "Phu nhân, tiên sinh mọi thứ đều tốt, chỉ có duy nhất một khuyết điểm nhỏ này, quá coi trọng công việc, cho dù là bão gió mưa lớn, hay cảm cúm phát sốt, ngài cũng không thể không đến công ty, ngài luôn luôn như thế, ngay cả lão gia cũng trách mắng rất nhiều lần rồi."

"Tôi không có trách anh ta." Dương Tử Uyên miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Chồng chăm chỉ nỗ lực mới đáng giá dựa vào, không phải sao?"

"Đúng vậy, tiên sinh thật sự là người chồng tốt." Thím Hứa vui mừng gật đầu, khó có được phu nhân tuổi tuy còn nhỏ, nhưng lại hết sức quan tâm, xem ra tiên sinh thật có phúc.

"Thím Hứa, thím sao lại đồng ý hầu hạ tôi?" Dương Tử Uyên nói ra nghi vấn ở trong lòng nghi vấn.

"Phu nhân sao lại nói vậy, cô là nữ chủ nhân ở nơi này mà."

"Nhưng tôi chỉ là thể thân của Nghệ Hải Đường." Dương Tử Uyên tin người trong khu nhà cao cấp này cũng biết cô là hàng giả.

"Không, phu nhân, cô quan tâm an ủi lão gia mạnh khỏe, chúng tôi còn cảm kích không hết, hơn nữa tiên sinh đặc biệt phân phó, mặc dù cô là thể thân

của tiểu thư Nghê Hải Đường, nhưng cũng là phu nhân thực sự, cô đã là nữ chủ nhân ở đây, không nên có suy nghĩ như vậy mới phải." Thím Hứa mỉm cười an ủi cô.

Phu nhân thật sự? Có ý gì?

Trong lòng Dương Tử Uyển thoáng qua một tia kinh nghi (ngạc nhiên + nghi ngờ), nhưng vẫn vờ bình tĩnh gật đầu.

Cô dù sao vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, tại sao sự tồn tại của Nghê Hải Đường kém như vậy?

Cô cho tới bây giờ không có nghe bất kỳ ai nói quá nhiều về cuộc đời Nghê Hải Đường, mà ngay cả Phương Nam đã từng có hôn ước với Nghê Hải Đường hình như cũng hoàn toàn không quan tâm Nghê Hải Đường.

Nghê Hải Đường như ảo ảnh, so với ảo ảnh còn không thật bằng. Chẳng lẽ Nghê Hải Đường so với Dương Tử Uyển cô là một cô gái không ai thương yêu?

"Tôi ăn no rồi." Để đùa xuống, Dương Tử Uyển lau miệng một cái: "Tôi tính đến bệnh viện thăm Nghê tiên sinh, rồi đến trường đi học, gần đây đã thiếu quá nhiều khóa, sợ rằng không đủ sức có thể bị thôi học."

"A! Phu nhân muốn đến trường học?" Thím Hứa giật mình nhìn cô.

Đôi vợ chồng này cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Sáng sớm chồng phải đi làm, hiện tại vợ lại muốn đi học, không có một chút bộ dáng vừa kết hôn nào hết.

"Đúng vậy ạ." Dương Tử Uyển đứng lên đi ra ngoài: "Nếu Phương Nam hỏi, phiền thím nói lại với anh ta một tiếng."

Thím Hứa nhanh chóng đuổi theo cô, dặn dò: "Phu nhân, tiên sinh phân phó, tối hôm nay trong nhà có dạ tiệc, cô nhất định phải tham dự."

Dương Tử Uyển thuận miệng đáp ứng, cầm túi trên ghế salon đi ra ngoài.

Nhìn thấy cô mở cửa, tài xế trong nhà liền lái xe tới, mời cô lên xe.

Dương Tử Uyển sững sờ một chút, thật lâu mới nhớ tới bản thân không còn như trước, hiện tại cô dù sao cũng là thiên kim Nghê gia, Phu nhân.

Ngồi lên Rolls-Royce sang trọng, khoe miệng Dương Tử Uyển nổi lên một chút lạnh lùng, cười tự giễu.

"Cậu thật sự thích hoàng hôn." Một người con trai tuấn mỹ, tóc dài tết đuôi sam sau gáy thường thức tranh vẽ trên tường lớn nói.

Khuôn mặt anh ta khiến ngay cả phái nữ nhìn cũng sẽ ngệt thở, tràn đầy nét trung tính tươi đẹp.

"Đại mặc Cô Yên thẳng, Trường Hà Lạc Nhật viên." Âu Dương Lâm Phong gật gù đắc ý ngâm một câu thơ.

Đó là một bức tranh phong cảnh vẽ sa mạc, con sông cùng hoàng hôn hòa hợp. Ban đêm, sa mạc lớn mênh mông bị ánh hồng xen lẫn ánh ánh vàng rực rỡ của hoàng hôn bao phủ, ánh hoàng hôn chiếu rọi nước trên sông, sóng nước mênh mông, sáng lạng tươi đẹp.

"Khắp nơi đều là hình ảnh hoàng hôn, cậu từ trước đều say mê cái này, thật không biết cậu ở đây giờ trò quý gì? Nếu như giống tôi say mê mỹ nhân thì không nói, hoàng hôn có gì hay?" Mặc dù Âu Dương Lâm Phong tuấn mỹ, nhưng lời nói lại khiến người khác mất vui. Ngồi sau bàn làm việc, Phương Nam cũng không thèm nhìn anh ta một cái, chỉ tập trung tinh thần xem xét bản vẽ trong tay.

Đây là một kế hoạch đóng tàu hơn năm trăm triệu tiền Đài Loan, vì vậy anh hết sức thận trọng.

Trong mười tập đoàn vận tải đường thủy trên thế giới, duy chỉ có tập đoàn Trường Phong còn chưa mở chi nhánh ở Đại Lục của Trung Quốc, tất cả chi nhánh cơ quan toàn bộ là văn phòng. Bởi vì văn phòng không thể nhận đơn đặt hàng trực tiếp, nhất định phải ủy thác tàu cho công ty vận hành, như thế, thứ nhất chẳng những lợi nhuận bị mất một tầng mà hiệu suất làm việc cũng vì vậy mà bị ảnh hưởng.

Mà kế hoạch này chính là muốn thay đổi hoàn toàn tình trạng bị động này, một khi kế hoạch thành công, tập đoàn Trường Phong nhất định có thể lần nữa đoạt lại ghế thuyền vương tại Châu Á, thậm chí là sự nghiệp đóng tàu trên toàn cầu từ tay tập đoàn Văn Đình.

"Này, tớ đang nói với cậu đó!" Âu Dương Lâm Phong lộ ra vẻ mặt không đành lòng mỉm cười, miễn cưỡng sờ cằm, ghé vào trước bàn làm việc, bày ra tư thế tự cho là đau khổ nhất, bắt đầu quấy rầy vị công việc kia.

"Không nhìn thấy tớ đang bận việc sao?" Phương Nam lạnh lùng trả lời: "Tớ cũng không giống như người khác, cả ngày lẫn đêm dạo chơi khắp nơi."

"Nói gì vậy? Tớ nề tình bạn tốt mới đến quan tâm cậu một chút." Âu Dương Lâm Phong không vui cau mày, gõ một cái vào bàn: "Vị tiểu thư Trần Sunny kia tạm thời đẹp yên, nhưng tớ cũng không dám bảo đảm sau này cô ta không tiếp tục gây sự."

"Biết." Phương Nam không yên lòng đáp một tiếng.

"Cậu tóm lại đang làm cái gì? Ngày thứ hai sau tân hôn bỏ chạy đi làm. Đem cô gái nhỏ yếu đuối ném ở trong nhà, không cảm thấy người ta rất đáng thương sao?"

"Âu Dương Lâm Phong tâm địa sắt đá biết đau lòng vì phụ nữ rồi sao?" Phương Nam buồn cười ngẩng đầu lên nhìn anh ta một cái.

Âu Dương Lâm Phong hừ một tiếng: "Cũng phải xem là phụ nữ như thế nào. Khó có một người phụ nữ khiến tớ cảm thấy thú vị, tớ tự nhiên không muốn nhìn thấy cô ấy bị cậu bắt nạt, thật sự rất thảm."

"Cậu cảm thấy mình bắt nạt cô ấy?"

"Dĩ nhiên, thử hỏi trên đời này làm gì có ai ngày thứ hai sau tân hôn liền ném vợ mình ở một bên, chạy đến phòng làm việc, cùng bàn làm việc chơi hôn nhẹ?"

Phương Nam thở dài: "Tớ không biết nên cùng cô ấy sống chung như thế nào."

"Gi?" Âu Dương Lâm Phong không khỏi bật cười: "Không thể nào? Cậu, một đại thiếu gia sẽ không biết ứng phó với phụ nữ như thế nào?"

"Cô ấy không giống vậy."

"Dứt khoát nói cho cô ấy biết, lời nói thật lòng không phải tốt sao? Mọi người cùng vui không phải sao?" Kê ngọc cũng nhìn ra được Dương Tử Uyên đối với Phương Nam mà nói thật sự khác biệt. Âu Dương Lâm Phong nhún vai một cái: "Thật không biết cậu vất vả như vậy là vì cái gì?"

Phương Nam hơi nhếch chân mày lên: "Xin nhò, tớ cũng có việc rất nhạy cảm, đàn ông tâm tính thiện lương không nhiều. Không phải chỉ có phụ nữ mới có thể làm mình làm mẩy."

Âu Dương Lâm Phong nghe, bày ra một bộ dáng sắp nôn mửa.

Trên đời này liên hệ thế nào với ai cũng có điểm yếu ớt nhạy cảm, duy chỉ có cái tên lên hai mươi tuổi liền tiến vào tập đoàn Trường Phong - Phương Nam này là không thể có, danh hiệu "Trảm Diêm Vương" này cũng không phải là hư danh.

Âu Dương Lâm Phong bắt đầu đi lấy dầu một cái, thuận tay để lên trên bàn làm việc của Phương Nam: "Tên tiểu quỷ này, Dương Tử Uyên cùng Nghê Hải Đường bộ dáng thật giống nhau. Lúc trước cô ấy bao nhiêu tuổi? Cậu sẽ không phải yêu trẻ con chứ?"

"Chúng tớ đúng là vào lúc ấy định ra hôn ước. Được rồi, cậu cũng nên đi xem chiến tích của mình một chút đi. Coi chừng bị người quân."

"Ok! Nhưng mà tớ nhắc nhở cậu, phụ nữ đều rất dễ tâm, cậu lạnh nhạt như vậy với người ta, người ta nói không chừng sẽ tức giận. Phụ nữ chủ động ngoạn với cậu cũng không phải là không có kiến thức, tuyệt đối so với đàn ông lợi hại hơn." Âu Dương Lâm Phong vẫy tay tặng anh một cái hôn gió, xoay người rời đi.

Ngoan? Dương Tử Uyên?

Phương Nam khẽ mỉm cười, anh bây giờ không có cách nào đem hai người này liên hệ làm một.

Buổi tối, thức ăn phong phú trên bàn ăn bằng đá cẩm thạch đã nguội, xung quanh bàn ăn, mọi người không một ai dám động đũa.

"Thật là, làm cái gì vậy hả? Quý nghèo chính là quý nghèo, một chút lễ nghi cũng không hiểu." Trần Sunny nhàm chán tựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay không ngừng ở trên bàn ăn vẽ vòng tròn.

Cô mặc một thân âu phục thấp ngực, ăn mặc thiên kiều bá mị (kiều điểm, mị hoặc á), vậy mà Phương Nam nhìn cũng không có nhìn cô một cái, khiến cô bức mình.

"Phương Nam, cậu tóm lại có biết chuyện gì xảy ra hay không? Tại sao Dương Tử Uyên đến bây giờ còn không có xuất hiện? Cô ta cho là được làm nữ chủ nhân liền làm cao, không coi thân thích như chúng ta để trong mắt sao?" Cũng là họ hàng xa của Nghê Vạn Hùng, một người đàn ông trẻ tuổi cũng không ngừng oán trách.

"Phương Nam, cháu có phải nên đi tìm một chút không?" Mẹ Trần Sunny ra sức ôn hoà nhã nhặn thương lượng cùng Phương Nam.

"Thật buồn cười! Vợ như vậy, Nghê gia không cần! Ngày mai tôi phải đi nói chuyện cùng Vạn Hùng!" Trương bối duy nhất ở đây, em rể của Nghê Vạn Hùng hăm hừ thở phì phò, gõ gậy xuống đất.

Theo lệ thường ở Nghê gia, hễ là con dâu mới vào cửa, mọi người trong gia tộc phải cùng nhau ăn bữa cơm, ngồi theo thứ tự trên dưới, đợi vợ mới đều thấy qua mọi người, mới coi là chính thức được cái nhà này tiếp nhận.

Vì vậy, hôm nay tất cả thân thích của Nghê Vạn Hùng đều đến, mặc dù những người này tâm bất cam tình bất nguyện mà tới.

Không nói đến Phương Nam là cô nhi được Nghê Vạn Hùng nhận nuôi, nhưng lại thừa kế tập đoàn, ngay cả vợ mới cưới cũng không phải máu mủ của Nghê gia, chỉ là một hàng giả, để cho những người thêm thuồng tài sản của Nghê Vạn Hùng đã sớm tức giận chò bọc phát rồi.

Vừa đúng lúc, dạ tiệc quan trọng như vậy Dương Tử Uyên lại có thể không đến, mọi người lòng mang kế hoạch nham hiểm đang lo không có cơ xuất binh, hiện tại cuối cùng cũng tìm được cái cớ để phát tiết, tận lực công kích Dương Tử Uyên, hận không thể lập tức đem cô trực xuất khỏi cửa lớn Nghê gia.

Sắc mặt Phương Nam u ám, không nói câu nào.

Ai cũng biết anh tức giận, hơn nữa vô cùng, vô cùng tức giận.

Mọi người tuy có chút hả hê, nhưng cũng biết điều im lặng.

Khi mọi người cho là Phương Nam sẽ cho người đi tìm Dương Tử Uyên cùng cô tính sổ, thì Phương Nam quay đầu thấp giọng phân phó: "Thím Hứa, hoãn tiệc."

"Hả?" Mọi người kinh hãi.

"Hôm nay tới đây thôi, dạ tiệc dời thành ngày mai." Phương Nam đứng lên, cũng không quay đầu lại, đi ra phòng ăn.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng vẫn chỉ có thể bất đắc dĩ lại không cam lòng đứng lên.

"Bất kể như thế nào, thừa dịp ý thức của Vạn Hùng còn thanh tỉnh, chúng ta nhất định phải vạch trần cái âm mưu này." Em rể của Nghê Vạn Hùng dùng sức gõ mạnh một cái, oán giận nói.

"Đúng, rất rõ ràng chính là tên họ Phương cùng với người đàn bà Dương Tử Uyên chết tiết kia lừa gạt tiền của ông." Người đàn ông trẻ tuổi âm ngoan nắm chặt hai quả đấm: "Chúng ta phải vạch trần bọn họ, nếu không toàn bộ sự nghiệp của Nghê gia sẽ bị rơi vào tay người ngoài."

"Hừ, đừng nói nữa, chúng ta trở về bàn bạc lại." Nói xong, em rể của Nghê Vạn Hùng liền dẫn mọi người nghênh ngang đi.

Khi Dương Tử Uyên trở về đã là 10h đêm

"Phu nhân, cuối cùng cô cũng về!" Thấy cô vào cửa, thím Hứa vẫn chờ vội vàng nghênh đón, thấy khắp người cô đều là bụi đất, quần bị mài rách, không khỏi chấn động: "Phu nhân, cô làm sao vậy?"

"Không có sao, chỉ là bị ngã một cái." Dương Tử Uyên vỗ vỗ tay thím Hứa, muốn bà đừng quá căng thẳng. Trước kia đi chụp hình xung quanh ở bên ngoài, cô đã từng bị nặng hơn, đã sớm tập mãi thành thói quen.

"Như vậy... Cô mau lên gấp tiên sinh đi, tiên sinh vẫn đang chờ cô." Thím Hứa có chút lo lắng nói.

"Sao?" Dương Tử Uyên nhíu mày lại, đi lên cầu thang.

"Phu nhân, cô tối hôm nay không có trở về tham gia dạ tiệc, khách đều đã đi về, cơm cũng không có ăn. Tiên sinh rất tức giận, cô phải cẩn thận một chút."

Bước chân của Dương Tử Uyên dừng lại một chút.

"Phu nhân..."

"Tôi biết." Dương Tử Uyên cười cười với bà.

Vừa vào hầu môn sâu tựa như biển, xem ra chim hoàng yến nhà quý tộc thật đúng là không dễ làm đây.

Đi tới bên ngoài phòng, Dương Tử Uyên gõ cửa, đẩy cửa đi vào.

Phương Nam một thân áo đen, ngồi trên ghế salon màu đen, tay thon dài chống cằm, đôi con ngươi nguy hiểm nhìn cô, khí thế bức người.

Dương Tử Uyên trực tiếp nhìn thẳng vào mắt anh: "Tôi đã về."

"Em có ý." Phương Nam nhớ tới lời nói của Âu Dương Lâm Phong, biết phụ nữ rất dễ tâm những chuyện nhỏ: "Bởi vì anh bỏ em ở nhà đi làm, cho nên em tối nay cố ý vắng mặt, để cho anh khó chịu, phải không?"

"Nếu anh nghĩ như vậy, tôi cũng không biết nói gì." Dương Tử Uyên vỗ vỗ bụi đất trên người, ngồi xuống đối diện anh.

Thấy cô cả người nhếch nhác, Phương Nam cau mày hỏi: "Người em sao lại thế này?"

"Ngã một cái mà thôi."

"Mà thôi?" Phương Nam sai bước về phía trước, một phen nắm cổ cô, phát hiện phía sau cổ cô quả nhiên có một mảng bần đất: "Thiếu chút nữa liền đụng vào đầu, xảy ra án mạng đó! Em đi đâu?"

"Lên núi."

Phương Nam càng giật mình: "Đồi Kinh Thiên?"

"Làm sao anh biết?" Lần này đến phiên Dương Tử Uyên giật mình.

Bởi vì tâm tình buồn bực, sau khi học xong, cô liền thăm lại chốn xưa, đi tới góc vắng vẻ lúc trước, vì cô đang trí xầy chân ngã lăn xuống đồi, hôn mê tới bây giờ.

Đúng là rất nguy hiểm, rất có thể cứ như thế mà ngã chết.

"Sau này không có lệnh của anh, không cho đi lên núi, không cho đi bất kỳ nơi nguy hiểm nào, nếu muốn đi, phải có người đi cùng." Về mặt Phương Nam đột nhiên trở nên sắc bén.

"Tại sao?" Dương Tử Uyên không hiểu, cô đã trưởng thành rồi, không cần thiết có một vú em đi theo phía sau chứ?

"Bởi vì anh muốn em hoàn toàn thuộc về anh." Phương Nam đưa tay nâng cằm của cô lên, ánh mắt nghiêm nghị nhìn cô.

Cô gái nhỏ không biết nặng nhẹ này, vì ước mơ có thể treo non lợi suốt khắp nơi hoàn toàn không để ý nguy hiểm.

"Tôi từ chối." Dương Tử Uyên đối với bộ dáng kia của anh cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng vẫn kiên quyết nhìn lại anh: "Tôi có tự do của tôi, có một người đi theo sau, tôi sẽ cảm thấy bị giám sát."

"Em có quyền từ chối sao?" Phương Nam hừ nhẹ một tiếng.

"Tại sao không có? Phương tiên sinh!"

"Em đã ký khế ước, phải có đạo đức nghề nghiệp."

"Anh muốn giam cầm tôi?" Dương Tử Uyên nhìn chằm chằm anh, cảm thấy khó tin.

"Bởi vì em không đủ ngoan."

Dương Tử Uyên khôi phục bình tĩnh, ánh mắt cũng thay đổi hờ hững, khinh thường: "Nhưng Phương tiên sinh, anh phải biết, con báo nhỏ có bị bắt thì vẫn là con báo nhỏ, không thể vì bị nhốt trong cũi mà biến thành con cừu nhỏ được."

Phương Nam không nói gì, nâng cằm cô, tay nắm chặt.

Hai người cứ như vậy giằng co, ánh mắt giao nhau như phóng lửa điện.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

"Em có biết hay không, một con báo nhỏ không ngoan, bướng bỉnh, chỉ càng kích thích sự chinh phục của thợ săn thêm mãnh liệt?" Vừa nói, ngón tay Phương Nam nhẹ như lông chim vuốt ve quét qua vành tai của Dương Tử Uyên.

"Cám ơn khế ước vàng của anh." Dương Tử Uyên hoàn toàn không để ý tới anh, đẩy tay của anh ra, xoay người chuẩn bị vào phòng tắm: "Nhờ anh ra tay hào phóng, tôi đã trả hết được nợ."

Phương Nam kéo cô lại, làm cô đứng yên trong ngực, cúi đầu ngưng mắt nhìn cô: "Chỉ cần em ngoan ngoãn làm Phương phu nhân, tất cả tiền của anh cũng là của em."

"Lừa gạt Nghê tiên sinh, giả mạo Nghê Hải Đường đều để lừa gạt tài sản sao?" Dương Tử Uyên cười lạnh: "Con báo nhỏ chỉ cần ăn no là tốt rồi, không cần tiền dư thừa."

"Em thích chọc giận anh như vậy sao?" Bàn tay của Phương Nam áp chế cái gáy của cô, để cho cô ngẩng đầu nhìn anh: "Em sẽ hối hận khi làm một người đàn ông nổi giận."

Sắc mặt Dương Tử Uyên đột nhiên biến đổi, cảm giác được hạ thân của anh ngang nhiên chống đỡ sát vào cô.

Đáng chết, tên đàn ông vạm vỡ năm động dục này!

"Nhìn đôi môi xinh đẹp nói ra lời chanh chua như vậy, sẽ làm thân thể cũng như tâm của anh đều trở nên nóng bỏng."

Đôi môi Phương Nam đến gần vành tai của cô, nhẹ nhàng thả nhiệt khí: "Cảm thấy sao?"

"Anh... Biến thái!"

"Đúng, em rõ ràng đối với anh lạnh lùng như vậy, anh còn một lòng muốn em, thật sự có chút biến thái." Anh ngậm vành tai cô, dùng đầu lưỡi khẽ liếm đường viền duyên dáng kia: "Có lẽ anh nên đi tìm bác sỹ tâm lý."

Lưỡi Phương Nam ẩm ướt mang theo nhiệt nóng, khiến nửa người cô gần như tê dại, cô run lên, đưa tay muốn đẩy anh ra, nhưng sức mạnh hai người cách xa, cô hoàn toàn không đẩy được anh di chuyển một chút nào.

"Ký ức đêm qua quá tuyệt vời, để cho anh nhìn thấy em liền không nhịn được hồi tưởng lại hình ảnh lúc đó."

"Hạ lưu! Anh... Trong đầu chỉ có chuyện đó sao?" Mặt cô đỏ lên, vừa xấu hổ vừa giận.

"Ha ha..." Anh trầm giọng cười một tiếng.

Anh mặc dù đang cười nhưng trong đôi mắt không có một chút ý cười, ngược lại giống như bị chọc giận tới cực điểm, có vẻ điên cuồng, khiến Dương Tử Uyên kinh hãi, không khỏi co rúm lại một cái.

Cánh tay Phương Nam rắn chắc như thép siết chặt cô vào trong ngực, trong hơi thở của anh có mùi thuốc lá thoang thoảng làm cho đầu óc cô có chút choáng váng.

Khi đôi môi nóng bỏng của anh đoạt lấy môi cô, cái lưỡi linh động cạy hàm răng của cô ra, cùng lưỡi của cô dây dưa một chỗ, cô đột nhiên giật mình tỉnh lại.

"Phương Nam..."

"Gọi là ông xã, Darling, hoặc là anh yêu." Tay của anh bắt đầu cởi nút áo sơ mi của cô ra, kéo khóa quần xuống, một cái tay khác thình thoảng xoa nắn cái mông của cô, trong chốc lát toàn thân cô đã trần truồng.

"Khốn kiếp... Nếu như anh nghĩ muốn hưởng thụ quyền lợi là chồng, tôi thiếu cũng phải chờ tôi tắm, ăn cơm no đã chứ?"

Thanh âm của Dương Tử Uyên có chút thở gấp, tay của anh lưu lại ấn ký kích thích trên người cô, khiến cảm giác cả người co rút đêm qua lại lần nữa hiện lên.

"Cơ thể của anh cũng đang đói bụng, muốn lấp đầy nó mới có thể suy nghĩ." Phương Nam để tay trước ngực và thất lưng cô chậm chạp di chuyển, đầu lưỡi ẩm áp mang theo treu đùa, sức lực chế trụ cô vô cùng lớn.

Khốn kiếp... Dương Tử Uyên thấp giọng nguyên rủa anh, thân thể cũng đang bị anh treu chọc mà trở nên mềm yếu, vô lực.

"Em cũng rất thích, không phải sao?" Phương Nam ở bên tai của cô phát ra hơi thở say mê, ngón tay thuận thế đi xuống, cảm thụ cô ướt át mềm mại.

Dương Tử Uyên khẽ kêu một tiếng, thân thể nhạy cảm run lên.

Tại sao? Tại sao muốn cô chịu loại hành hạ này?

Khi nước mắt cô sắp rơi ra từ hốc mắt, Phương Nam chợt buông cô ra, từng bước lui về phía sau, cô giật mình nhìn anh.

Theo ánh mắt soi mói của cô, anh từ từ cởi quần áo ra, lồng ngực của anh vì thở dốc mà trở lên phập phồng, khi thân thể gần như hoàn mỹ kia trần truồng hiện ra trước mắt, cô hét hoảng vội vàng dời ánh mắt đi.

Cô vừa định chạy đi, thân thể của anh đã đè lên. Anh hung hăng cắn môi của cô, lưỡi mạnh mẽ xâm nhập vào khoang miệng của cô, thô lỗ trở mình khuấy đảo hút lấy, khiến cô không kịp hít thở.

"Ừm..." Cô đẩy anh, nhưng khi bàn tay cô đặt lên da thịt bóng loáng rắn chắc của anh lại giống như bị hút lại, cuối cùng cô chỉ có thể ngoan ngoãn đặt mình bên dưới anh.

"Chỉ lúc này, em mới có thể ngoan một chút." Hạ thân của Phương Nam ép chặt cô, để cho cô cảm nhận lửa nóng dục vọng kia, nhưng lại chậm chạp không chịu tiến vào, nhưng mà chậm chạp di động phần eo, tương tự động tác hoan ái.

Đầu óc Dương Tử Uyên hoảng loạn thành đoàn, lửa nóng từ từ dâng lên, máu nóng sôi lên chạy toán loạn trong người, thân thể vừa động sẽ ma sát da thịt của anh, loại cảm giác đó càng làm cho cô điên cuồng.

"Muốn anh sao?" Thanh âm của anh tràn đầy mê hoặc.

Nam tính nhàn nhạt trên người anh cùng mùi thơm cơ thể của cô hòa hợp cùng một chỗ, tạo thành kích thích đặc biệt, cảm giác lửa nóng trong cơ thể khiến cô khó chịu càng ngày càng không cách nào nhịn được.

"Chẳng qua là... Bản năng của động vật..." Dương Tử Uyên dùng sức mở to hai mắt, duy trì một tia lý trí cuối cùng: "Chẳng qua là bản năng của động vật mà thôi, làm nhanh một chút, nói ít thôi..."

Trước khi biết Phương Nam cô chỉ cho mình là người không muốn yêu, nên cho tới bây giờ cô không muốn nói quá nhiều về chuyện yêu đương, bản thân không muốn tìm hiểu về phương diện này, trong lòng chỉ mong nhanh chóng học xong, nhanh chóng lớn lên, để được đi đến các nơi có phong cảnh xinh đẹp trên thế giới.

Nhưng bây giờ cô mới hiểu được, cô vẫn là người địa cầu, đều có dục vọng, đối mặt với sự trêu đùa của người khác phải vẫn sẽ mặt đỏ tim đập nhanh.

"Em thật đúng là bướng bỉnh." Phương Nam phun ra hai tiếng, tà tà cười một tiếng, đột nhiên nâng hai chân cô lên, nhất cổ tác khí (một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm) đi thẳng vào, Dương Tử Uyên phát ra mấy tiếng kêu rên không thể nghe thấy.

Mặc dù đã có kinh nghiệm đêm qua, nhưng lần nữa bị xâm phạm đau đớn vẫn vượt qua sự tưởng tượng của cô.

"Còn đau sao?" Phương Nam thoáng dừng lại động tác.

"Yên tâm, đau thôi không chết được." Dương Tử Uyên hít sâu một cái, sắc mặt tái xanh, nhưng không chịu yếu thế chút nào.

"A! Vậy anh cũng không cần thương hương tiếc ngọc nữa sao?" Phương Nam lại bắt đầu lướt động.

Dương Tử Uyên cắn chặt môi, hồi hận tại sao mình phải cạy mạnh.

"Một lần lạ, hai lần dần quen, ba lần quen, bốn lần trở thành tự nhiên." Phương Nam hôn lên môi của cô, không cho phép cô tự làm đau mình.

Dương Tử Uyên lúng túng xoay đầu, bởi vì ngôn ngữ vô sỉ của anh mà toàn thân xấu hổ trở lên phiếm hồng.

Anh rõ ràng thoát nhìn ra vẻ đạo mạo, lạnh lùng, nghiêm túc, nhưng tại thời điểm này lại rất hạ lưu!

Mặc dù không nên, nhưng lúc này Dương Tử Uyên không nhịn được lặng lẽ hy vọng Nghê Vạn Hùng sớm thoát ly khổ ải một chút, cứ như vậy cô mới có thể giải trừ cái cọc hôn nhân này, rời khỏi tên ác ma này, thoát khỏi cái loại hành hạ cả người này.

"Anh đã nói rồi, anh và em kết hôn là nghiêm túc, đừng chỉ nghĩ đến việc chạy trốn." Phát giác suy nghĩ của cô lại không biết bay tới nơi nào, Phương Nam cắn răng nghiến lợi nói.

"Chúng ta không có bất kỳ tình cảm nào, anh tại sao phải làm như vậy? Có rất nhiều phụ nữ so với tôi xinh đẹp hơn, so với tôi hấp dẫn hơn, anh tùy tiện tìm cũng có thể tìm được một đồng lớn, tại sao nhất định cứ phải là tôi?" Dương Tử Uyên mắt không chớp chất vấn.

"Phụ nữ? Sau này không bao giờ... cho phép nói lời như thế nữa."

Phương Nam cắn cổ cô, đồng thời đem vật thô to lớn dâng trào đâm thẳng vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, nặng nề va chạm, làm cho cô giống như con thú nhỏ bị thương phát ra tiếng kêu gào thảm thiết.

"So với em xinh đẹp, so với em hấp dẫn, so với em thú vị? Phụ nữ như thế có rất nhiều, đáng tiếc họ đều không phải là em."

Dương Tử Uyên nghe vậy cực kỳ khiếp sợ.

Anh đang nói cái gì? Bọn họ không phải là người xa lạ sao? Là bởi vì ích lợi mới kết hợp, tại sao ánh mắt cùng lời nói của anh lại khiến cho cô có ảo giác bản thân được coi trọng?

Cô chật hẹp, cô nóng bỏng, cô kháng cự, cô quật cường, toàn bộ khiến Phương Nam hăm sâu trong đó, anh từ từ mất khống chế, dốc hết sức lực toàn thân tái diễn động tác xuyên qua, điên cuồng muốn cho hai người hòa làm một.

"Tử Uyên... Em khiến anh... Sắp phát điên rồi..." Phương Nam liếm cắn vành tai cô, thấp giọng gào thét.

"Ừm... Khốn kiếp..." Cô cũng bị anh kịch liệt đụng ép sắp phát điên rồi, trước mắt toàn sao sáng.

"Chúng ta... Quà nhiên là một đôi..."

Cùng với một cái va chạm toàn lực cuối cùng của Phương Nam, cả người Dương Tử Uyên run run, liều mạng thở hổn hển.

Khi dục vọng lên tới đỉnh điểm, nhiệt dịch nóng bỏng bắn nhanh vào trong thân thể của cô, trận hoan ái kịch liệt này mới ngừng nghỉ.

Cả người cô bần rần, mềm nhũn như bùn, ngay cả ngón chân đều không muốn động một cái.

Phuong Nam ôm thật chặt cô, nặng nề thờ đốc.

"Khốn kiếp... Buông tôi ra..." Cô yếu ớt mắng: "Tôi muốn tắm..."

Anh cười một tiếng, đứng dậy chặn ngang ôm lấy cô: "Chồng em vui lòng giúp sức."

"Này!" Dương Tử Uyển kinh hãi: "Tôi muốn tự mình tắm! Buông tôi xuống!"

"Vợ à, anh còn chưa ăn no đâu, làm sao có thể buông em ra?" Anh ôm cô sát lại, lần nữa dán dục vọng của mình lên.

"Cầm thú! Đồ đàn ông vạ năm động dục! Anh sớm muộn cũng sẽ chết ở trên giường!" Dương Tử Uyển cảm giác sâu sắc sợ hãi, luống cuống tay chân giằng giằng.

Chỗ sâu nhất trong mắt của Phuong Nam hiện lên một tia dịu dàng. Chẳng qua là dịu dàng kia ẩn núp quá sâu, sâu đến Dương Tử Uyển căn bản không có cơ hội phát hiện.

Không biết qua bao lâu, Dương Tử Uyển từ từ trong giấc mộng tỉnh lại, cảm giác toàn thân bần rần vô lực, giống như xương cốt toàn thân đều biến mất.

Đầu cô đau nhức, miệng cũng khát khô, cả thân thể nặng nề không chịu nổi, vì vậy cô lại nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát.

Bên tai có hơi nóng thổi lất phất, làm cô thấy hơi ngứa.

Cô nhúm mày một cái, lần nữa mở mắt ra, phát hiện trước mắt hình như có một bức tường, nóng bỏng, hết sức bóng loáng.

Cô từ từ nhìn kỹ đồ vật trước mắt, lấy tay đâm đâm, đầu còn có chút hôn mê.

Kỳ quái, cô đang ôm cái gối khi nào lại trở thành giống như người thật vậy?

Lúc cô đang nghi ngờ, chợt có một cái bắp đùi nặng nề đè lên eo nhỏ nhắn của cô, khiến cô đau kêu thành tiếng, cô bỗng nhiên tròn to hai tròng mắt, mới phát hiện trên người mình đang bị một con bạch tuộc cực lớn quấn lấy.

Phuong Nam, cái tên Rùa Đen khốn kiếp, tối hôm qua không biết uống bao nhiêu canh gà tỉnh, hay là ăn nhân sâm đại bổ hoàn của ai, đem cô hành hạ cả đêm!

Hiện tại, Dương Tử Uyển cuối cùng hiểu một chuyện, đàn ông trong thời kỳ động dục tuyệt đối không thể đùa chọc, nhất là Phuong Nam không có nhân phẩm lại hạ lưu, người đàn ông tinh trùng lên óc này.

Mặc dù toàn thân đau đến vỡ vụn, cô cũng cố gắng hết sức nhẹ nhàng thoát khỏi vòng tay của anh, vì sợ đánh thức anh, cô sử dụng tốc độ con rùa bò xuống giường, đi vào phòng tắm, tắm rửa qua loa, sau đó vội vàng mặc quần áo tử tế, rón ra rón rén chuẩn bị rời đi. Tay của cô mới vừa chạm vào nắm cửa, Phuong Nam ở trên giường lười biếng trở mình một cái, sửa lại tóc lộn xộn một chút, ngáp dài một cái hướng cô chào hỏi.

"Chào buổi sáng."

Dương Tử Uyển cứng đờ, từ từ quay đầu lại nhìn chằm chằm anh: "Chào."

"Lại muốn chạy trốn sao?" Vừa nói, anh dựa vào đầu giường, đưa tay lấy thuốc lá đặt ở đầu giường.

"Đứng thì thế nào?" Dương Tử Uyển càng thêm tức giận, ánh mắt híp lại như thước kẻ, nhìn chằm chằm túi thuốc trên tay anh.

"Không sao." Phuong Nam mỉm cười một cái nhìn cô, đem bao thuốc đặt lại chỗ cũ, nhanh chóng xuống giường, thân mình trần truồng trực tiếp đi vào phòng tắm: "Chẳng qua anh sẽ chạy cùng em."

Dương Tử Uyển hừ một tiếng, tự mình xuống lầu, trong lòng nguyên rửa anh tốt nhất ở trong phòng tắm trượt chân, té thành tàn phế, không bao giờ... làm được chuyện hay kia nữa.

Vừa mới chuẩn bị bữa ăn, thím Hứa nhìn thấy Dương Tử Uyển xuống lầu, cười chào cô:

"Phu nhân, chào."

"Chào."

"Bữa sáng đã xong, cô muốn ăn luôn không ạ?"

"Không, tôi muốn chạy thể dục trước." Mặc dù xương cốt toàn thân đau nhức nhưng cô vẫn có ý định hoạt động một chút.

Bởi vì chụp ảnh phong cảnh xung quanh là công việc tiêu hao thể lực hạng nhất, cho nên Dương Tử Uyển từ nhỏ liền bắt đầu có kế hoạch tiến hành rèn

luyện thể lực. Vì trong nhà không có tiền mua máy tập chạy cho nên cô phải sử dụng phương pháp chạy bộ để rèn luyện thân thể.

Cô vừa chạy, vừa cảm giận mà suy nghĩ, Phương Nam một ngày nào đó tôi muốn đạp anh từ trên giường ngã xuống đất.

Núi Dương Minh sáng sớm, không khí quả nhiên so với nội thành trong lành gấp mấy lần.

Chạy bộ trên đường mòn trong hoa viên, Dương Tử Uyển càng thêm khắc sâu cảm nhận cái gì gọi là khu nhà cấp cao, cô đã chạy mười mấy phút đồng hồ, cũng vẫn chưa hết đường mòn quanh co khúc khuỷu trong vườn hoa. Không biết muốn chạy một vòng quanh cả tòa nhà lớn này cần tốn bao nhiêu thời gian.

Một người làm vườn đang tưới nước cho hoa và cây cảnh vừa trông thấy cô, cũng cung kính chào hỏi cô, nói một tiếng chào phu nhân, làm Dương Tử Uyển cảm thấy rất không được tự nhiên.

Nhìn kiến trúc màu đỏ kia, cô càng khó có thể quen.

Nói thật, loại màu sắc này dùng ở hàng mẫu nhà ở, món đồ chơi mô hình còn có thể, dùng trên một ngôi nhà không cảm thấy chói mắt sao?

Cô nghe Phương Nam nói qua, Nghê Vạn Hùng vô cùng coi trọng phong thủy, nhà này căn cứ theo đề nghị của một đại sư phong thủy xây thành, thật sự có công hiệu bình an, tiền tài, sức khỏe cho gia chủ sao?

Nghê Vạn Hùng bây giờ còn không phải là đang bệnh nằm giường sao? Hơn nữa những người thêm muốn tài sản của ông, cũng không phải như hồ rình mồi sao? Tất cả loạn trong giấc ngoài không thiếu.

Có lẽ người càng có tiền, càng tin tưởng những thứ môn đạo này.

Dương Tử Uyển vừa nghĩ, vừa lau mồ hôi vào nhà, chuẩn bị xông vào nhà tắm rồi đi học.

Trong phòng ăn, Phương Nam vốn đang nhàn rỗi xem báo, thấy Dương Tử Uyển ngồi xuống bàn, liền ném cho cô một xấp đồ.

"Xem một chút, em nghĩ nên đi nơi nào?"

"Đây là cái gì?" Dương Tử Uyển không hiểu xem qua, phát hiện là tài liệu du lịch các nước Thụy Sĩ, Pháp, Zehder, Bắc u, Nam Mỹ, Canada.

"Đi du lịch cho tuần trăng mật." Giờ phút này Phương Nam đã khôi phục bộ dáng cao ngạo lạnh nhạt.

"Á!" Trong miệng anh cũng đều biến thành... Dương Tử Uyển nhướn mày, liếc anh một cái: "Tôi không phải nên ra về vui mừng phấn khởi chứ?"

"Nếu như em thích như thế."

Anh uống lộn thuốc gì vậy, lại muốn mang cô đi du lịch trong tuần trăng mật? Mặt trời mọc phía tây sao, hay là bầu trời bị nhuộm đỏ rồi? Hay là... trong đầu tên động vật biến thái này lại nghĩ ra mảnh khoé tính toán chính cô?

Nếu như là người khác mời cô, cô nhất định sẽ hưng phấn nhảy dựng lên.

Mọi nơi kia chỗ nào cũng là nơi cô mơ ước đến từ lâu, có rất nhiều cảnh đẹp, Thánh Địa, cô trước kia chỉ được nhìn trên TV hoặc trong ảnh, chưa bao giờ có cơ hội chính mắt thưởng thức, tự mình chụp ảnh lại.

Nhưng mà, vừa nghĩ tới cùng đi với tên ghê tởm này, cô nhin không được cả người bỗng rét run, nghĩ đến anh nhất định là muốn đầu tư để chiếm được lợi ích như vậy, cô càng thêm ngán.

Nghê Hải Đường ngoài ý muốn qua đời có thể cũng không phải là chuyện xấu, ít ra còn không phải nhìn thấy bộ mặt đích thực của tên người đàn ông xấu xí này.

Hừ! Gian thương, đừng nghĩ đến việc cố gắng mua chuộc cô.

Chỉ cần Nghê Vạn Hùng vừa chết, cô liền lập tức cùng anh Nhất Phách Lương Tán. (1 cái phui tay liền chia 2 ngà ==!!)

"Anh không cần hao tổn tâm huyết như vậy." Dương Tử Uyển nghiêm túc nhìn anh.

Phương Nam đặt tờ báo xuống, nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của cô.

"Tôi nói, anh không cần cố ý lấy lòng tôi, tôi sẽ không gây trở ngại bất kỳ kế hoạch nào của anh, đã gia hạn kế ước, tôi sẽ thực hiện tới cùng." Dương Tử Uyển thờ dãi: "Anh cho rằng tôi tới ngày hôm qua không trở về ăn cơm là do muốn cùng anh tranh hơn thua sao?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Phương Nam nhủ mày.

"Quên đi, nói anh cũng không hiểu." Dương Tử Uyên chấp nhận cúi đầu.

"Sáng sớm hôm qua, anh thật sự có một hội nghị quan trọng." Phương Nam nghiêng cứu nét mặt của cô, chột mồm miệng.

Đây là lần đầu tiên anh đặc biệt giải thích một chuyện với một người phụ nữ.

"Đủ rồi! Anh biết tôi vì sao ngày hôm qua tức giận không? Anh thật sự nghĩ tôi rất quan tâm việc ngày thứ hai sau khi kết hôn không có ai làm bạn sao?" Vừa nghĩ tới chuyện sáng sớm hôm qua, Dương Tử Uyên không nhịn được nắm chặt quả đấm, tim phát đau.

Phương Nam nhăn mặt, cau chặt chân mày.

Dương Tử Uyên đập một phát vào bàn, tức giận xoay người muốn rời đi.

Anh một tay nắm lấy tay cô: "Đợi một chút!"

"Chúng ta không có gì phải nói."

"Là bởi vì khoản tiền kia?" Nếu như không phải là bởi vì anh bỏ lại cô đi làm, vậy cũng chỉ có một nguyên nhân khác, Phương Nam không ngu ngốc, lập tức nghĩ tới một chút.

Dương Tử Uyên hừ một tiếng, cắn chặt đôi môi.

Một đêm sau khi hưởng vui sướng, đem tiền ném cho cô, anh coi cô là cái gì? Bán mình sao?

Đây là sự sỉ nhục cả đời của cô!

"Anh chỉ muốn giúp em mau chóng giải quyết vấn đề khó khăn đó." Phương Nam thở dài.

Anh đúng là đã là một chuyện ngu xuẩn nhất. Lúc đầu anh muốn trực tiếp chuyển khoản cho tên khốn khiếp ảnh gia kia, nhưng lại bán khoản Dương Tử Uyên sẽ nghĩ mình giả nhân giả nghĩa tự mình giải quyết nên mới... Aizz!

"Là anh lựa chọn phương thức không đúng." Anh than thở lần nữa: "Thật xin lỗi."

Nghe được anh nói xin lỗi, Dương Tử Uyên có chút kinh ngạc quay đầu lại nhìn anh.

Một Phương Nam luôn cao ngạo, nay lại cúi đầu nhận sai, thật sự đáng quý đây.

Cô có chút hoảng hốt xoay đầu, ngồi xuống bàn ăn lần nữa.

"Chọn địa điểm du lịch đi. Mang theo máy ảnh của em, chúng ta lập tức lên đường." Phương Nam đề nghị.

"Thật ngại, hôm nay tôi phải đi học." Dương Tử Uyên nhún vai một cái, đem đồng tài liệu ném qua một bên, bắt đầu ăn sáng.

Thật tốt, thím Hứa chuẩn bị bánh mì nướng bơ mà cô thích ăn nhất.

Phương Nam có chút kinh ngạc nhìn cô liếm hết toàn bộ bơ xung quanh, chỉ còn lại bánh mì, sau đó nhìn thấy ánh mắt nhìn chăm chăm vào bánh mì nướng bơ ở trước mặt anh.

Phương Nam nhủ mày một cái, vẫn là đem phần bữa sáng kia của mình cho cô.

"Cám ơn!" Từ khi biết nhau đến nay, Dương Tử Uyên lần đầu tiên đối với anh nở nụ cười thật lòng.

Sau đó, cô liếm hết bơ xung quanh, để lại vỏ bánh mì tro tro, cuối cùng còn liếm liếm ngón tay của mình.

"Ăn quá nhiều bơ không tốt cho sức khỏe." Phương Nam giơ tay nâng mắt kính lên, trầm giọng nói.

"Hút quá nhiều thuốc cũng không tốt cho sức khỏe." Dương Tử Uyên cầm cốc sữa tươi lên, mở to miệng ừng ực uống. Đặt xuống, cô vội vàng chạy ra cửa, cô sắp muộn rồi.

Phương Nam có chút ngạc nhiên, cúi đầu nhìn vào giữa ngón trỏ cùng ngón giữa trên tay phải mình, bởi vì anh hút thuốc mà có chút ố vàng.

Nghê Vạn Hùng cùng Âu Dương Lâm Phong từng nhiều lần khuyên anh cai thuốc, anh đã muốn cai thuốc nhưng những khi có phiền não anh sẽ lại hút thuốc.

Đường cong trên gương mặt lạnh lùng của anh trong nháy mắt trở nên nhu hòa.

Cô nhanh như vậy đã phát hiện anh có thói xấu này sao?

Nói cách khác, cô đối với anh không phải vô tình như miệng nói sao?

Tâm tình Phương Nam chợt trở nên rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Trong lớp, Cố Yên Nhiên nói nhẹ với Dương Tử Uyển.

"Này, cậu tóm lại là có chuyện gì thế?"

"Chuyện gì?" Dương Tử Uyển giả vờ không hiểu.

"Cậu ít giả vờ đi!" Cố Yên Nhiên hung hăng bấm đùi cô một cái: "Như thế nào vừa mừng rỡ kết hôn lại bỏ chạy đi học? Chẳng lẽ Phương Nam chưa nói muốn dẫn cậu đi hưởng tuần trăng mật sao?"

"Có." Mặc dù không biết trong hồ lô của anh rót cuộc bán thuốc gì, nhưng sáng sớm hôm nay anh quả thật muốn mang cô ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật.

"Oa, thật tốt!" Trong mắt Cố Yên Nhiên tràn đầy mơ ước, lập tức hung hăng lườm cô: "Vậy tại sao cậu không đi, ngược lại còn chạy tới trường học?"

"Yên Nhiên, cậu không phải bị ngu, tớ chỉ là thể thân, không thể say mê như thật trong đó được." Dương Tử Uyển bắt đầu nhìn bạn tốt một cái: "Nếu như tớ quên thân phận của mình, cuối cùng mới thật sự thảm."

Ánh mắt Cố Yên Nhiên nhanh như chớp đảo qua đảo lại, như suy nghĩ điều gì hỏi: "Cậu thật sự cho là bản thân chỉ là một thể thân?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Dương Tử Uyển nhìn chăm chăm vào cô bạn.

Nếu như không phải là thể thân, cô chỉ là một tiểu nữ sinh thủy mị bình thường, làm sao có thể trở thành Phương phu nhân và người thừa kế Nghê gia?

Cố Yên Nhiên nhún vai một cái. Quên đi, người bạn này của cô chính là như vậy, IQ không cao, EQ cũng rất thấp.

Phương Nam đó thật khổ cực, đã dùng hết phương pháp, cô còn không cảm nhận được một chút gì sao?

Nghê Vạn Hùng là ai? Phương Nam là dạng người gì? Nếu đúng là chỉ cần tìm một thể thân, bọn họ sao lại làm long trọng như thế, sợ thiên hạ không biết sao?

Vô luận nhìn như thế nào, Phương Nam đó đúng là đang đùa thật, mặc dù không biết anh ta rót cuộc cát gấu lá bài tẩy gì, nhưng cô vẫn có cảm giác anh ta đối với Tử Uyển là nghiêm túc, đây cũng là điều quan trọng mà cô tán thành cuộc hôn nhân này.

Tử Uyển là người chỉ để tâm một chuyện, mà cả lòng và mắt đều đặt hoàn toàn ở sở thích chụp ảnh của cô, cho nên ở phương diện tình cảm nhất định phải có người chủ động hướng dẫn cô mới được.

Cố Yên Nhiên ác độc cười trộm, khó được thấy tiết mục tình yêu đặc sắc này, cô nhất định phải xem thật kỹ cho thỏa mãn!

"Này, trên cổ cậu có gì vậy?" Cố Yên Nhiên giống như phát hiện đại lục mới nhỏ giọng kêu lên: "Có phải cậu bị muỗi đốt không? Thật là nhiều điểm đỏ nha!"

"A!" Dương Tử Uyển theo bản năng đưa tay che cổ áo, mặt đỏ bừng. Cô đã cố ý mặc áo trong cao cổ, chẳng lẽ vẫn còn bị phát hiện?

Đáng chết! Đều do tên Vampire đó, không nên ở trên người cô lưu lại "Dấu vết yêu" gì gì đó, còn cần toàn thân cô.

"Ha ha a..." Cố Yên Nhiên ghé sát cô cười trộm, đâm đâm vào hông cô: "Còn làm về mặt lạnh nhạt nói cậu chỉ là một thể thân, thật ra thì các cậu đã 'Như vậy, như vậy' đi? Thành thật khai báo, cậu có phải đã không còn là xử nữ?"

Dương Tử Uyển xấu hổ đỏ mặt giống như sắp chảy máu đến nơi, không cách nào hiểu được tại sao Cố Yên Nhiên có thể không có cổ kị nói ra những lời này.

"Quả nhiên thô trắng bé nhỏ vẫn bị sói xám to lớn ăn hết rồi." Cố Yên Nhiên thở dài: "Tớ vốn cho là cậu sẽ trở thành bà cô già chứ, không nghĩ tới lại

nhanh hơn tới một bước, thật là thể sự khó đoán mà!"

"Yên Nhiên..." Dương Tử Uyên trừng cô một cái: "Không đùa nữa được không?"

Cố Yên Nhiên vỗ vỗ vai của cô: "Ồi, đạo lý tình yêu nam nữ hiển nhiên này, hướng chi đều đã là vợ chồng rồi, còn có gì mà phải thẹn thùng?"

Dương Tử Uyên che lỗ tai, dứt khoát không để ý đến cô nữa.

Cố Yên Nhiên cười một tiếng, tiếp tục giặt nhẹ tay áo cô: "Này, nghe nói phụ nữ đều rất dễ yêu người đàn ông đầu tiên của mình đấy."

Dương Tử Uyên nghe vậy sững sốt.

"Cho nên, cậu phải có lòng chuẩn bị để ý đi, đừng đến lúc phát hiện mình bỏ lỡ nhân tài quan trọng nhất lại hối hận không thôi."

Nghĩ bạn tốt hồ đồ như vậy, Cố Yên Nhiên không nhìn nổi, nhin không được chỉ điểm cô một chút.

Chân mày Dương Tử Uyên nhăn lại, lâm vào trầm tư.

"Tiên sinh, có thư của phu nhân." Thím Hứa đem một phong thư đưa cho Phương Nam đang ở trong thư phòng.

Phương Nam khó có được ngày không đi làm, ở nhà làm việc.

"Đặt lên bàn là được rồi, cảm ơn thím." Thím Hứa để thư xuống sau liền rời đi.

Phương Nam nhìn phong thư một cái, cũng không định xem thư, nhưng mà, khi anh nhìn thấy phía dưới phong thư. Nhìn thấy một chữ ký đặc biệt, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo.

Là Thái Xa Luân gửi tới. Anh cầm phong thư nặng trĩu lên, từ bên trong lấy ra xem là một xấp hình.

Anh cầm lên định mang vắt đi, do dự liên tục, cuối cùng vẫn không vắt đi.

Năm phút đồng hồ sau, anh bấm điện thoại nói: "Lâm Phong, đến nhà tớ một chuyến được không?"

Sau giờ lên lớp, vì buổi chiều Dương Tử Uyên và Cố Yên Nhiên không có tiết nên hai người cùng nhau ra về.

Khi cô đi tới cổng, trong sân trường có một giọng nam khàn khàn từ phía sau truyền đến.

"Tử Uyên! Dương Tử Uyên!"

Nghe được tiếng kêu, Dương Tử Uyên quay đầu lại, thấy một nam sinh cao lớn đeo mắt kính chạy về phía cô.

"Học trưởng? Có chuyện gì không?"

Người đến là bí thư hiệp hội chụp ảnh tự nhiên cùng sinh thái trong trường học - Lâm Yến Nam.

Dương Tử Uyên cũng là thành viên trong hiệp hội, lúc chưa làm trợ lý cho Thái Xa Luân, phần lớn thời gian cô cũng tiêu hao ở trong hiệp hội.

"Là như vậy, cũng sắp nghỉ hè rồi, cô giáo Tần tính toán đi Châu Phi chụp hình, cô muốn mang mấy trợ lý theo, nhưng mà đồng học trong hiệp hội đều có chuyện bận hết, không biết em có hứng thú muốn đi không? Dĩ nhiên kinh phí sẽ do hiệp hội phụ trách." Lâm Yến Nam vừa lau mồ hôi vừa nói.

Anh tìm Dương Tử Uyên mấy ngày, bởi vì kỹ thuật chụp hình của cô đã tương đối chuyên nghiệp, hiệp hội đề nghị giáo viên, cô giáo Tần cũng rất vừa ý cô, cho nên vô cùng hy vọng cô có thể cùng đi.

"Châu Phi?" Dương Tử Uyên kinh ngạc mở to mắt, nhảy cẫng lên hỏi: "Có thật không? Có thật không?"

"Đương nhiên là thật, hành trình cũng sắp xếp tốt rồi, nếu như em muốn đi, hôm nay sẽ phải dự tính vé máy bay cùng chỗ ở. Anh cũng sẽ cùng đi."

"Em dĩ nhiên muốn đi! Đây là ước mơ lớn nhất của em mà!" Tim Dương Tử Uyên suýt nữa muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

"Này, cậu không cần cùng Phương Nam thương lượng một chút sao?" Cố Yên Nhiên kéo kéo tay của cô, nhắc nhở cô đã là người phụ nữ có gia đình.

"Không sao đâu, anh ta là anh ta, tớ là tớ." Dương Tử Uyên không quan tâm nói.

Dù sao cô và Phương Nam chẳng qua là hợp đồng hôn nhân, cô cũng đã thực hiện nghĩa vụ trong hợp đồng, Phương Nam không có quyền lợi trói buộc cô nữa.

"VẬY CỨ NHƯ ĐÃ NÓI! ĐÚNG RỒI, ĐIỆN THOẠI ĐI ĐỘNG CỦA EM PHẢI LUÔN MỞ A, NẾU NHƯ TẠM THỜI CÓ CHUYỆN GÌ CÒN LIÊN LẠC ĐƯỢC."

Lâm Yến Nam lại dấn dò đôi câu mới rồi đi.

Dương Tử Uyên cùng Cố Yên Nhiên tiếp tục đi về phía cổng trường.

Rất cuộc có thể đến Châu Phi, nơi đó là thiên đường thế giới tự nhiên, có thể thấy rừng Mưa nhiệt đới, cũng có sa mạc nhiệt đới, còn có thể thấy nhiều loại động vật cùng thực vật hoang dại, vạn tuế, vạn vạn tuế! Dương Tử Uyên hưng phấn vô cùng.

"Nhìn, xe riêng tới đón kìa." Cố Yên Nhiên vội vàng ngăn cô lại, đưa tay chỉ cổng trường.

Một xe BMW màu đen đứng ở phía ngoài cổng trường, đứng bên cạnh xe càng làm người khác chú ý hơn là một người con trai khôi ngô tuấn tú.

Dương Tử Uyên không khỏi chu cái miệng nhỏ nhắn. Thật là âm hồn không tiêu tan! Cô thật vất vả mới cao hứng được một lát, thế mà người này lại xuất hiện.

"Anh hôm nay rất rảnh rỗi sao?" Dương Tử Uyên liếc Phương Nam một cái, lạnh lùng châm chọc nói.

"Vì em, anh có thể bất cứ lúc nào cũng rảnh rỗi." Anh rất tự nhiên trả lời như vậy.

Dương Tử Uyên hừ một tiếng. Nói hay hơn hát, ai tin?

"Đi ăn món Pháp được không?" Phương Nam đề nghị.

"Không muốn."

"Món Zehder?"

"Không muốn."

"Vậy món Nhật? Món Hàn?" Anh rất kiên nhẫn hỏi.

"Cũng không muốn."

"Vậy em quyết định đi tới nơi nào ăn đi." Phương Nam cuối cùng cũng không có cách ứng phó với một phụ nữ đang giận dữ, anh vẫn không có kinh nghiệm gì.

Trước giờ, lúc gặp gỡ, kết giao, đều là phụ nữ lấy lòng anh, nhưng mà, ngoại lệ như Dương Tử Uyên ngược lại khiến anh cảm thấy thích, chẳng lẽ đàn ông trời sinh đều là ngu ngốc?

Dương Tử Uyên cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, dù sao vừa nhìn thấy anh, cả người cô liền cảm thấy có cái gì không đúng.

Anh và cô rõ ràng không có bất kỳ tình cảm nào, tại sao anh còn phải dây dưa với cô như vậy? Đã liên tục thanh minh với anh, cô sẽ không làm trở ngại kế hoạch vơ vét tiền của anh, hai người đều tự có cuộc sống riêng của mình, anh còn có cái gì không yên lòng? Không nên làm xáo trộn cuộc sống yên tĩnh của cô.

Cuối cùng, Dương Tử Uyên suy nghĩ, giao hoát nói: "Vậy... Đi ăn quán ven đường là được rồi."

Người như Phương Nam sống an nhàn sung sướng, trên người mặc trang phục trên trăm vạn, khẳng định ngay cả quán ven đường là cái gì cũng không biết, tương tượng anh ở nơi đó vừa lúng túng vừa xấu hổ, Dương Tử Uyên cười trộm không dứt ở trong lòng.

Lấy tiền đập tôi? Tốt, tôi sẽ dạy anh kiến thức về cuộc sống của dân chúng bình thường!

Phương Nam nghi ngờ nhìn cô gái nhỏ đang cười trộm không dứt một chút, bất đắc dĩ lắc đầu một cái. Cô thật đúng là một cô bé con a.

"Trời rất nóng, em nhất định phải ăn quán ven đường?"

"Xác định!" Dương Tử Uyên mãnh liệt gật đầu.

Phương Nam, anh nhất định phải xấu hổ rồi.

Nhưng mà, kết quả lại làm Dương Tử Uyên thất vọng.

Cô lộn xộn gọi một đồng đồ lớn, có bánh ổng Aberdeen, gà rán, kem xoài, đậu phụ thối, miến tàu, muốn nhìn bộ dáng Phương Nam bị làm khó.

Nhưng hết lần này tới lần khác chỉ có một người đàn ông phong độ mặc quần áo cao cấp thoải mái ngồi ở giữa quán ăn vặt, cũng không hoảng không

vội, ăn đậu phụ thôi.

Không chỉ có Dương Tử Uyên trợn mắt há hốc mồm nhìn, những khách hàng khác cũng không nhận được liếc mắt nhìn anh.

Dương Tử Uyên không nhận được len lén giậm chân, tại sao không thể thành công làm anh xấu hổ một lần?

"Khi còn bé, anh đã từng ở nơi khó khăn hơn rất nhiều, ăn những món kém hơn rất nhiều." Phương Nam chợt nói như vậy.

Dương Tử Uyên sững sờ, ngạc nhiên nhìn anh.

Phương Nam khẽ mỉm cười với cô.

Cô chợt dạ cúi đầu, đột nhiên nhớ tới Phương Nam chỉ là đứa nhỏ được Nghê Vạn Hùng nhận nuôi, trước khi vào nhà giàu có thể lực, anh chỉ là một cô nhi.

"Thật xin lỗi..." Cô lẩm bẩm.

"Đứa ngốc." Phương Nam vuốt vuốt tóc của cô: "Những thứ thức ăn này dù không lịch sự nhưng thật sự rất ngon, cũng rất có vị tình người."

"Ừ." Dương Tử Uyên gật đầu một cái. Cô thích loại không khí náo nhiệt này, không thích nhà hàng cao cấp làm cho người ta cảm thấy mất tự nhiên. Có lẽ, cô thật không thích hợp trong xã hội thượng lưu đi?

"Buổi chiều chuẩn bị đi nơi nào chơi? Hoặc là đi du lịch ngắn một lần? Anh lái xe." Phương Nam đề nghị.

"Anh... Nếu như có thời gian, sao không đi bệnh viện thăm Nghê tiên sinh đi?" Dương Tử Uyên không khỏi cau mày.

"Ông không cần người thăm."

"Anh nói gì vậy?" Nghe anh trả lời lạnh nhạt như thế, Dương Tử Uyên rất tức giận.

"Sự thật chính là như thế, coi như đi, ông cũng không gặp em." Phương Nam nâng kính, chậm rãi nói.

Đúng là, cô ngày hôm qua đi bệnh viện, nhưng bác sĩ chính nói Nghê Vạn Hùng không muốn gặp bất kỳ ai.

"Nhưng mà... Không có ai là không cần người ở bên, nhất định ông hiện tại rất cô độc, rất tịch mịch, ông có đồng ý gặp anh hay không là một chuyện, tâm lòng tận tâm của hậu bối lại là một chuyện." Dương Tử Uyên có chút kích động nói, cô có thời gian liền chạy đến bệnh viện, để thăm cha, cũng là để thăm Nghê Vạn Hùng.

Tình trạng vết thương của cha đã từ từ chuyển biến tốt, mặc dù mẹ cùng anh trai đều nói không cần cô bận tâm tiền thuốc men, nhưng cô vẫn đem tiền tiết kiệm để mua mấy ảnh cao cấp giao cho mẹ.

Mặc dù đã sớm biết cô chỉ là một cô nhi được nhận nuôi, nhưng cô vẫn coi hai người là cha mẹ ruột thịt, hơn nữa, so với cha mẹ đẻ vất bỏ cô, hai người đã nuôi dưỡng và dạy dỗ cô lớn lên, cho cô một gia đình ấm áp, không phải là càng cần hiếu kính sao?

Tại sao Phương Nam được Nghê Vạn Hùng coi là người thừa kế lại tuyệt tình như vậy?

Anh quả nhiên là tên vô tình vô nghĩa, khôn kiếp!

Bởi vì Phương Nam bây giờ không lay chuyển được Dương Tử Uyên, không thể làm gì khác hơn là mang cô đi tới bệnh viện.

Kết quả đúng như lời Phương Nam nói, Nghê Vạn Hùng không chịu gặp bọn họ.

"Tại sao phải như vậy chứ?" Trên hành lang, Dương Tử Uyên hoang mang cắn môi.

Cô bây giờ không thể hiểu những người có tiền này, làm sao ngay cả ngã bệnh cũng kỳ quái như thế, người đang lúc ốm đau không phải là càng suy yếu càng khát vọng tình thân sao? Tại sao Nghê Vạn Hùng không muốn có người bầu bạn?

Hay là... Ông biết cô là giả danh?

Dương Tử Uyên vì thế cảm thấy ưu tâm lo lắng.

"Tính của ông vẫn cứ như thế." Phương Nam xoa xoa mái tóc của cô, say mê xúc cảm mềm mại trơn mượt kia: "Cá tính của ông quá mức kiên cường, luôn hy vọng ở trước mặt mọi người nhìn thấy mình có hình dáng hoàn mỹ nhất, cho nên không muốn bị người khác thấy dáng vẻ suy yếu vô lực lúc ngã bệnh, kể cả người thân cũng không muốn."

"Như thế không phải sống rất khổ cực sao?" Không biết tại sao, mặc dù chỉ gặp Nghê Vạn Hùng có một lần, Dương Tử Uyên lại phá lệ quyến luyến với ông cụ này, vừa nghĩ tới ánh mắt kia lúc nhìn cô tràn đầy kích động, khiến cô đau lòng không dứt.

Con người đúng là một loại động vật kỳ lạ, bất kể nghèo khó hay phú quý đều có phiền não, cho dù đã đứng ở trong đám người cao nhất, Nghê Vạn Hùng hình như cũng không sung sướng.

"Được rồi, tôi cũng đã tới, chúng ta cũng nên đi thôi?" Phương Nam hỏi.

"Tôi đi thăm cha tôi một chút." Dương Tử Uyển từ trong tay của anh giẫy giụa thoát ra, xoay người đi về phía một hành lang dài khác.

Phương Nam thờ dãi, nghĩ thâm vậy cũng coi như bố vợ của anh, vì vậy liền đi theo cô tới khu phòng bệnh bình thường.

Khi hai người đi qua một gian phòng bệnh vừa lúc cửa phòng mở ra, có người đi ra, người nọ vừa nhìn thấy Dương Tử Uyển, giật mình mở miệng gọi một tiếng.

"Dương Tử Uyển?"

Dương Tử Uyển dừng bước lại: "Cô (nguyên văn: sư mẫu)? Cô sao lại ở đây?"

Người phụ nữ trung niên mái tóc có chút rối tung, ánh mắt sưng đỏ chính là vợ của Thái Xa Luân – Từ Giai Văn.

Đôi môi Từ Giai Văn run rẩy, bước nhanh đi tới trước mặt cô, vung tay tát cô một cái thật mạnh, khiến Dương Tử Uyển lão đảo, suýt nữa té lún trên đất.

"Cô à?" Dương Tử Uyển khiếp sợ nhìn bà, không hiểu tại sao mình lại bị đối xử như vậy.

"Phi! Cô còn có mặt mũi gọi tôi là cô sao? Hồ ly tinh! Chuyên quyến rũ đàn ông, đồ đê tiện, tôi muốn đánh chết cô!" Từ Giai Văn không khống chế được cảm xúc, lại muốn nhào tới, thật may Phương Nam kịp thời đuổi tới ngăn cản.

Những phòng bệnh khác cũng mở cửa ra, bệnh nhân cùng thân nhân nhao nhao quây xem náo nhiệt.

"Cô sao lại nói vậy?" Dương Tử Uyển hoàn toàn không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

"Nói gì thích chụp ảnh, chẳng qua là kỹ xảo quyến rũ đàn ông của cô đi? Chơi đã Thái Xa Luân nhà tôi liền một cước đá văng, trèo được cành cao đi! Xa Luân háo sắc tôi thừa nhận, nhưng cô vì sao còn đá kích ông ấy, bức tử ông ấy? A—— trời ơi, bảo tôi sau này biết sống thế nào đây?" Từ Giai Văn kích động quỳ gối trên sàn nhà lớn tiếng khóc.

"Bức tử ông ta?" Dương Tử Uyển kinh hãi, không để ý Phương Nam ngăn cản, vọt tới trước mặt Từ Giai Văn, ôm lấy hai vai của bà hỏi: "Thái tiên sinh, ông ta thế nào? Tôi làm sao có thể bức tử ông ấy?"

Là ông ta thiếu chút nữa bức tử tôi được không? Tôi lúc nào thì đi quyến rũ ông ta? Là ông ta tự chụp hình tôi, tôi cũng thiếu chút nữa bị ông ta hù chết! Nhưng những lời này, một câu Dương Tử Uyển cũng không nói ra ngoài miệng.

"Bây giờ còn giả bộ không có việc gì sao, không phải cô sai khiến thì là ai? Xa Luân đã nói tất cả, đã nói tất cả, ô..."

"Tôi sai khiến?" Dương Tử Uyển dờ khóc dờ cười, cô lúc nào thì đã làm chuyện như vậy? "Thái tiên sinh ở bên trong? Ông ta không chết đúng không?"

"Tay của ông ấy bị phế, có khác gì đã chết? Sau này tôi sống làm sao bây giờ? Oa..." Từ Giai Văn lên tiếng khóc rống.

Dương Tử Uyển buông bà ra, xoay người chuẩn bị đẩy cửa phòng phía sau bà ra. Thái Xa Luân nhất định đang đang ở bên trong.

"Không được vào." Phương Nam lập tức bắt lấy cô.

"Tôi muốn xem ông ta thế nào, mặc dù không phải tôi làm." Dương Tử Uyển khóa chặt chân mày nói.

"Không có gì đẹp mắt. Tay phải bị phế." Phương Nam nhàn nhạt nói.

Dương Tử Uyển lần nữa khiếp sợ.

"Tay Phải... Anh?"

"Đúng, là anh."

Sau khi nhận được những bức hình kia, anh nhờ Âu Dương Lâm Phong điều tra chuyện này, cũng giao phó cậu ta "xử lý" tốt vụ này.

Từ Giai Văn cũng ngừng khóc thút thít, hoảng sợ nhìn người con trai lạnh như núi băng ở trước mặt, bị ánh mắt đáng sợ như vậy nhìn chăm chú, bà cũng không có gan thét lên.

"Tại sao?" Dương Tử Uyển chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh tối đen.

Tại sao có thể như vậy? Cuộc đời cô bị phá hủy cũng thôi đi, chẳng lẽ người liên quan tới cô cũng bị phá hủy trong tay người đàn ông này sao? Thái Xa Luân cho dù có lỗi, cũng không cần phế tay của ông ta. Đối với một nhiếp ảnh gia mà nói, tay bị hủy, còn có thể làm cái gì?

Huống chi là cô có lỗi trước, cô không nên làm mất phim ảnh quan trọng như vậy!

"Ông ta làm chuyện không nên làm, xâm phạm người không nên phạm, như thế mà thôi." Phương Nam dứt tay vào túi quần, lạnh lùng đứng nghiêm.

"Như thế mà thôi? Như thế mà thôi anh lại phế tay của ông ta? Mạng người anh coi là cái gì? Cuộc sống người khác ở trong mắt anh là gì? So một con kiến còn không bằng sao? Anh cho rằng mình là ai? Chúa tể muôn loài hay là Thượng Đế? Anh luôn như vậy, luôn mang dáng vẻ cao cao tại thượng!" Dương Tử Uyên giận đến cả người phát run, thanh âm cũng thay đổi khàn khàn.

Khóe miệng Phương Nam co quắp một cái, chăm chú nhìn cô thật sâu một cái, sau đó xoay người rời đi, bóng lưng cô độc mà kiên quyết.

Dương Tử Uyên nắm chặt quả đấm từ từ buông ra, trượt ngồi ở trên sàn nhà, nước mắt từng viên một lần trên khuôn mặt.

Khốn kiếp! Anh, cái tên đại khốn kiếp này...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

"Tử Uyên?" Cố Yên Nhiên mở cửa, thấy bạn tốt kinh hồn bạt vía, cô giật mình, vội vàng kéo vào nhà: "Xảy ra chuyện gì sao? Sao mặt cậu lại sưng lên như vậy? Chẳng lẽ... Bị Phương Nam đánh?"

Gia cảnh của Cố Yên Nhiên cũng không tệ lắm, cho nên sau khi lên đại học liền một mình thuê phòng trọ ở bên ngoài ở, vui vẻ, phần khởi cuộc sống quý tộc độc thân.

Dương Tử Uyên nhào vào trong ngực của cô, không trả lời mà khóc nức nở.

Cố Yên Nhiên đột nhiên tròn tròn mắt, một phen kéo cô ra, thấy rõ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhếch nhác không chịu nổi: "Thật sự là tại anh ta? Khốn kiếp! Lại dám khi dễ cậu, bản tiểu thư đi chặt đứt chân chó của anh ta!"

Cặp mắt của cô phun lửa, trong nháy mắt từ nữ sinh thanh thuần xinh đẹp biến thân thành Godzilla, chạy tới cửa lấy giày chuẩn bị mang vào.

Dương Tử Uyên vội vàng kéo cô lại: "Đừng đi! Không phải anh ta đánh tớ. Chỉ là tớ không muốn cùng anh ta có bất kỳ dính líu gì nữa."

"Vậy là ai? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trước đó, các cậu không phải là cùng nhau đi ăn cơm sao?" Cố Yên Nhiên thấy thái độ kiên quyết của cô, không thể làm gì khác hơn là xoay người lại tìm hiểu nguyên nhân.

"Anh ta đánh Thái Xa Luân khiến tay phải của ông ta bị tàn phế." Dương Tử Uyên cau chặt chân mày, lắm bảm.

"Gì? Thiệt hay giả?" Cố Yên Nhiên đang thay cô bôi thuốc, nghe cô nói như vậy, không khỏi thét lên, không cẩn thận dùng sức ấn mạnh miếng bông lớn lên mặt cô nói: "Là Phương Nam làm?"

Dương Tử Uyên đau đến muốn nhảy dựng lên, vẫn gật đầu đáp lại: "Ừ."

"Ha ha ha..." Cố Yên Nhiên chột cát tiếng cười to: "Thật là quá tuyệt vời! Tớ quả nhiên không có nhìn nhầm, họ Phương kia chính là một người đàn ông!"

"Cậu nói cái gì vậy?" Dương Tử Uyên càng thêm buồn bực: "Anh ta dựa vào cái gì mà làm như vậy chứ? Anh ta như vậy chẳng khác nào phá hủy cuộc đời Thái Xa Luân, cậu hiểu không?"

"Tớ hiểu! Tớ dĩ nhiên hiểu! Nhưng mà nếu tớ là anh ta, tớ sẽ còn làm tuyệt tình hơn, chẳng những phá hủy tay phải của ông ta coi như trừng phạt, còn có thể thẳng thừng phá hủy tay trái của ông ta, để cho ông ta hoàn toàn không thể chụp hình được! Tên đó là một tên già háo sắc, hạ lưu, dễ tiện, nên đi đầu thai làm thái giám, tên đạo đức giả, lại dám động vào cậu, hủy tay của ông ta, coi như là đền bồi với ông ta rồi, tớ muốn nói là cắt luôn cái dâm của ông ta mới hết chuyện được."

Dương Tử Uyên tròn mắt há hốc mồm nhìn Cố Yên Nhiên.

Tại sao mọi người ở bên cạnh cô lại ác như vậy?

Đúng rồi, bây giờ cô mới nhớ ra, Thái Xa Luân thuận tay trái, vì vậy hủy đi tay phải của ông ta là Phương Nam đã nể tình rồi sao?

Chuyện này chẳng qua đây chỉ là một sự trừng phạt nhỏ?

"Nhưng mà coi như vậy đi, Phương Nam cũng không thể làm như vậy được! Thái Xa Luân mặc dù đối với tớ có ý muốn không tốt, nhưng cũng không có làm ra chuyện gì quá đáng mà." Dương Tử Uyển rừ rì nói.

"Ai biết ông ta còn chuyện đề tiện gì chưa kịp làm?" Cố Yên Nhiên hừ lạnh một tiếng, cô tin Phương Nam không vô cớ dạy dỗ Thái Xa Luân như vậy.

"Trước khi Phương Nam quyết định làm như vậy cũng nên cùng tớ thương lượng một chút chứ? Chuyện này dù sao cũng liên quan đến tớ mà."

"Có lẽ anh ấy nghĩ nếu để cậu biết sẽ làm cậu bị tổn thương?"

"Phải sao? Tớ không tin." Dương Tử Uyển lắc đầu một cái: "Yên Nhiên, tối hôm nay để cho tớ ở lại đây với cậu được không? Tớ không muốn về đó."

"Không được." Cố Yên Nhiên lập tức cự tuyệt.

"Yên Nhiên—" Dương Tử Uyển đau khổ cầu xin: "Tớ cũng không thể về nhà, nếu không mẹ sẽ lo lắng... "

"Cậu cũng đã kết hôn, coi như có tranh chấp với anh ta, cũng phải gặp mặt nói chuyện rõ ràng, không gặp anh ta mọi chuyện sẽ không giải quyết được."

"Nhưng mà..." Cô thật sự không muốn gặp Phương Nam, vừa nhìn thấy dáng vẻ cao cao tại thượng của anh, cô liền bức bối.

"Tớ không tài nào chứa chấp nổi một cô dâu mới cưới bỏ nhà ra đi." Cố Yên Nhiên hoàn toàn không nể mặt.

Dương Tử Uyển bị ai đứng lên, u oán mà nhìn cô.

"Được rồi, được rồi, coi như tớ thua cậu." Vừa nhìn thấy cặp mắt ướt át của cô, giống như một con cún nhỏ có linh tính vậy, Cố Yên Nhiên cũng không có cách nào mềm lòng, bất đắc dĩ nhận thua, có điều là, cô cắn hận mà nói thêm một câu: "Nhưng trước tiên nói cho rõ, chỉ được một đêm nay thôi, ngày mai bỏ trở về cho tớ."

Bên trong phòng ăn của Nghê gia, bên cạnh bàn ăn đá cẩm thạch giống như tối hôm qua ngồi đầy người.

"Phương phu nhân hôm nay sẽ lại không có ở đây chứ?" Trần Sunny quái gờ nói.

"Quả thật không coi chúng ta ra gì."

"Đúng vậy, đúng vậy."

"Xem ra sau này, cái nhà này cũng không cần những người như chúng ta đặt chân tới rồi."

"Đúng vậy, cô ta tự cao tự đại còn hơn cả hoàng thái hậu, sợ rằng chúng ta ba quý chín gỗ cũng không mời nổi."

Mỗi người một câu châm chọc khiêu khích, chê cười nói.

Vậy mà Phương Nam vẫn lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, mặt không biến sắc.

Một lát sau, mọi người thấy anh không có phản ứng, vì vậy dần dần im lặng.

Đội bọn họ không lên tiếng nữa, Phương Nam coi như không có chuyện gì xảy ra nói: "Thím Hứa, ăn cơm."

"Vâng." Thím Hứa xoay người phân phó phòng bếp mang thức ăn lên.

"Phương Nam..." Em rể của Nghê Vạn Hùng lại cựa gãi lên mặt, nhưng mà chưa có nói hết câu, liền bị Phương Nam lạnh lùng trừng mắt, khiến ông tức giận chỉ có thể nắm chặt cây gậy.

"Thân thể Tử Uyển không thoải mái, hôm nào sẽ cùng các vị ăn cơm sau." Phương Nam nhàn nhạt nói.

Mọi người im lặng không nói gì.

Thời điểm Phương Nam lấy khăn giấy lau miệng, mỉm cười một cái. Lần này, mặt Tử Uyển thật sự đã sung lên, như vậy cũng tốt, anh đang lo Tử Uyển làm sao xuất hiện ở trước mặt mấy người này với bộ dáng như vậy. Muốn trở thành người thừa kế của Nghê gia cùng Phương phu nhân, tuyệt không phải chuyện đơn giản như vậy.

Tâm tình Dương Tử Uyển đang không tốt.

Theo bản năng cô viết vô số tên Phuong Nam lên giấy, sau đó lại đếm từng chữ từng chữ.

Tên đàn ông xấu xa, ghê tởm! Tại sao nhiều ngày như vậy không liên lạc với cô? Chẳng nhẽ anh không quan tâm một chút nào tới cô nữa sao?

Đã như vậy, anh trước kia nói những lời đó với cô làm gì, làm những chuyện đó làm gì, hại cô tự mình đa tình, cho là anh có thể, có lẽ, hay là, đại khái là anh có chút thích cô, mặc dù tỷ số so với cô tuyệt mùa hè còn thấp hơn.

Kêu căng ngạo mạn, lòng quyền độc hành, tham tiền háo sắc, coi sinh mạng người khác như trò đùa, Phuong Nam là tên đàn ông cực kỳ tồi, cực kỳ cực kỳ tồi, tồi tồi tồi nhất trên thế giới này.

"Này, cậu muốn bẻ gãy bút à." Cô Yên Nhiên ngồi ở đối diện ôm sách có ý tốt nhắc nhở cô.

Dương Tử Uyên chu mỏ một cái, buồn bực cắn chặt đôi môi.

Đã qua năm ngày, ngay cả cái bóng của Phuong Nam cũng không xuất hiện, lẽ nào lại như vậy.

Tuần này là cuối kỳ thi.

Nhưng trừ thi ra, hiện tại lại thêm một bóng người ghê tởm nhiễu loạn lòng của cô, khiến cô đã phiền càng thêm phiền.

"Nếu như lo lắng, làm sao không về nhà đi?" Cô Yên Nhiên thật không chịu nổi cô, rõ ràng nhớ đối phương, lại chết cũng không chịu nhượng bộ nửa bước, nói chỉ ở nhờ nhà cô có một đêm, kết quả lại biến thành đồ thừa không chịu đi.

"Không được." Dương Tử Uyên quả quyết cự tuyệt.

Nếu như vì vậy mà cùng Phuong Nam đoạn tuyệt quan hệ, vậy thì thật là tốt, dù sao cô ước gì sớm thoát khỏi ma chướng của anh một chút.

Sau khi bắt đầu nghỉ hè, Dương Tử Uyên liền cùng giáo viên và học trưởng lên máy bay đi Châu Phi.

Đến tận một phút trước khi cô lên máy bay, Phuong Nam vẫn không có xuất hiện ở trước mặt cô.

"Tổng giám đốc, có vị Cố tiểu thư nói muốn gặp ngài, không gặp là không được." Điện thoại nội tuyến truyền đến thanh âm của thư ký.

Đang vui đùa vào đồng tài liệu, Phuong Nam nhú mày một cái.

"Ai vậy? Cậu lại chọc hoa hoa thảo thảo nào vậy?" Âu Dương Lâm Phong ưu nhã ngồi ở một bên, rảnh rỗi thời trà hời.

"Bạn học của Tử Uyên." Tiếp lời, Phuong Nam nói với thư ký: "Đề cho cô ấy vào đi."

"Vâng."

Chỉ chốc lát sau, Cố Yên Nhiên nổi giận đùng đùng xông tới, đi đến trước bàn làm việc của Phuong Nam, một chưởng vỗ vào trên mặt bàn "ba" một tiếng: "Phuong Nam, anh cho tôi một cái giải thích, tại sao ngay cả khi cậu ấy rời khỏi nước anh cũng không có hỏi tới?"

Âu Dương Lâm Phong thổi tiếng huýt gió. Phụ nữ có cá tính, anh thích!

"Cô ấy đi Châu Phi, có giáo viên với học trưởng đi cùng, đi trong nửa tháng." Phuong Nam bình tĩnh nói.

"Anh biết?" Cố Yên Nhiên nhú nhủ mày: "Anh biết mà cũng không đến tiễn, không nói với cậu ấy câu nào sao? Anh rốt cuộc có phải chồng của cô ấy không?"

"Đương nhiên phải."

"Vậy loại thái độ này của anh bây giờ được coi là cái gì? Vợ rời nhà mười ngày nửa tháng cũng coi như không biết, không hỏi thăm?"

Âu Dương Lâm Phong cười Mimi (meo meo ==)) chen miệng nói: "Ngay cả việc cô ấy mấy giờ thức dậy cậu ta cũng rõ, làm sao lại không quan tâm?"

"Không nói chuyện với anh! Câm miệng!" Cố Yên Nhiên nghiêng đầu hét lớn với anh ta.

Âu Dương Lâm Phong nhún nhún vai.

"Anh gần đây rất nhiều việc cần giải quyết." Phuong Nam thở dài: "Tập đoàn đang trong nội chiến, tất cả mọi người muốn thừa dịp ông cụ bệnh tình nguy kịch mà đòi phân chia tài sản."

Cố Yên Nhiên không nói lời gì nữa, suy nghĩ nghe anh giải thích.

"Khi không biết trước tình hình, anh không hy vọng cô ấy bị liên lụy, chiến tranh kim tiền sẽ chỉ khiến cô ấy bị tổn thương."

Mấy ngày nay, em rể của Nghê Vạn Hùng cảm đầu phe chống đối đã công khai đối nghịch với anh, hoàn toàn chống lại anh, khiến nửa công ty lâm vào tình trạng tê liệt.

Anh vốn dự định chờ sau khi Nghê Vạn Hùng qua đời rồi mới quyết định, nhưng tình thế diễn biến đến bước này, bức anh không thể không giải quyết trước thời gian.

Anh nhất định phải làm việc cẩn thận, bởi vì nhằm một bước, anh có thể thua tất cả.

"Tại sao không cho cậu ấy biết anh vì cậu ấy mà làm tất cả?" Lửa giận của Cố Yên Nhiên đã hoàn toàn dập tắt, ngược lại có chút đồng tình với người đàn ông có bộ mặt mệt mỏi ở trước mắt này. Tập đoàn Trường Phong hết sức khổng lồ, một khi Nghê Vạn Hùng bệnh tình nguy kịch, tập đoàn trở nên có nhiều khó khăn mà một người quản lý có thể giải quyết hết được.

"Cậu ta rất xấu hổ, muốn cậu ta mở miệng nói yêu, còn không bằng giết cậu ta đi." Âu Dương Lâm Phong nhàn rỗi chen miệng.

Tuy bị Phương Nam trợn mắt nhìn một cái, anh vẫn vô tội nhún nhún vai như cũ.

"Thái Xa Luân lại làm cái gì? Để cho anh nổi giận như vậy?" Cố Yên Nhiên còn nhớ rõ hai người bọn họ cãi nhau cũng là bởi vì Thái Xa Luân.

"Ông ta chụp ảnh Từ Uyển, ghép ảnh khóa thân, ý đồ uy hiếp cô ấy tuân theo chi phối." Đáy mắt Phương Nam thoáng qua một tia tức giận.

Vừa nghĩ tới những hình kia, anh liền hận không thể băm thây tên kia ra thành ngàn mảnh. Hạng người gì anh cũng đều đã gặp, nhưng vẫn chưa thấy qua một tên nghệ thuật gia tí tiện như vậy.

"Đây là thư của Thái Xa Luân nhờ chuyển đến nhà anh." Phương Nam lấy ra một phong thư, vẫn còn nguyên chưa mở: "Anh chưa có mở ra xem, chỉ là cảm thấy kỳ quái, cho nên nhờ bạn điều tra, mới biết người đàn ông này có bao nhiêu xấu xa."

Cố Yên Nhiên cầm lá thư lên, nặng trịch trịch, bên trong hiển nhiên là hình.

"Anh nghĩ muốn cho Từ Uyển có quyền được biết chân tướng, phiền em sau này chuyển cho cô ấy đi." Phương Nam thở dài: "Yên tâm, Thái Xa Luân bên kia đã hoàn toàn giải quyết, sẽ không để lại hậu quả."

Cố Yên Nhiên gật đầu một cái, chợt nhìn thẳng Phương Nam nói: "Em có thể hỏi anh một vấn đề cuối cùng được không?"

"Có thể."

"Anh vì sao lại muốn cưới cậu ấy?"

"Có rất nhiều nguyên nhân."

"Em muốn nghe nguyên nhân quan trọng nhất."

Âu Dương Lâm Phong cũng cảm thấy cực kỳ hứng thú, vểnh tai chuẩn bị nghe cẩn thận.

Ánh mắt Phương Nam dừng ở bức tranh vẽ chiều tà trên tường, trầm tư một hồi mới nói xa xôi: "Bởi vì, cô ấy cho anh ước mơ."

Sau khi đến Nam Phi, Dương Từ Uyển tin tưởng là mình trước khi xa nhà đã nhớ lạy thần, hơn nữa đầu năm nay một là đã sờ sờ cây chổi, vì vậy cũng có thể được coi là phù điều lớn.

Bởi vì cô giáo Tần cùng Lâm Yến Nam vừa tới Châu Phi liền bị bệnh, ở trong quán trọ nghỉ ngơi bốn, năm ngày, không chịu được buồn bực, Dương Từ Uyển quyết định một mình đi xung quanh khu bảo vệ động vật hoang dã chụp hình.

Sau khi được cô giáo Tần đồng ý, cô đi cùng một người da đen dẫn đường, mở cửa xe Jeep tiến về phía trước khu bảo vệ động vật.

Trên xe Jeep có thiết bị truyền tin vô tuyến, có thể cùng bên ngoài giữ liên lạc, điều này làm cho Dương Từ Uyển hết sức yên tâm.

Trái với mùa ở Bắc bán cầu, Nam Phi hiện tại chính là mùa đông. Sáng sớm và xế chiều là thời gian quan sát động vật sinh thái tốt nhất, mà trong bốn mùa thì mùa đông là tốt nhất. Mùa đông ở Nam Phi là mùa khô, nước ngọt ít, nguồn nước tập trung, động vật thường tụ tập ở nguồn nước phụ cận, chỉ cần phương tiện đi vòng ở nơi có nước rất dễ dàng nhìn thấy động vật.

Khi bọn họ tiến vào khu bảo vệ đã là buổi trưa, phần lớn động vật đều ở đây nghỉ ngơi, Dương Từ Uyển ăn xong bữa trưa mang theo, liền chuẩn bị bắt đầu công việc.

Người dẫn đường đợi ở trong xe nghỉ ngơi, dặn dò Dương Từ Uyển chụp hình xung quanh xe Jeep là được rồi, không được đi quá xa, nếu không sẽ có nguy hiểm.

Dương Từ Uyển gật đầu đáp ứng, tiện tay mang theo bình nước suối liền lên đường.

Hai, ba giờ sau, cô nhìn qua ống nhòm phát hiện hai cái đầu sư tử, sư tử mẹ lười biếng lim dim, sư tử con thì chơi đùa xung quanh sư tử mẹ, lúc nó phát hiện cách đó không xa có một con thỏ, lập tức hưng phấn chạy qua đuổi theo nó.

Dương Tử Uyên bò đến gần trên một thân cây, giờ máy ảnh lên ngắm sư tử, đang đợi khoảnh khắc lướt qua, cô chợt cảm giác lỗ tai bị thứ gì đâm một cái, cảm thấy một trận tê dại, ngay sau đó trước mắt cô tối sầm, thân thể đột nhiên mất đi thăng bằng, từ trên cây rơi xuống. Cô liều mạng che máy ảnh ở trước ngực, sau đó liền mất đi ý thức.

Khi cô tỉnh lại, thì đã ở thành phố Thái Dương, Nam Phi.

Thành phố Thái Dương cũng không phải là một tòa thành thị, mà là một làng du lịch có thanh sơn lục thủy, siêu cấp phô trương.

Nơi này có bãi biển nhân tạo, động đất nhân tạo giống như thật, sân golf xinh đẹp cùng hồ nhân tạo đẳng cấp, là cảnh điểm du lịch của Nam Phi, tồn tại chốn yên vui thế giới thần tiên, địa danh xinh đẹp.

Thành phố Thái Dương có một nơi khác nổi danh chính là sông bạc. Nơi này có một trong những sông bạc lớn nhất, hàng năm đều cử hành định kỳ các cuộc thi đánh bạc. Bên trong sông bạc có đủ loại máy Casino slot, ngoài ra còn có đủ loại bài, roulette, đua ngựa điện tử, vân vân, mà tất cả người dự thì cũng có thể miễn phí ở trong khách sạn của thành phố Thái Dương.

Khi Dương Tử Uyên hiểu được cô là bị người dùng súng bắn thuốc gây mê bắn trúng sau bắt đi, hơn nữa trở thành chiến lợi phẩm đánh bạc giữa thành phố Thái Dương, đối với tương lai mình đã tuyệt vọng.

Cô ngay cả năng lực khóc thút thít cũng mất đi, suy nghĩ trong đầu cũng chỉ có... người đàn ông kia.

Ở nơi này, vào thời khắc cực kỳ sợ hãi, cô lại chỉ nhớ tới duy nhất tên đàn ông thối đã khi dễ cô đó.

Chính cô cũng cảm thấy ngạc nhiên, nhưng vẫn không thể không nghĩ đến anh.

Cô tại sao lại muốn giận đối với anh? Tại sao lại muốn chạy đến cái địa phương dã man này?

Coi như anh có ý xấu với cô, cũng sẽ không đến nỗi bán cô vào sông bạc, kỹ viện.

Trái tim của cô gần như co rút lại, trong đầu lại một lần nữa kêu lên cái tên khiến cô vừa hận, vừa muốn nhớ tới đó.

Phuong Nam, Phuong Nam, Phuong Nam..

Anh có biết không, tôi đang gặp nguy hiểm..

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Nửa đêm, là thời điểm tấp nập nhất ở thành phố Thái Dương như một thiên đường mơ mộng, người giàu có ôm mỹ nhân tiến vào sông bạc siêu hào hoa, phần lớn du khách cũng tụ tập ở bên trong không gian sông bạc khổng lồ này.

Lúc này đang tiến hành đánh bạc bài, cái này cũng không phải là đặc biệt, đặc biệt chính là chiến lợi phẩm — mỹ nữ ở mọi nơi, mọi màu da trên trái đất.

Những mỹ nữ này bị nhốt ở một hình tròn đặc biệt trên sân khấu, sân khấu không ngừng xoay tròn, chỉ dùng một chút xíu vải che lại vị trí của các cô gái bị chia ra nhốt trong những chiếc lồng tre được chế tạo tinh hoa, trở thành chiến lợi phẩm làm đàn ông thèm thuồng.

Nhà đánh cược phần lớn là đàn ông.

Mà dã tâm lớn nhất của đàn ông là danh, lợi, dục.

Đàn ông ở sông bạc siêu hào hoa này, chắc sẽ không thiếu danh lợi, cái bọn họ thiếu hụt chính là các loại kích thích, lấp đầy dục vọng không đáy của mình.

Đánh bạc là một loại kích thích, mỹ nữ cũng giống như vậy.

Cho nên những tên đàn ông này bây giờ gần như biến thành dã thú trong thời kỳ động dục, nhìn những cô gái bên trong lồng tre, ánh mắt đỏ lên, hơi thở nặng nề.

Người đánh thấp nhất cũng đánh cược tới một triệu Đô-la, nhưng muốn giành được vị trí thứ nhất, thắng được mỹ nữ mà mình nhìn trúng, bọn họ buộc phải tranh giành đến chết đi sống lại như cũ.

Ba giờ sau, tám cô gái đã bị dẫn đi một nửa, còn dư lại bốn người.

Chiến đấu kịch liệt vẫn tiếp tục.

Một tên đàn ông da trắng trung niên cao lớn vạm vỡ, óc đầy bụng phê hưng phấn ném bài trong tay xuống, thuận tiện kêu to "Thắng", sau đó tiến về phía một người trong số bốn cô gái còn lại.

Đó là một cô gái Châu Á, ước chừng hai mươi tuổi, có da thịt bóng loáng tinh tế tỉ mỉ, tứ chi tinh tế, ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, một dáng người Phương Đông xinh đẹp uyển chuyển, chỉ là ánh mắt của cô vẫn khép hờ, nhưng nhìn đôi lông mi dài cong mà suy đoán cô cũng sẽ có hai tròng mắt mê người.

Có lẽ là do tác dụng của thuốc, ánh mắt của cô dường như có chút mê mang.

Nhưng người đàn ông da trắng tên James này căn bản không để ý những thứ này, ông rất thích phụ nữ Châu Á, nhất là người con gái Châu Á có da thịt tinh tế tỉ mỉ kia, da thịt giống như tơ lụa thượng đẳng không có chút tỳ vết nào, ở dưới ánh đèn hiện ra như một đồ sứ sáng bóng, chỉ tưởng tượng cảm giác khi ngón tay vuốt ve, ông hết sức hưng phấn mặt đỏ bừng, đã không thể chờ đợi hơn nữa muốn tận hưởng bữa tiệc mỹ vị này.

Khi tay James gần chạm đến cô gái kia, một thanh âm trầm thấp quát ông ngừng lại.

"Khoan đã!"

James tức giận quay đầu lại, thấy đứng trước mắt là một người đàn ông mặc áo đen.

Người đàn ông cao lớn, đứng thẳng ước chừng cao hơn ông hai cái đầu, người cao cũng tới 1m90. Đôi mắt đen trên đầu, gần như che kín hơn nửa gương mặt, làm cho mọi người chỉ có thể nhìn thấy được đôi môi mỏng cùng với chiếc cằm kiên nghị của anh.

Nghe được thanh âm của người đàn ông áo đen, cô gái Châu Á bên trong lồng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, mở to mắt muốn nhìn thấy anh rõ ràng.

Người đàn ông áo đen cố ý kéo thấp mũ xuống, cũng không có nhìn về phía cô.

"Mày... Là ai?" James bị khí tức của người đàn ông áo đen làm cho khiếp sợ, đáng vẻ kiêu ngạo phách lối lập tức biến mất.

"Ông chủ của tôi cũng muốn đem người phụ nữ này đi." Thanh âm của người đàn ông áo đen không có chút nào lên xuống, lạnh nhạt lại kiên định.

"Cô ta là do tôi thắng được." James vừa định làm âm ỉ, đột nhiên cảm giác được người đàn ông áo đen phát ra hơi thở càng thêm rét lạnh làm cho khiếp sợ, vì vậy không khỏi lui về phía sau một bước: "Sòng bạc có quy tắc của sòng bạc."

"Đúng, cho nên ông chủ của tôi muốn cùng ông đánh cược một ván, đánh cược một tỷ Đô-la."

"Hả?" James há to miệng.

Coi như đi tới nơi sòng bạc hào hoa này, khách đánh cược cũng rất giàu có, nhưng nhà giàu dễ dàng lấy ra một tỷ Đô-la vẫn còn là vô cùng hiếm có, James lập tức ý thức được mình đụng phải người không thể dễ dàng đắc tội.

"Nếu như ông thắng, tiền và người đều thuộc về ông, nếu như ông chủ tôi thắng, người phụ nữ này thuộc về chúng tôi." Người đàn ông áo đen nhàn nhạt nói.

Á? Ý vị này là cho dù thắng hay thua bản thân mình cũng không tổn thất sao? James cho tới bây giờ chưa từng nghe qua đánh cược "công bằng" như vậy, nhất thời hai mắt sáng lên: "Được, tôi đồng ý!"

Mất đi một phụ nữ thì đã là gì nào, nhưng nếu thắng có thể có được một tỷ Đô-la đó!

James nuốt nước miếng một cái, tin tưởng tới nay mình nhất định là rất may mắn, mới có thể gặp được chuyện tốt như vậy.

Nhưng mà, khi ông đi tới bàn đánh bạc phía trước, vốn mặt đang hưng phấn bỗng nhiên liền biến sắc như thiếu máu vậy. Ông liền tiếp lui về phía sau mấy bước, không dám tin nhìn người đàn ông ngồi ở phía đối diện bên kia bàn đánh bạc.

"Bộ... Bộ Phong?"

Tiếng kêu của James làm cho cả sòng bạc trong nháy mắt an tĩnh lại.

Người đàn ông ngồi ngay ngắn ở trước bàn có một gương mặt lạnh lùng, lông mày dày rậm hiện lên cá tính cương nghị, mà cặp mắt thâm thúy của anh có màu xanh nước biển hiếm thấy, sống mũi thẳng tắp làm cho mặt của anh có vẻ tươi sáng đặc biệt, đôi môi mỏng có độ cong khiêu gợi.

Trên người anh tràn đầy hơi thở đế vương không ai bằng, bầu không khí dường như trở nên đóng băng, ánh mắt của mọi người cũng tập trung ở trên

người anh.

Anh ta chính là thần đánh bạc Bộ Phong? Vua của Las Vegas?

Anh ta làm sao lại tới thành phố Thái Dương ở Nam Phi này? Hơn nữa, anh ta hôm nay lại vì một người phụ nữ mà xuất hiện?

"Mang tiền đánh cược ra đi." Bộ Phong hướng về phía người đàn ông áo đen vẫy vẫy tay nói.

Người đàn ông áo đen xách lên một cặp da màu bạc, đem nó đặt vào trên chiếu bạc, sau khi mở ra, bên trong nhét đầy Đô-la làm cho người ta hoa mắt.

"Đây là một triệu Đô-la, thắng sẽ là của ông." Trông mắt màu xanh nước biển của Bộ Phong trở nên thâm thúy hơn, đó là dấu hiệu phấn khích của anh.

Chỉ cần ngồi vào bàn đánh bạc, anh liền hết sức kích động, hơn nữa đầu óc so bình thường nhanh nhẹn hơn mấy chục lần.

Sắc mặt James càng ngày càng tái nhợt, tay vẫn run rẩy.

"Có thể bắt đầu chưa?" Bộ Phong nhìn ông một cái.

"Tôi... Tôi... Bỏ cuộc." Hai chân James như nhũn ra, cuối cùng xụi lơ ở trên sàn nhà: "Cô gái kia thuộc về anh."

Cùng đánh bạc với Bộ Phong, tỷ số thắng tuyệt đối là số lẻ.

Người xem xung quanh phát ra âm thanh bất mãn.

"Nếu như có người không hài lòng, có thể cùng Bộ Phong tiên sinh đánh cược." Người đàn ông áo đen thấp giọng nói, thanh âm trầm thấp mà lạnh lùng kia giống như một thanh kiếm sắc bén phá vỡ không khí, làm cho mọi người xôn xao lần nữa an tĩnh lại.

Tất cả mọi người nghĩ, kia cũng chỉ là một người phụ nữ mà thôi, cho dù bề ngoài cực tốt, nhưng cũng không phải là một tuyệt đại mỹ nhân, tội gì vì cô ta mà chọc vào phiền toái.

"Nếu như không có người sẵn lòng đánh cược, vậy thì mang cô ta đi thôi, tôi hơi mệt rồi." Bộ Phong nói với người đàn ông áo đen, sau ngáp một cái, lười biếng đứng lên, dẫn đầu rời đi.

Người đàn ông áo đen đi tới bên rào chắn, chờ người phục vụ mở cửa, liền cởi áo khoác trên người xuống trùm lên người cô gái.

Vì anh rất cao, cho nên áo khoác đó gần như dài tới đầu gối của cô gái, càng làm cô thêm vẻ đầm đìa đáng yêu.

Anh nhìn bảng tên trên lồng tre một chút: "Emily? Là tên cô?"

"Tử Uyên, tên một loài hoa." Thanh âm của cô có chút run rẩy, từ đầu đến cuối, ánh mắt của cô vẫn nhìn chăm chú vào người đàn ông áo đen, hai tay đè ở trước ngực, gần như không thể hô hấp.

"Từ nay về sau, cô chính là người của tiên sinh, xin in dấu vân tay vào chỗ này." Người đàn ông áo đen từ trong ngực lấy ra một phần văn kiện, kể cả hộp đựng mực đóng dấu cũng đưa cho cô.

Dương Tử Uyên nhìn cũng không nhìn phần văn kiện kia, trực tiếp in lại dấu vân tay.

Khóe miệng người đàn ông áo đen co rút lại một cái, ngay sau đó kéo mũ xuống thấp hơn, xoay người: "Đi theo tôi."

Dương Tử Uyên nhìn bóng lưng của anh, khóe mắt bỗng ướt át, đôi môi run rẩy không ngừng.

Phát hiện cô không có theo kịp, người đàn ông quay đầu nhìn cô.

Cô nhanh chóng cúi đầu, lau khô nước mắt, đi theo phía sau anh, đi ra khỏi chỗ địa ngục của nhân gian này.

Đúng vậy, nơi này đối với những tên đàn ông kia mà nói có lẽ là thiên đường, nhưng là đối với cô cùng những cô gái bị nhốt ở trên đài triển lãm kia mà nói thật sự là địa ngục.

Mà người cứu cô ra khỏi địa ngục, chính là cái người trong lòng cô vẫn luôn gọi tên đó.

Mặc dù anh có cố tình giả bộ, thậm chí cố ý thay đổi giọng, cô cũng nhận ra được.

Giờ khắc này cô hiểu, đúng như những lời anh nói trước kia, anh đã để lại ở chỗ sâu nhất trong cơ thể cùng linh hồn cô, dấu vết cả đời cũng không xóa hết được.

Dương Tử Uyên đi theo người đàn ông áo đen đi vào một khách sạn.

Đây là một khách sạn năm sao cao cấp tên là Mê Thành Hoàng Cung, trước cửa chính điêu khắc dã thú đặc biệt làm người khác chú ý, một đám linh

đương giống như đang cắt vỏ chạy trốn, có vẻ thất kinh, bởi vì ở phía sau bầy linh dương có hai con báo Châu Phi hung dữ mạnh mẽ lao thẳng tới, uy hiếp sinh mạng của bọn chúng.

Những pho tượng này làm người ta kinh ngạc, làm cho Dương Tử Uyên nhú mảy, bước chân thuận theo dừng lại.

"Làm sao vậy?" Người đàn ông áo đen quay đầu lại hỏi.

"Nhìn con linh dương ở phía sau kia." Dương Tử Uyên khép mắt, nhỏ giọng nói.

Mới vừa rồi cô như con kia linh dương, mắt đi bầy đàn, chờ bị mãnh thú xé rách ăn nuốt.

Người đàn ông áo đen tay theo thói quen lần nữa cầm vành mũ, xoay người sai bước đi vào khách sạn.

Hai người bước vào thang máy, Dương Tử Uyên đứng ở phía sau anh cúi thấp đầu, thấy âu phục phẳng phiu và giày da không nhiễm một chút bụi nào của anh, nghĩ thầm, anh đúng là một người đàn ông cẩn thận và tỉ mỉ.

Sau đó, người đàn ông áo đen mang theo cô tiến tới một cửa phòng phía trước, anh đẩy cửa ra đi vào, chờ Dương Tử Uyên vào bên trong, anh liền đóng cửa lại.

"Hello!" Bộ Phong đang ngồi ở trên ghế salon uống rượu ngon hưởng vẻ phía bọn họ giờ ly lên: "Mỹ nữ, muốn uống một ly không?"

"Không, cảm ơn." Dương Tử Uyên lắc đầu một cái.

"Không cần khách sáo." Tiếp lời, Bộ Phong nói với người đàn ông áo đen: "Lấy thêm một cái ly đến đây đi."

"Cô ấy hiện tại cần đi tắm." Người đàn ông áo đen trực tiếp đẩy mạnh Dương Tử Uyên vào trong phòng tắm: "Đội lát nữa nhân viên phục vụ sẽ mang quần áo tới."

Bộ Phong nhún vai một cái: "Tính ưa sạch của cậu vẫn không thay đổi."

Dương Tử Uyên mở cửa phòng tắm ra, thò đầu ra, nhìn người đàn ông áo đen nói: "Anh... Vẫn chưa muốn để cho tôi thấy mặt của anh sao?"

Giọng nói của cô yếu ớt, dường như một giây kế tiếp sẽ khóc ồ lên.

Anh sững sờ, sau đó, anh từ từ kéo mũ dạ xuống, lộ ra cả khuôn mặt.

Mặc dù đã khẳng định anh là ai, nhưng khi thấy được rõ ràng bộ dáng của anh, tim Dương Tử Uyên vẫn đập mạnh.

Người đàn ông anh tuấn như thiên thần luôn ở trong đầu cô một phút cũng chưa từng biến mất, khiến cô muốn quên cũng không quên được.

Lại ở nơi này, ở tình huống này gặp nhau, cô có mơ cũng không nghĩ ra.

Loại cảm giác rất kỳ quái này, giống như bọn họ rất quen thuộc, quen thuộc cả đời, rồi lại giống như bọn họ từ trước đến nay chưa từng gặp qua đối phương, xa lạ giống như người qua đường.

Cô vẫn bị sự anh tuấn của anh mê hoặc.

Anh có mái tóc đen thui, hôm nay cũng không giống như lúc bình thường đi làm về được chải ra phía sau, mà xõa ra mặc cho tóc rối bay, cảm giác rất mềm mại. Trên sống mũi anh có một cặp kính, Dương Tử Uyên tin tưởng, đây là người đàn ông đeo kính đẹp nhất mà cô thấy qua, tao nhã lạnh nhạt, lại mang theo một loại cảm dục hấp dẫn.

Phía sau cặp kính là đôi mắt thâm thúy, xuống chút nữa là cái mũi có đường cong hoàn hảo cùng đôi môi thật mỏng. Ánh mắt của anh luôn lạnh nhạt, lại vô cùng tuấn mỹ, bất kể nhìn từ góc độ nào cũng đều bị anh thiêu đốt.

Dương Tử Uyên nhú mảy một cái, dời ánh mắt đi chỗ khác.

Lòng của cô rung động không thôi, ngực có chút đau rát, đau đến mức cô không thể hô hấp.

Cho đến lúc này, cô mới ý thức được người đàn ông này ở trong lòng cô có trọng lượng như thế nào.

Anh quá tốt, đẹp đến mức cần có cảnh báo "Cấm tiếp xúc", bởi vì anh như là ma túy, sẽ khiến phụ nữ vừa gặp đã gây nghiện, cho nên lúc trước cô mới luôn luôn đề phòng anh, căm thù anh, chính là sợ tìm mình bị đắm chìm.

Nhưng mà, cô lại không tránh thoát được mà lún sâu vào.

Bộ Phong lớn tiếng nở nụ cười, giờ ly rượu lên với Dương Tử Uyên: "Ánh mắt của mỹ nữ thật lợi hại a, sao lại nhìn ra được vậy? Công phu hóa trang của Nam rất cao nhá."

Dương Tử Uyên không trả lời, chỉ xoay người đi vào phòng tắm.

"Năm trăm nghìn, đưa đây." Bộ Phong vươn tay, cười mimi nhìn Phương Nam.

Cho dù là bạn tốt, phải thu phí thì anh sẽ thu, một chút cũng sẽ không khách sáo.

Phương Nam này vì một phụ nữ, đánh thức anh từ trong chốn ảm áp, còn bắt anh leo lên máy bay đến Châu Phi, thật là đủ rồi!

Las Vegas có quy tắc của Las Vegas, Phương Nam không thể cứng rắn cướp người, nếu không hậu quả sẽ rất phiền phức. Cậu ta nhất định phải dùng quy tắc của Las Vegas cứu người, đó chính là đánh cuộc, hơn nữa nhất định phải thắng, mà phương pháp tốt nhất, chính là xin người xưng là vua Las Vegas anh đây ra mặt.

Phương Nam vì một người phụ nữ mà hoảng loạn như vậy, xem ra người phụ nữ này tuyệt đối không tầm thường.

"Từ từ, tớ không muốn năm trăm ngàn, dùng số tiền đó đổi lấy một nụ hôn của bông hoa nhỏ nhà cậu được không?" Giơ chi phiếu trong tay lên, Bộ Phong cười ám muội.

Ban đầu Nghe Vạn Hùng lựa chọn Phương Nam làm người thừa kế tập đoàn, điều kiện là Phương Nam nhất định phải cưới cháu gái của ông, lúc ấy trong lòng Phương Nam không có chút tình nguyện nào, Dương Tử Uyên này rốt cuộc có sức quyến rũ gì, để cho cậu ta phải cố gắng như vậy?

Anh biết Phương Nam còn mời cao thủ xuất thân từ hình cảnh quốc tế, nếu anh thua cậu ta sẽ tính toán cướp người, không ngại cùng hắc đạo trên giang hồ Nam Phi qua lại.

Vì người phụ nữ này, Phương Nam có thể nói đã đánh cuộc tất cả.

"Không được." Dám động tới phụ nữ của anh? Không muốn sống sao? Phương Nam giống như thần bóng đêm, quanh thân tỏa ra khí xơ xác tiêu điều làm cho người ta nín thở.

"Chắc chắn, thật không thú vị." Bộ Phong bỏ ly xuống, thân mảnh khảnh lại mị hoặc đứng lên: "Đã như vậy, nhiệm vụ của tớ đã hoàn thành, có thể đi vui đùa sung sướng chứ?"

"Mau cút." Phương Nam đơn giản gọn gàng hạ lệnh đuổi khách.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy.

Phương Nam nhìn chằm chằm cửa phòng tắm, ước chừng nhìn năm phút đồng hồ, cửa đương nhiên là mở, nhưng anh biết bên trong có người phụ nữ mà anh cực kỳ quan tâm.

Anh kéo cà vạt ra, hít một hơi thật sâu, ngồi vào trên ghế salon, vốn là đưa tay chuẩn bị cầm ly rượu, nhưng một giây kế tiếp lại trực tiếp cầm cả chai rượu lên đổ mạnh vào trong miệng.

Tay của anh vì dùng sức mà có vẻ tái nhợt, khẽ run, trên mu bàn tay lộ ra gân xanh.

Cả đời này, cho tới bây giờ anh cũng không có sợ hãi như vậy.

Ngay cả lúc trước bị người khác đánh lén, ở thời điểm tính mạng một sớm một chiều nguy hiểm cũng không sợ hãi như vậy.

Nếu như anh tới chậm một chút nữa, có lẽ người phụ nữ của anh đã...

Anh không muốn nghĩ nữa, bởi vì anh biết, nếu quả thực xảy ra chuyện như vậy, với cá tính của Dương Tử Uyên tuyệt đối sẽ không muốn sống tiếp.

Vừa nghĩ tới hậu quả như vậy, anh liền sợ hãi không thôi.

Phía sau chuyện này nhất định có người sai khiến, anh tuyệt không tha cho kẻ đó! Anh cắn răng, cầm điện thoại di động lên bấm số.

"Lâm Phong, chuyện mình nhờ cậu, cậu điều tra sao rồi... Thật sự là Trần Sunny ở phía sau sai khiến? Được, dùng phương pháp của cậu xử lý đi, làm cho cô ta từ nay về sau không dám hại bất kỳ ai nữa."

Lúc này, trong phòng tắm đột nhiên truyền đến một âm thanh nặng nề.

"Từ Uyên?" Phương Nam nhanh chóng kết thúc trò chuyện, đẩy cửa phòng tắm ra.

Dương Tử Uyên té xỉu trên mặt đất, cả người phình hồng khác thường.

Phương Nam nhanh chóng kiểm tra một lần, phát hiện cô lại bị hạ xuân được, không khỏi tức giận.

"Chết tiệt!"

Các cô gái bị bắt làm chiến lợi phẩm đều là dùng các thủ đoạn phi pháp bắt đến, nhà cái sợ các cô lấy cái chết chống lại người thắng, cho nên cho các cô uống xuân dược, hiện tại được hiệu đã phát tác.

Phuong Nam ôm lấy cô, thở dài nói: "Sớm muộn cũng sẽ bị em ép chết, tiểu phiến toái."

Ý thức Dương Từ Uyên đã hỗn độn không rõ.

Cô chỉ có thể xác định người đang ôm cô là Phuong Nam, là người đàn ông duy nhất mà cô có thể tiếp nhận.

Toàn thân cô giống như bị lửa nóng thiêu đốt, lỗ tai ong ong, thân thể nóng lên, cổ họng trở nên khô khan, đang mong đợi có người làm cô dịu đi một chút.

Cánh tay của cô siết thật chặt Phuong Nam, không ngừng vuốt ve trên thân thể của anh, nơi da thịt chạm vào như có một dòng điện, làm cho cô run rẩy không thôi.

"Vật nhỏ, nhanh như vậy đã không nhận được?" Phuong Nam cười một tiếng, chợt ôm cô, trong phút chốc hôn môi của cô, đầu lưỡi nóng rực đối khát tiến nhanh đánh thẳng, quét ngang khoang miệng của cô.

Tất cả cảm giác của Dương Từ Uyên đều tụ tập ở trên đầu lưỡi, toàn thân không khỏi run rẩy.

"Ừm... Phuong Nam..." Cô uyển chuyển rên rỉ, thái độ khác với bình thường mà chủ động hôn trả anh, hai tay càng không ngừng vuốt ve dọc theo lưng của anh.

"Thật ngoan, nếu lúc nào cũng ngoan như vậy thì thật tốt." Mặc dù biết cô bởi vì tác dụng của thuốc mới chủ động như vậy nhưng Phuong Nam vẫn không nhận được mà hưng phấn.

Kích tình giống như nổ tung oanh một tiếng, bất kỳ đụng vào đâu đều khiến dục vọng trong cơ thể hai người hoàn toàn thức giấc.

"Nam... A..." Bởi vì cái hôn sâu an ủi của anh, cả người Dương Từ Uyên nóng lên, cơ hồ nổi điên, đầu lưỡi tiến vào giữa miệng của anh, điên cuồng yêu cầu, quấy rầy.

Khi tay anh dò xét giữa hai chân mềm mại của cô, cũng thử thăm dò tiến vào một lúc, cả người Dương Từ Uyên cũng mau xụi lơ, cô nặng nề hôn lên lồng ngực cường tráng của anh, liều mạng trêu đùa dài dặt nhạy cảm của anh, không ngừng gặm nuốt.

"A... Em sẽ làm cho anh phát điên mất." Phuong Nam thở nhẹ: "Trời ạ, con mèo nhỏ cuối cùng cũng lộ ra tính cách của con báo nhỏ rồi sao?"

Trả lời lại anh là cái hôn càng thêm nhiệt tình của cô.

Phuong Nam kéo cô, nhìn mặt cô, sau đó liếm hôn dọc theo hai vú của cô, thấy nhũ hoa của cô run rẩy đứng thẳng, khiến anh có cảm giác thành tựu.

Tiếp theo lưỡi anh trêu đùa ở bốn phía dưới bụng của Dương Từ Uyên mà dao động, trong nháy mắt, Dương Từ Uyên cảm thấy lông tơ trên lưng cũng đang dựng đứng lên, máu dồn về phía nơi tư mật, mang đến từng trận tê dại cùng đau nhức.

Thật khó chịu... Thật thật khó chịu...

"Nam..." Cả người Dương Từ Uyên kịch liệt run rẩy, rũ mắt xuống nhìn anh, cầu khẩn nói.

"Cái gì?" Phuong Nam nhanh chóng chiếm lấy môi cô, cho cô một cái hôn nóng rát, khiến cô không kịp hít thở.

"Ồm em..." Nói ra khát vọng chân thật nhất ở đáy lòng, Dương Từ Uyên mắc cỡ cả người đỏ như con tôm luộc.

"Tuân lệnh." Phuong Nam mặc dù cố ý muốn mình thoáng thả chậm tiết tấu, nhưng hô hấp của anh đã càng ngày càng nặng nề, dục vọng đã không thể chờ đợi mà reo hò muốn được giải phóng.

Thân thể hai người dán chặt ở chung một chỗ, Dương Từ Uyên không kim được bật ra tiếng rên rỉ.

Phuong Nam tham lam mà hôn cô, nghe cô rên rỉ, tay lần nữa đi tới nơi cấm địa bí mật của cô.

"A... Nam..." Cả người Dương Từ Uyên trở nên căng cứng, tiếng rên rỉ lập tức biến mất, cắn chặt môi.

Lúc Phuong Nam tiến vào, Dương Từ Uyên cong người, hai tay nắm chặt tóc anh, vậy mà, khi anh sờ đến, kích thích mãnh liệt không có cách nào giảm bớt, cô chỉ có thể cong người dính sát, cùng anh quấn quýt.

Bọn họ tựa như hai đầu dã thú ở trên giường lăn lộn giao hoan, mồ hôi nhễ nhại, chìm ngập trong khoái cảm, tiếng thở dốc nặng nề xen lẫn thành khúc

cuồng hoan, vang vọng ở trong phòng.

"Trời ạ! Anh muốn phát điên lên rồi." Phương Nam thấp giọng gầm thét. Bất kể tiến vào bao nhiêu lần, cô vẫn chặt như cũ, giống như đem anh cắn nuốt, cảm giác khiến anh hoàn toàn say mê trong đó.

"Nam.." Dương Từ Uyên đã không nghe rõ anh đang nói gì, luật động của anh làm cảm giác nóng bỏng trong cơ thể cô càng thêm khó nhẫn nại, ngón tay của cô chọc vào bắp thịt trên cánh tay anh, gần như cực hạn khoái cảm không trói buộc cô, đôi lấy anh lại càng rút ra đưa vào kịch liệt hơn.

Khi gần đạt tới đỉnh, Phương Nam lại càng kịch liệt tiến lên, giống như cuồng bạo hành hạ cô.

Lúc sau, Dương Từ Uyên co rút một trận, hàng loạt tinh dịch nóng bỏng được bắn vào trong chỗ sâu nhất trong cơ thể cô.

Cô cũng đồng thời ngất đi.

Khi Dương Từ Uyên tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trên máy bay.

Cô có chút mơ hồ mở mắt ra, thấy một cái cảm có đường cong duyên dáng, phía trên có một chút ria mép màu xanh, cô không nhận được đưa tay sờ thử, giống như trong trí nhớ, thô thô, làm cô hơi ngứa một chút.

"Tỉnh?" Bên tai truyền đến một thanh âm trầm thấp mà tràn đầy từ tính.

Cô ưm một tiếng, lại không chịu ngẩng đầu, ngược lại dịch đầu ra, trong ngực ấm áp rộng rãi tìm lấy một vị trí thoải mái, sau đó nhắm mắt lại.

Lông mi thật dài của cô hơi rung động, chứng minh cô ngưng ngừng cũng bất an.

Phương Nam cúi đầu cười mấy tiếng, lồng ngực chấn động làm cho cô có cảm giác tê dại, trí nhớ đêm qua điên cuồng lập tức hiện lên trong đầu, làm cô càng thêm đỏ mặt.

Lớn như này, cho tới bây giờ cô không có điên cuồng mất khống chế như vậy, cô thật muốn quên đi chuyện xấu hổ này.

"Có gì phải xấu hổ?" Phương Nam khẽ cắn lỗ tai của cô nỉ non: "Chúng ta là vợ chồng mà."

"Vợ chồng?" Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Giờ phút này anh không đeo kính, ánh mắt nhu hòa giống như sự yên bình của biển sâu.

Nhịp tim Dương Từ Uyên lại bắt đầu thất thường.

"Không phải sao?" Anh nhún mày.

"Ừ." Cô dùng sức gạt đầu, ánh mắt không khỏi ướt, lần nữa vùi đầu vào trong ngực anh, dùng thanh âm như muỗi kêu nói: "Thật xin lỗi."

Cô vẫn cố ý coi thường ý tốt thân thiện của anh, không biết phải trái đúng sai coi anh thành người xấu, vì không bỏ xuống được kiêu ngạo cùng tự ái vẫn giận dữ anh, cho dù phát giác tâm ý của mình, còn không dám thừa nhận với anh, cô thật sự phải xin lỗi anh... .

Cho dù cô không phải là thể thân, cho dù cuộc hôn nhân này có thể duy trì được bao lâu, cô cũng nên thỏa mãn.

Bởi vì cô khẳng định, anh có yêu cô.

"Em biết vợ chồng son là gì không?" Phương Nam nhẹ giọng hỏi.

"Là gì?" Cô ngây ngốc hỏi.

"Kết thành vợ chồng chính là đem tương lai hai người thắt lại với nhau, cho dù lúc trước như thế nào, trong cuộc sống sau này, trong cuộc sống của em có anh, cuộc sống của anh nhất định cũng phải có em, cho đến chết mới có thể làm hai ta tách ra."

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Dương Tử Uyên phát hiện mình gần đây luôn nhìn theo bóng của Phương Nam.

Cô rất thích nhìn dáng vẻ của anh lúc mặc tây trang cao cấp màu xám đậm, bả vai rộng lớn của anh nhìn vô cùng có khí thế.

Khi làm việc, tóc của anh luôn được chải về phía sau, không có chút rối loạn nào, hết sức chỉnh tề.

Phương Nam thường mang lại cho người khác một loại cảm giác cảm dục, luôn luôn yên tĩnh ít nói, mặt lạnh.

Mặc dù nhìn anh như vậy có sức quyến rũ đặc biệt, nhưng Dương Tử Uyên vẫn vì anh mà đau lòng.

Bởi vì mỗi người đều có tư thái nguyên thủy nhất, lúc nên khóc thì khóc, lúc nên cười thì cười, khi tức giận thì gào thét, đây mới là cuộc sống thuần túy nhất, trạng thái hạnh phúc nhất.

Rõ ràng Phương Nam không phải người như thế.

Có lẽ thân là người thừa kế tập đoàn Trường Phong, gánh nặng này ép buộc anh thành như vậy đi?

Nếu như không nghiêm túc, khó giữ được có uy nghiêm, liền không có cách khiến những người lớn tuổi và những người là họ hàng thân thiết của Nghê Vạn Hùng thần phục.

Người muốn ngồi trên địa vị cao nhất định phải trả một giá lớn, cái giá mà Phương Nam phải trả là mất khả năng vui cười.

Dương Tử Uyên nhìn bóng dáng Phương Nam, tim luôn mơ hồ có cảm giác đau đớn.

Thật ra thì, cô thích nhìn nhất là thời điểm Phương Nam không mặc quần áo, hoặc lúc chỉ quần một cái khăn tắm sweat:

Bởi vì chỉ có giờ phút này, anh không cần ngại trang gì.

Lúc anh mặc quần áo chỉ làm cho người khác cảm thấy anh rất vĩ đại, nhưng khi cởi quần áo ra sẽ phát hiện anh thật ra có thân thể gầy gò mà cân xứng, đó là hình dáng hoàn mỹ được rèn luyện quanh năm.

Với người cao 1m90 mà nói, hông của anh có vẻ hết sức nhỏ, bắp thịt ở lưng mặc dù không có cơ rõ ràng, lại tràn đầy lực cùng mỹ, đường cong lưu loát làm cho mỗi lần nhìn thấy đều khiến Dương Tử Uyên muốn cầm máy ảnh lên chụp lại. Tuy cô thích chụp cảnh quan thiên nhiên cùng động vật hoang dã, nhưng mà, người đàn ông trước mặt làm cô xúc động ý muốn với thân thể con người.

Anh như một con báo đen đang nghỉ ngơi, nhàn rỗi rồi lại tùy lúc ẩn nấp rình bắt con mồi, giọt nước chảy xuống dọc theo đường cong ở lưng, cuối cùng dừng ở dưới khăn tắm, hình dáng đó ở dưới ánh đèn mờ có vẻ đặc biệt sexy.

Mỗi lúc này, Dương Tử Uyên sẽ giống như hình dung của Cố Yên Nhiên vậy, mặt đỏ tim đập mạnh, hormone tăng vọt.

Mỗi buổi tối Phương Nam sẽ ôm cô ngủ.

Cô phát hiện mình đã không bài xích chuyện này, nếu như một ngày kia anh bởi vì công việc mệt mỏi mà ngủ sớm, không ôm cô đi ngủ, cô nghĩ mình có thể bị mất ngủ.

Thời điểm hoan ái, cô luôn nhìn chăm chăm môi của Phương Nam. Bờ môi của anh rất đẹp, màu nhàn nhạt, rất mỏng, rất sexy, lại luôn mím thật chặt.

Dương Tử Uyên rất muốn sờ bờ môi của anh một chút, nhẹ nhàng, từ từ, lấy ngón tay lướt qua môi anh một chút.

Mỗi lần nghĩ như vậy, thân thể của cô sẽ tê tê, tê, rất dễ dàng đạt tới cao trào.

Cô rất muốn hôn môi anh.

Mặc dù lúc trước đã bị anh cưỡng hôn rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh.

Lúc ở Nam Phi, vì tác dụng của thuốc, cô hoàn toàn mất khống chế, không nhớ rõ mình rốt cuộc hôn anh bao nhiêu lần, bị anh hôn bao nhiêu lần, chỉ biết khi cô tỉnh táo, đôi môi sưng sưng, đầu lưỡi đau suốt một ngày.

Có lẽ hôn môi thật sự có ma lực, từ khi bị hôn, cô liền bị anh hôn đến mất hồn.

Cô phát hiện mình thật yêu anh.

Vì thế, cô không nhịn được có chút nôn nóng, cũng càng ngày càng khó giữ vững sự yên lặng trong tim.

Ban đầu ở thời điểm ký hợp đồng, tim của cô cũng từng thoáng hiện lên kết quả như vậy, nhưng rất nhanh bị cô vùi tắt, bởi vì đây là kết quả tồi tệ nhất, không ngờ cuối cùng vẫn không như cô mong muốn.

Cô yêu anh, nhưng mà, giữa cô và anh chỉ có hợp đồng, không cho phép có tình cảm.

Ai nói cho cô biết, cô phải làm gì bây giờ?

Bởi vì đang nghỉ hè, Dương Tử Uyên ngày ngày đều đến bệnh viện, có lúc đợi cả nửa ngày, nhưng Nghe Vạn Hùng vẫn không gặp cô.

Cô cầu nguyện Nghe Vạn Hùng có thể được sống mãi, tốt nhất là sống lâu hơn cả cô.

Chỉ cần Nghe Vạn Hùng còn sống một ngày, cô có thể ở bên cạnh Phuong Nam nhiều hơn một ngày.

Chẳng sợ dù chỉ là thể thân, chẳng sợ kết hôn hợp đồng, Dương Tử Uyên đã không còn quan tâm tới.

Cố Yên Nhiên nói rất đúng, phụ nữ rất dễ yêu người đàn ông đầu tiên của mình.

Có thể, ở trong tiềm thức của cô đã sớm yêu anh, cho nên mới ồ ồ chấp nhận xâm phạm của anh trong đêm tân hôn.

Cô thật sự quá giả tạo, rõ ràng chỗ sâu trong đáy lòng cũng là tình nguyện, lại coi bản thân là người bị hại, nói Phuong Nam là dã thú.

Dương Tử Uyên vừa khinh thường mình, vừa lại mâu thuẫn vì mình còn có thể ở bên cạnh Phuong Nam mà âm thầm mừng rỡ.

Cố Yên Nhiên cho cô xem hình mà Thái Xa Luân gửi tới, quả thật đã bị ghép ảnh khóa thân. Ghép mặt cô vào thân thể của người khác. Tên đàn ông hèn hạ vô sỉ đến cực điểm dùng loại phương pháp này để uy hiếp cô, nếu không sẽ phát tán ra truyền thông, để cho cô bé lộ lem leo lên cảnh cao làm phượng hoàng như cô hiện nguyên hình.

Khó trách, Phuong Nam lại ra tay với Thái Xa Luân như vậy. Khi nhìn thấy hình, cô đột nhiên cảm thấy ngay cả tay trái của Thái Xa Luân có bị phế thì cũng không coi là quá đáng.

Dương Tử Uyên phát hiện mình không hiểu rõ Phuong Nam, anh vì cô lặng lẽ làm tất cả, cái gì cũng không nói.

Tại sao vậy chứ?

Dương Tử Uyên càng ngày càng sốt ruột, càng ngày càng bất an, một mặt âm thầm cầu nguyện cuộc sống này vĩnh viễn tiếp tục, một mặt trong lòng lại cho rằng không nên vì hợp đồng hôn nhân này mà cuộc sống bị hành hạ.

Coi như có thể sống bên cạnh Phuong Nam thì sao?

Anh không thương cô, anh chỉ vì có được tài sản mười tỷ Đô-la cùng cái ghế người thừa kế tập đoàn.

Sống trong lo nghĩ, Dương Tử Uyên ngày càng gầy gò.

Hôm nay, cô đứng trong sân, đang cảm máy ảnh chụp hình đám mây trên bầu trời, thím Hứa vội vã đến tìm cô.

"Phu nhân, tiên sinh muốn cô lập tức đến bệnh viện."

"Chẳng lẽ... Nghe tiên sinh..." Tim Dương Tử Uyên trầm xuống. Rốt cuộc cũng đến ngày này rồi sao?

"Không, thân thể lão gia vẫn khỏe, nghe nói hôm nay ngài mời luật sư tuyên đọc di chúc."

Dương Tử Uyên càng giật mình, nhưng liền chạy về phòng, thay quần áo, để tài xế lái xe đưa cô đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh đặc biệt của Nghe Vạn Hùng đầy áp người.

Hề là dính một chút quan hệ hôn nhân, một chút quan hệ bạn bè đều tới, mọi người đều giống như chờ đợi bữa tiệc thịnh soạn vậy, ánh mắt lóe lên, mười phần hưng phấn.

Bọn họ không ngờ Nghe Vạn Hùng sẽ tuyên đọc di chúc khi còn sống.

Cái lão Hồ Ly tung hoành ngang dọc thương trường này quả nhiên không giống người bình thường, làm việc luôn ngoài dự đoán của mọi người.

"A, Phuong phu nhân, xin dừng bước." Thấy Dương Tử Uyên muốn đi vào bên trong, y tá vội vàng tiến lên ngăn cản cô.

"Ông... Nghe tiên sinh sao rồi?" Cô gấp gấp hỏi.

"Tinh thần Nghe tiên sinh rất tốt, xin không cần lo lắng." Y tá nhẹ giọng nói: "Nhưng Nghe tiên sinh đặc biệt phân phó, Phuong phu nhân ở bên ngoài nghe là được rồi, không cần vào bên trong."

Tâm Dương Tử Uyên đột nhiên trầm xuống, tay chân lạnh như băng.

Nghe Vạn Hùng đã biết cô là Nghe Hải Đường giả sao?

Cô cười khỏ một tiếng, chán nản ngồi ở trên ghế salon, trước mắt biến thành một màu đen.

Vốn là như vậy, cô không có quan hệ gì với Nghê Vạn Hùng, ông mời luật sư tuyên đọc di chúc, thậm trí còn không muốn cô có mặt, có thể cho cô đứng ở bên ngoài nghe, đã là cho cô mặt mũi lắm rồi.

Di chúc Nghê Vạn Hùng, chia tài sản của ông thành hai phần. Thứ nhất là tiền mặt gửi ngân hàng, bao gồm tiền Đài Loan cùng các loại ngoại tệ, cùng với ngôi nhà trên danh nghĩa bán đấu giá, các loại đồ cổ, ước chừng mười tỷ Đô-la, chia ra làm hai, một nửa quyền cho các tổ chức từ thiện cùng với các quỹ dự bị cho nhu cầu cấp thiết của nhà nước, một nửa chia đều cho người thân huyết thống của ông. Thứ hai, sáu mươi lăm phần trăm cổ phần tập đoàn Trường Phong ông có, toàn bộ đều giao cho Phương Nam thừa kế, Phương Nam cũng nhận chức vị cao nhất, đảm nhiệm vị trí tổng giám đốc tập đoàn.

Bởi vì Phương Nam vốn có mười phần trăm cổ phần tập đoàn trong tay, bây giờ có thêm sáu mươi lăm phần trăm cổ phần từ Nghê Vạn Hùng, tương đương nắm giữ toàn bộ tập đoàn Trường Phong ở trong tay.

Mặt khác, di chúc cuối cùng đặc biệt nhấn mạnh một lần nữa, nếu có người không vừa lòng với di chúc, cố gắng tranh đoạt tài sản hoặc địa vị của người khác, thì đồng nghĩa với việc tự động bỏ quyền thừa kế, tài sản tương ứng của người đó sẽ được chia đều cho những người có ích khác.

Rõ ràng, lời tuyên bố này của Nghê Vạn Hùng là vì bảo vệ Phương Nam, anh là người thừa kế duy nhất không có quan hệ máu mủ cùng Nghê Vạn Hùng, lại có được tập đoàn Trường Phong, khó tránh khỏi những người khác không phục.

Cuối cùng, Nghê Vạn Hùng đặc biệt nhắc tới Dương Tử Uyên, ông cảm ơn Dương Tử Uyên nguyện ý thay thế Nghê Hải Đường thật sự đến an ủi người khác vào những năm tháng cuối cùng, nhưng Dương Tử Uyên cuối cùng vẫn không phải là Nghê Hải Đường, vì vậy cô cũng không nhận được bất kỳ tài sản nào.

Về việc, Dương Tử Uyên cùng Phương Nam kết hôn, ông không can thiệp nữa, mặc cho hai người trong cuộc quyết định tiếp tục hoặc là ly hôn.

Nghe được lời cuối cùng, Dương Tử Uyên âm thầm rời đi.

Cô không để ý việc mình không có được một phần tiền, bởi vì cô không phải là Nghê Hải Đường, vốn là không nên có được cái gì, cô để ý chính là Nghê Vạn Hùng đến lúc cuối cũng không chịu nhìn mặt cô, cô đối với bản thân chỉ là thể xác cảm thấy thật có lỗi, nhưng mà, cô thật sự thích ông cụ có cặp mắt chim ưng này, trong ánh mắt của ông, cô nhìn thấy ông cô độc cùng khát vọng có người thân bên cạnh.

Cô thật hy vọng cho dù là cuối cùng chỉ để cho cô cầm tay ông, phụng bồi ông đi hết đến một giây cuối cùng trong cuộc đời ông cũng được, như vậy trong lòng cô sẽ khá hơn một chút.

Nhưng Nghê Vạn Hùng không chịu gặp cô.

Giả thì vẫn là giả, một khi chân tướng bại lộ, cô ở trước mặt Nghê Vạn Hùng sẽ không có bất kỳ chỗ đặt chân nào.

Phương Nam đứng ở trước cửa sổ trong phòng bệnh, nhìn bóng lưng nhỏ bé đi ở dưới lầu, ánh mắt đằng sau mắt kính tràn đầy đau đớn cùng bất đắc dĩ.

Anh biết Dương Tử Uyên hiện tại nhất định rất khó chịu, bởi vì cô là một cô gái nhỏ bé quá yếu lòng.

Nhưng, anh không có cách nào ôm cô một cái vào lúc này, sau khi di chúc tuyên bố, chính là lúc chiến tranh chính thức bắt đầu, mưa gió bão bùng mãnh liệt đến, anh nhất định mau chóng xé tan màn đêm để nhìn thấy ánh sáng mới được.

Tạm thời mang Dương Tử Uyên hoàn toàn cách ly bên ngoài khỏi cuộc sống của anh, đối với cô như vậy mới là an toàn nhất.

Anh nhất định phải làm như vậy.

Dương Tử Uyên về tới Nghê gia.

Sau đó, cô đợi ba ngày ba đêm, muốn cùng Phương Nam thẳng thắn nói chuyện một chút, nhưng Phương Nam ba ngày ba đêm cũng không về nhà.

Cô không thể dùng thân phận Nghê Hải Đường lấy được tài sản, Phương Nam sẽ rất thất vọng sao? Mặc dù anh đạt được tập đoàn Trường Phong, nhưng lòng của người ta lúc nào cũng tham lam, tựa như cô luôn khát vọng được anh ôm nhiều hơn cùng yêu mến.

Tốt nhất cả người anh hoàn toàn đều là của cô, là Dương Tử Uyên cô, mà không phải cái gì Nghê Hải Đường.

Ngày thứ tư, trời còn chưa sáng, Dương Tử Uyên liền rời khỏi Nghê gia.

Cô chỉ để lại một thứ — đơn ly hôn đã có chữ ký của cô.

Sau khi trở lại nhà, cuộc sống Dương Tử Uyên giống như bị mộng du.

Mỗi ngày ăn ngủ, ngủ ăn, ăn ngủ tiếp, ngủ ăn nữa, ngây ngô dại dột.

Mẹ của cô mặc dù lo lắng, nhưng lại không biết nên nói gì với con gái, không thể làm gì khác hơn là đi theo bên cạnh cô hỏi han quan tâm cô.

Một buổi chiều, cô nhận được điện thoại của Cố Yên Nhiên.

"Tử Uyên, thật lâu không có liên lạc, không có lương tâm, cậu không phải đã quên tớ chứ?" Cố Yên Nhiên ở bên đầu kia điện thoại chỉ trích nói.

Cô lên tiếng cười khỏ, không biết nên nói cái gì cho phải.

Thật là, cô thật đã quên Cố Yên Nhiên, quên bạn tốt nhất của cô.

Thật ra thì, trong khoảng thời gian này cô dường như đã quên mất tất cả mọi thứ, cực kỳ trống rỗng.

"Cười cái gì mà cười? Chột dạ đúng không? Phụ nữ đúng là chỉ kết chứ không được cười, chi cần có chồng không cần chị em!" Cố Yên Nhiên giả giọng như thật oán trách.

Dương Tử Uyên cũng chỉ có thể cười khỏ.

"Lúc này, bác gái cho mình biết, cậu cũng đã sắp biến thành hòn vọng phu rồi, ngu ngốc! Nếu như tên đàn ông kia không cần cậu, cậu cũng cần gì phải có anh ta? Ly hôn thì ly hôn, làm gì giống như trời sập vậy? Cậu không phải còn có ước mơ sao?"

Ước mơ? Dương Tử Uyên ngây ngẩn cả người.

Trời ạ, cô cũng đã bao lâu không có sờ tới máy ảnh rồi? Cô tuyệt nhiên đã quên mình còn có ước mơ.

"Tử Uyên?" Vẫn không nghe thấy cô đáp lại, Cố Yên Nhiên có chút lo lắng khẽ gọi.

Dương Tử Uyên chợt thấp giọng khóc sút sùi tỉnh táo, cô làm sao vậy? Cô đều muốn quên tất cả mọi việc, ngay cả dựa vào mơ ước của bản thân để tồn tại cũng ném ra sau gáy, cô đúng là một đứa ngốc!

"Trời ạ! Cậu ở đây mà khóc sao? Đừng dọa tớ được không?" Cố Yên Nhiên kinh hoàng kêu to: "Tớ hiện tại đang ở quán cà phê Hoa Sen, là chỗ trước kia cậu làm việc, ở góc trong. Tớ... có điều khó nói muốn cho cậu biết, không gặp không về!"

Không đợi cô trả lời, Cố Yên Nhiên tự mình cúp điện thoại.

Dương Tử Uyên không khỏi cười khỏ. Cố Yên Nhiên quá quen tính cách của cô, cứ thế cúp điện thoại cô cũng không thể không đi chuyến này.

Nửa giờ sau, Dương Tử Uyên đẩy cửa quán cà phê đi vào.

Khi cô bước vào chỗ góc trong kia, lại không nghĩ rằng mình giống như diễn viên trong phim truyền hình lúc tám giờ vậy, nhìn bên trong có một đôi nam nữ đang hôn môi.

Nữ chính là Cố Yên Nhiên, nam chính là người cô muốn gặp lại sợ gặp nhất, đã từng là chồng của cô.

Phương Nam ngẩn ngơ, lập tức cau chặt chân mày đẩy Cố Yên Nhiên ra.

Dương Tử Uyên ngây dại, cắn môi dưới.

Cố Yên Nhiên nhìn thấy cô, trên mặt hiện ra một chút ý cười xinh đẹp: "Tử Uyên, cậu đã đến rồi."

Dương Tử Uyên không để ý đến cô, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Phương Nam, cắn răng nói: "Anh giải thích thế nào?"

"Đây... Là một hiểu lầm." Phương Nam cố gắng đẩy Cố Yên Nhiên đang ngồi trên đùi mình ra, Cố Yên Nhiên lại ôm thật chặt cổ anh, dứt khoát không bỏ ra.

"Hiểu lầm?" Dương Tử Uyên chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh đen nhánh, giận tới mức đem ba lô trên tay hung hăng đập vào đầu anh: "Cùng bạn của tôi hôn môi cũng chỉ là hiểu lầm? Tại sao tôi lại không có được hiểu lầm tươi đẹp như vậy?"

Cô nhanh chóng xoay người chạy ra ngoài, bởi vì ở lại lâu hơn một giây, cô sợ mình sẽ khóc mất.

Khốn kiếp! Khốn kiếp! Đồ trúng thúi!

Anh chính là tên có ai đến cũng không cự tuyệt, ngay cả một thể thân cũng chịu lấy, cô còn có thể mang ảo tưởng gì với anh nữa đây?

Lưu manh, ác ma, sắc lang, hạ lưu từ trong bụng mẹ, tốt nhất bị người khác ngược đãi hành hạ, sau đó để cho vệ tinh toàn cầu đồng bộ phát sóng hai mươi bốn giờ liên tục!

Phuong Nam đẩy người phụ nữ ghê tởm đang bám trên người anh ra, cảm tức hận không thể xé cô ta ra làm hai.

Cố Yên Nhiên gọi điện thoại cho anh, nói Dương Từ Uyên xảy ra chút chuyện, anh lập tức bỏ lại công việc đang làm vội vàng phi đến đây, kết quả lại là?

Vậy mà lại rơi vào cái bẫy không thể giải thích được của người khác.

Anh bây giờ không biết vì sao Cố Yên Nhiên lại muốn cài bẫy anh?

"Giám đốc Phuong, anh thật sự không có hứng thú với em sao? Em so với bông hoa nhỏ kia xinh đẹp hơn, mê người hơn, hấp dẫn hơn rất nhiều đúng không?" Cố Yên Nhiên cười đến thiên kiều bá mị, cố ý dùng ánh mắt phát điện nhìn anh.

"Lòng dạ hẹp hòi, nháy mắt nhiều con người sẽ hỏng." Phuong Nam cảm áo khoác lên bước ra ngoài: "Bất kể cô có ý tứ gì mà cài bẫy tôi, nếu vì tốt cho Từ Uyên, tôi cảm kích cô, nếu như làm tổn thương Từ Uyên, tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết."

Đi tới cửa, anh bỏ lại lời này rồi vội vã rời đi.

Cố Yên Nhiên sừng sốt một chút, sau đó cất tiếng cười to, vừa cười vừa đập mạnh xuống bàn, thậm trí cười ra cả nước mắt.

Phuong Nam này quả thú vị, đúng như lời người khác nói, là một người buồn chán rồi loạn, chuyện buồn gì cũng để trong lòng không chịu nói ra, nếu thật sự có người làm tổn thương bảo bối của anh ta, anh ta cũng sẽ khản trương hơn bất kỳ ai.

"Này, anh cũng nên ra đi? Nhờ tôi diễn trò vui này, tôi cũng có thù lao gì chứ?" Cố Yên Nhiên gõ một cái vào vách tường bên cạnh.

Sau đó, một người đàn ông có đuôi sam dài mê người đi vào, trong đôi mắt mang theo vẻ tà ác và vui vẻ hơn cả Cố Yên Nhiên.

"Biết chưa? Phuong Nam tuyệt đối không phải là không yêu Dương Từ Uyên." Âu Dương Lâm Phong cười Mimi nói.

Cố Yên Nhiên hừ một tiếng: "Vậy thì thế nào? Nếu như anh ta không nói, Dương Từ Uyên vĩnh viễn sẽ không hiểu, cậu ấy chính là người đàn độn như vậy. Dùng hành động để bày tỏ tất cả, phương pháp này đã cổ xưa rồi, chuyện này nói ra vẫn là tốt nhất."

"Đó là vấn đề của bọn họ, việc có thể làm chúng ta cũng đã làm, nhiệm vụ làm chất xúc tác cũng đã hoàn thành."

Âu Dương Lâm Phong đi tới ngồi xuống cạnh cô, cố gắng cầm lấy bàn tay bé nhỏ của cô.

"Ít động tay động chân đi." Cố Yên Nhiên đẩy bàn tay không an phận của anh ra.

"Ha hã... Cô tiểu thư, Yên Nhiên cô nương, bà cô Cố Yên Nhiên, em chừng nào thì đáp ứng lời cầu xin của tại hạ làm người yêu của tiểu sinh này đây?" Âu Dương Lâm Phong ăn tình nhìn cô.

"Người yêu!" Cố Yên Nhiên nổi đầy da gà: "Thân là bà cô này đối với loại đàn ông xinh đẹp hơn cả phụ nữ không có hứng thú!"

"Chẳng lẽ xinh đẹp cũng là lỗi của anh?" Hai tay anh ôm ngực, bày ra bộ dáng bi thương: "Hix, anh thật đáng thương, trời sinh đã có bộ dáng xinh đẹp động lòng, anh cũng hết cách."

Cố Yên Nhiên vội vàng tông cửa xông ra, ở lại thêm một giây nữa cô sẽ nôn ra máu.

Nhìn bóng lưng của cô, Âu Dương Lâm Phong tà mị cười một tiếng.

Cố Yên Nhiên là người phụ nữ kỳ diệu nhất mà anh từng gặp qua, dám ở trong đêm tân hôn của người khác tặng dụng cụ SM, dám xông vào văn phòng làm việc của "Trâm Diễm Vương" Phuong Nam, dám quyến rũ đàn ông của bạn tốt mà mặt không đỏ tim không loạn, phụ nữ thú vị như vậy, anh sao có thể bỏ qua được đây?

Hướng chi cô lại dám khinh bỉ vẻ xinh đẹp kiêu ngạo của anh!

Cô gái nhỏ, Âu Dương Lâm Phong anh đã chăm em, em chờ tiếp chiêu đi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Lòng Phuong Nam như lửa đốt.

Anh đã tìm tất cả mọi nơi có thể tìm, nhưng vẫn không tìm được Dương Tử Uyển.

Cô đi đâu? Có phải đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không? Ngộ nhớ cô nghĩ không ra...

Anh không dám nghĩ nữa, khủng hoảng cực lớn đã qua lúc ở Nam Phi lần nữa bao phủ anh.

Trước đó vài ngày, thời điểm Dương Tử Uyển buồn bã rời khỏi Nghê gia, không phải là anh không muốn lập tức mang cô về, mà là anh không thể.

Bởi vì hiện tại chính là thời kỳ tập đoàn Trường Phong nguy cấp đang trong giai đoạn thay đổi triều đại, để cô rời khỏi anh ngược lại lại tốt, như vậy những người đối lập sẽ ít đi một mục tiêu có thể uy hiếp anh.

Không nhận được bất kỳ tài sản thừa kế nào, Dương Tử Uyển mới có thể an toàn, nếu như có thể khiến người khác hiểu lầm chuyện anh đã vứt bỏ cái thể thân vô dụng này, cô sẽ an toàn hơn, không bao giờ... có người cảm thấy có ý muốn làm hại cô nữa.

Mấy ngày này, anh mỗi đêm đều đi ô tô đến nhà Dương Tử Uyển, nhìn cửa sổ phòng cô, cho đến khi phòng cô tắt đèn mới rời đi.

Cũng có lúc anh có một loại xúc động, muốn đem tất cả tâm sự trong lòng bày tỏ với cô, nhưng anh biết bây giờ chưa phải lúc thích hợp.

Vì đại cuộc ở phía trước, anh phải nhẫn nại.

Nhưng mà, cô cuối cùng không có biện pháp nhẫn nại nữa sao?

Không có phụ nữ nào có thể chịu đựng được việc chồng mình lạnh nhạt, hơn nữa, cô cũng đã chuẩn bị cả đơn ly hôn, chỉ đợi anh ký tên là...

Đáng chết! Cô cuối cùng đã đi đâu?

Hai tay Phương Nam nắm chặt tay lái, chột liếc nhìn chiếc nhẫn trên tay. Đây là nhẫn lúc kết hôn Dương Tử Uyển thay anh đeo lên, nhẫn trên tay cô cũng có cùng kiểu dáng nhưng là của nữ.

Vừa rồi anh đúng là hồ đồ, quên đi mất một vật dụng quan trọng như vậy!

Chiếc nhẫn này không phải là nhẫn kim cương bình thường, bên trong còn có vệ tinh định vị, anh phải mua với giá rất cao mới có được công nghệ tinh vi này của Mỹ.

Bởi vì Dương Tử Uyển thích chụp ảnh, thường đến những nơi vắng vẻ để lấy cảnh, ở những nơi đó phần lớn điện thoại di động không có tín hiệu, không cách nào liên lạc được, cho nên anh mới dùng phương thức này.

Nhờ có thiết bị này, anh mới biết cô xảy ra chuyện khi ở Nam Phi.

Vì cô, anh đã làm rất nhiều, rất nhiều, nhiều đến mức nếu như cô biết sự thật, nhất định sẽ mất hết niềm tin với anh.

Nhưng, anh dĩ nhiên sẽ không nói, bởi vì đây không phải cá tính của anh.

"Yên Nhiên sẽ không làm chuyện có lỗi với mình, Yên Nhiên sẽ không làm chuyện có lỗi với mình, Yên Nhiên sẽ không làm chuyện có lỗi với mình..."

Trên đồi Kinh Thiên, Dương Tử Uyển không ngừng thôi miên bản thân, lặp đi lặp lại những lời này.

Yên Nhiên sẽ không làm chuyện có lỗi với mình, không phải là Yên Nhiên làm sai, tất cả đều là lỗi của tên khốn kia.

Đúng, nhất định là tại cái tên đại khốn kiếp tình trùng lên não đó có ý trêu đùa Yên Nhiên!

Dương Tử Uyển nhìn chiều tà, lần đầu tiên cảm thấy màu sắc diễm lệ đó thật chói mắt.

Tám năm trước, cô mang theo máy ảnh tới nơi này, cô giờ lên rồi lại dễ xuống, hốt hoảng nghĩ lại tám năm trước có gặp được một người đàn ông kỳ quái.

Hình ảnh anh đã mơ hồ, cùng bộ dáng của Phương Nam lẫn lộn, nhưng cô nhớ rất rõ lời của anh, anh nói: "Giấc mộng của tôi chính là có được một người vợ đáng yêu, em muốn giúp tôi thực hiện giấc mơ này hay không?"

Dương Tử Uyển khẽ sờ ôm lấy đầu, thật muốn khóc.

Đó là lần đầu tiên có một người đàn ông nói lời này với cô, mặc dù có thể chỉ là nói đùa.

Cũng bởi vì lời của anh để lại cho cô ấn tượng khắc sâu, vẫn không có cách nào quên được, cho nên khi gặp Phương Nam từng đề phòng anh, thậm trí còn âm thầm mong đợi Phương Nam chính là người đó.

Cô dù sao cũng là một phụ nữ, tất cả phụ nữ đều thích lãng mạn.

Nếu như không có lần gặp gỡ bất ngờ tám năm trước, cô cũng sẽ không dễ dàng để tên đàn ông kia thoải mái, sẽ không để cho anh được như ý?

Cô ngây ngốc giao thân thể cho anh, một lòng đắm chìm trong đó.

Cô luôn mồm nói với Cố Yên Nhiên mình chỉ là một thể thân, nhưng vẫn luôn nhớ đến thân phận thật sự của mình.

Thể thân chính là thể thân, là một cái bóng, không xứng có được tình yêu.

Ba ngày trước, Nghê Vạn Hùng qua đời, cô biết.

Nhưng cô vẫn không được mời đến tham dự tang lễ.

Tất cả tin tức truyền thông đều đăng thông tin chuyện này, suy đoán tập đoàn Trường Phong có thể bởi vì Nghê Vạn Hùng qua đời mà bấp bênh, cô biết Phưong Nam đang vất vả.

Cho nên cô nguyện ý nhẫn nại, chờ đợi.

Cho dù đã ký vào đơn ly hôn, nhưng cô vẫn đợi, một tia ảo tưởng cuối cùng ở trong tim, có lẽ Phưong Nam sẽ không đồng ý ly hôn, không ngờ anh lại..

"Phưong Nam, anh là tên đại đại khôn kiếp!" Cô lớn tiếng hô to về phía vách núi.

"Tên đại đại khôn kiếp có ước mơ chính là cưới được một người vợ đáng yêu, em có đồng ý giúp anh thực hiện ước mơ này không?" Sau lưng chợt vang lên một âm thanh cực kỳ trầm mà tràn đầy từ tính.

Dương Tử Uyển cả kinh đột nhiên quay đầu lại.

Ánh mắt Phưong Nam vô tội, có khuôn mặt điêu khắc lạnh lùng, mặc bộ đồ thể thao màu lam đậm đứng ở bên cạnh vách đá, ngọc thụ lâm phong.

Là anh? Còn mặc bộ đồ thể thao kia, còn cái tư thế đó!

Dương Tử Uyển mang vẻ mặt hoảng hốt nhìn anh.

"Tôi giống như em cũng là cô nhi." Anh đẩy kính mắt trên mũi, chậm rãi nói: "Hôm nay tôi cũng bởi vì thật buồn nên mới chạy đến trên núi giải sầu."

"Sao?" Dương Tử Uyển há to miệng.

Hoàn cảnh giống nhau, lời thoại giống nhau, cùng tám năm trước giống nhau như đúc...

"Thật là như vậy, chuyện khổ não của tôi vừa nói chuyện cùng em một lát liền được giải quyết." Phưong Nam đến gần cô, kéo bàn tay nhỏ bé của cô.

Giống như tám năm trước, cô vùng vẫy một cái, nhưng bàn tay to lớn ấm áp của anh không buông, cuối cùng cô bỏ cuộc, ngoan ngoãn mặc anh nắm lấy.

Tóc đen như mực, ở đằng sau mắt kính là gương mặt xinh đẹp, cái mũi với đường cong hoàn mỹ, đôi môi mỏng, khuôn mặt bình thường nhưng lại cực kỳ tuấn mỹ, trên cổ nổi lên yết hầu lúc có lúc không đầy quyến rũ.

Người đàn ông này vẫn khiến cô bị hấp dẫn như vậy.

Không, so với thời điểm trước kia càng thêm hấp dẫn cô, khiến tim cô đập nhanh không dứt.

"Như vậy, tiểu ân nhân có thể nói cho tôi biết tên được không?"

Dưới ánh mặt trời chiều chiếu vào anh nhìn giống như một thiên thần hạ phàm, khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng, ánh mắt Dương Tử Uyển đã uрон ướt, mũi không khỏi sụt sịt.

"Dương... Dương Tử Uyển."

"Tử Uyển? Là Tử trong màu tím, tên là Uyển?" "Vâng, là tên một loài hoa." Dừng lại một chút, Dương Tử Uyển nhìn mắt của anh bổ sung:

"Tử Uyển là một loại hoa nhỏ không thu hút, giống như cúc non có nhụy màu vàng nhạt, ở giữa bông hoa nhưng chưa bao giờ là chính. Em chính là giống như hoa tử uyển, không phải là hoa hải đường điểm lệ." Nói xong một câu cuối cùng, cô nghẹn ngào.

"Vậy, bông hoa nhỏ bình thường của anh, thật sự không muốn tiếp tục làm vợ của anh nữa, tính rời khỏi anh sao?"

Cô không dám tin nhìn anh: "Anh..."

"Anh chưa bao giờ muốn ly hôn, lúc đầu anh không phải liên tục giải thích với em sao? Anh là nghiêm túc, anh muốn cùng Dương Tử Uyển kết hôn, mà không phải là cùng Nghệ Hải Đường. Anh từ đầu tới cuối rất rõ ràng với em, luôn biết người anh muốn là ai." Phương Nam tháo mắt kính xuống, đút tay vào túi, hai tay đặt ở đầu vai mảnh khảnh của cô, chăm chú nhìn cô.

Dương Tử Uyển ngơ ngác nhìn lại anh.

Thật lâu sau, cô mới lẩm bầm nói: "Vây... Anh không trách em... không thể lấy được tài sản sao?"

"Anh chưa hề muốn lấy được tài sản gì cả."

"Nhưng mà ngay từ đầu anh..."

"Đó là trên em, ai bảo em tuyệt tình như vậy, vừa mở miệng là nói hợp đồng, tài sản?" Anh có chút đùa giỡn nhìn cô nói.

"Nhưng... Nhưng mà..." Dương Tử Uyển mơ màng ngạc nhiên, cuối cùng chuyện có chỗ nào không đúng? "Nhưng mà vừa rồi anh cùng Yên Nhiên..."

"Em không tin anh, nhưng cũng nên tin bạn tốt của em chứ?" Anh mắt của anh trở nên sắc bén vô cùng, nhìn thẳng cô.

"Em..." Cô chỉ cảm thấy thật muốn khóc: "Nhưng mà... Em không phải chỉ là thể thân thôi sao?"

"Đứa nhỏ ngốc." Phương Nam ôm cô vào ngực, xoa đầu nhỏ của cô.

"Vây... Tại sao ngày kết hôn... Em hỏi anh, anh không thừa nhận?" Cô vì thế mà đắn đo thật lâu, đáng ghét!

Anh không nói gì, gương mặt có chút ngưng ngững, chẳng qua vì cô cúi đầu ở trong ngực anh nên không thấy được vẻ mặt hiếm thấy này của anh.

Sau một lúc lâu anh mới nói: "Đó là sự rụt rè của đàn ông."

"Rụt rè?" Lòng cô mềm nhũn. A, anh xấu hổ sao?

"Biết không? Vào đêm trước khi anh tới nơi này tám năm trước, Nghệ Vạn Hùng nói cho anh biết chuyện của Nghệ Hải Đường, ông nói, chờ Nghệ Hải Đường trưởng thành, anh sẽ phải cưới cô ấy."

"Thật sao?" Dương Tử Uyển tò mò từ trong ngực anh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

"Cha anh từng có một bến tàu nhỏ, sau lại bị Nghệ Vạn Hùng thu mua, mẹ anh cũng vì vậy rời bỏ cha anh, cha anh trắng tay liền nhảy xuống sông tự vẫn."

Dương Tử Uyển khiếp sợ nhìn anh.

"Anh đã từng đem tất cả tội lỗi, tất cả sai lầm đều đổ lên người Nghệ Vạn Hùng, cũng có ý định sau khi lớn lên sẽ trả thù ông, nhưng, sống ở bên cạnh ông càng lâu, anh lại càng tin tưởng ông không phải loại người tàn nhẫn đó, mà là do trên thương trường giống như chiến trường, từ xưa tới nay người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc. Nghệ Vạn Hùng đào tạo anh, cho anh làm người thừa kế tập đoàn, hy vọng duy nhất là muốn anh lấy cháu gái ông."

"Nghệ Hải Đường nhất định rất đáng yêu phải không?" Dương Tử Uyển chưa xót hỏi.

Phương Nam chột cười rộ lên, hai tay chọc chọc gương mặt của cô: "Không đáng yêu bằng em."

Cô hừ nhẹ một tiếng, trong lòng lại ngọt ngào.

"Ngày đó, trong lòng anh rất phiền, không hiểu tại sao lại muốn anh cưới một người mà mình không thương, chẳng lẽ anh không có quyền lựa chọn sao? Vây anh còn sống để làm gì? Thật may, ngày đó gặp được em, để cho anh có ước mơ."

"Có thật không?" Ánh mắt Dương Tử Uyển tỏa sáng lấp lánh: "Ước mơ của anh là gì?"

"Có một cô vợ đáng yêu."

Cô tròn tròn mắt há hốc mồm, hồi lâu gương mặt phớt hồng lờm anh một cái, vừa định hỏi thí sinh được làm cô vợ đáng yêu kia là ai, Phương Nam chột mở miệng tiếp.

"Ước mơ của anh rất đơn giản, yêu một người, tốt nhất là cũng có được tình yêu từ cô ấy."

Dương Tử Uyển ngây ngẩn cả người, không nói ra lời.

"Mẹ vô tình phản bội lại cha, cha vô tình bỏ lại anh, anh được Nghệ Vạn Hùng nuôi dưỡng, đào tạo thành một cỗ máy kiếm tiền. Khi đó anh đối với thế giới này rất tuyệt vọng, anh không có ước mơ, không có nhiệt huyết, không có... yêu."

Mắt Dương Tử Uyển có chút phiếm hồng, đây là lần đầu tiên Phương Nam bộc lộ bí mật ở đáy lòng với cô.

"Nhưng, anh dù sao cũng không phải là con dẫu đặt đầu đồng đó, anh là người, cho nên anh còn khổ hơn cả con dẫu." Phương Nam ôm chặt cô: "Em không biết, em trong lúc vô tình dùng ước mơ để cứu vớt anh. Ở thời khắc đó anh đột nhiên nghĩ, nếu như anh yêu cô gái có ước mơ này, có lẽ anh cũng sẽ vì thế mà có ước mơ, chờ đợi cô ấy lớn lên, nhìn cô thực hiện ước mơ, yêu mến cô thật tốt. Nếu như cô ấy yêu anh, anh liền cưới cô ấy, nếu như cô ấy không thương anh..."

"Liền yên lặng chúc cô ấy hạnh phúc sao?" Dương Tử Uyên khờ dại hỏi.

"Không đâu!" Anh lộ ra vẻ ác liệt dữ tợn cười: "Cô ấy không nói thương anh, anh liền chối chặt cô ấy, ép cô ấy phải yêu anh!"

"Anh thật kinh khủng!" Dương Tử Uyên tròn to mắt, cuối cùng lại mỉm cười, cô biết anh không phải nói thật.

"Như vậy, anh thật sự yêu cô ấy sao?" Dương Tử Uyên lăm bầm hỏi, tim đập mạnh.

"Đương nhiên." Phương Nam cúi đầu điểm nhẹ lên môi cô: "Hiện tại, điều anh muốn hỏi, chính là, cô ấy có yêu anh không đây?"

Dương Tử Uyên ưm một tiếng, lao vào trong ngực của anh, chỉ cảm thấy choáng đầu hoa mắt.

Hạnh phúc tới quá đột nhiên, chân tưởng làm người ta rất kinh ngạc, cô cơ hồ có chút không chịu nổi.

"Cho nên, em từ đầu đến cuối không phải là thế thân. Nếu như Nghê Hải Đường còn sống, anh cũng sẽ không cưới cô ấy. Anh tình nguyện không được thừa kế, cũng phải mang ước mơ của anh cưới về nhà." Phương Nam dịu dàng nói.

"Gạt người!" Cô lăm bầm một câu, anh rõ ràng yêu tiền như vậy.

"Hiện tại vẫn tốt hơn, có thể yêu được mỹ nhân ở trong lòng, lại có thể lấy được tập đoàn Trường Phong, ha ha a..." Phương Nam cười đến đắc ý, trời cao bây giờ quá thương anh, để cho anh cả tình trường và thương trường đều như ý.

Dương Tử Uyên liếc anh một cái, nhỏ giọng mắng: "Gián thương!"

"Cái gì?" Anh nghe không có rõ.

Cô kéo đầu anh xuống, ngón tay luồn vào giữa tóc anh, nhẹ nhàng vuốt ve. Tóc Phương Nam so với tóc cô, thô cứng hơn một chút, ngắn hơn một chút, làm tay cô hơi gai gai, ngứa ngứa, vô cùng thoải mái.

"Tử Uyên?" Ánh mắt của anh càng trở nên sâu xa, từ từ hiện lên nhiều dục vọng.

"Em muốn... Hôn anh." Dương Tử Uyên cuối cùng cũng lấy được dũng khí, nói ra khát vọng của mình.

Phương Nam cười phá lên, sau đó nhắm hai mắt lại, chu môi mình lên.

Dương Tử Uyên lấy tay vuốt ve miêu tả đường viền cánh môi mỏng hấp dẫn kia, đến khi ngón tay run rẩy, lòng bàn tay nóng lên, mới lưu luyến bỏ xuống. Môi của cô từ từ đặt lên, nhẹ nhàng lộ ra cái lưỡi mềm mại, lướt qua trên môi Phương Nam, hài lòng cảm thụ thân thể anh đang căng thẳng cùng hơi thở càng ngày càng nặng nề.

Khi cái lưỡi thom của cô lần nữa đụng chạm đến khóe môi, Phương Nam đột nhiên phát ra một tiếng thở dài, chợt đưa tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, dùng sức ôm cô vào ngực, đồng thời không khách sáo mà đoạt lại quyền chủ động của nụ hôn này, tay nâng gáy cô, hôn thật sâu.

Cái hôn kịch liệt này như muốn đem toàn bộ không khí trong miệng cô rút ra, rồi lại thổi khí thuộc về hơi thở của anh vào.

Thân thể Dương Tử Uyên run rẩy, cảm thấy có dòng điện mãnh liệt chạy loạn toàn thân, ngay cả ở chỗ tư mật cũng không bỏ qua, đốt lên ngọn lửa nóng rực trong cơ thể cô.

"Anh thật sự rất muốn... Ăn em!" Đầu Phương Nam chôn thật sâu ở cổ cô, thật lâu thở dài nói.

Dương Tử Uyên đỏ mặt, lỗ tai đỏ, ngay cả thân thể cũng đỏ.

Bởi vì... Cô cũng rất muốn anh.

Anh chạm vào trán của cô nhẹ giọng hỏi: "Về nhà chứ?"

Cô gật đầu, cười đến thật hạnh phúc.

"Bây giờ chưa muốn có em bé..." Vui ở trong ngực Phương Nam, Dương Tử Uyên nhỏ giọng mở miệng.

"Ừ?"

"Em muốn học xong đại học mới có con."

"Dĩ nhiên có thể."

"Em còn muốn làm nhiếp ảnh gia." Cô càng thêm nhỏ giọng nói.

"Có thể, nhưng em phải đáp ứng anh một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Sau này muốn đi đâu chụp hình, nhất định phải có anh đi cùng."

"Sao?"

"Không đồng ý không cho phép em đi." Anh bá đạo nói.

"Nhưng... Anh còn có nhiều công việc bề bộn."

"Chuyện này không cần em quan tâm."

"Nhưng mà..."

Cô còn muốn tìm lý do cự tuyệt, lời nói còn chưa nói ra đã bị nụ hôn nóng bỏng của anh ngăn lại.

Quên đi, cứ để cho anh bá đạo lần này đi.

Cô mơ màng suy nghĩ như vậy, cánh tay không tự chủ đặt lên cổ của anh.

Đôi này, cô nguyện ý cứ mãi chìm đắm trong cái ôm của anh.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ngoại truyện

Tám năm trước ở Nghê gia.

Đêm khuya, Phương Nam đẩy cửa thư phòng ra, lẳng lặng đi vào, nhìn ông cụ ngồi trên chiếc ghế khắc hoa.

"Ông nội, ông tìm cháu?"

"Ngồi đi!" Nghê Vạn Hùng lấy kính lão trên mũi xuống, tay chỉ cái ghế đối diện bàn đọc sách.

Phương Nam theo lời ngồi xuống.

"Nam Nhi, cháu đã ở đây được mấy năm?" Nghê Vạn Hùng như có điều đang suy nghĩ.

"Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy ông là năm cháu tám tuổi, đến nay đã mười hai năm." Phương Nam cung kính trả lời.

"Thật nhanh, một cái chớp mắt đã qua mười hai năm." Nghê Vạn Hùng thờ dãi.

Ông từ từ cúi người xuống, từ ngăn kéo cuối cùng của bàn đọc sách lục ra một đồ vật, đó là một khung hình nho nhỏ. Ông cầm ở trong tay, lấy khăn tơ lụa mềm mại lau chùi, say mê mà nhìn, cuối cùng mới lưu luyến đưa cho Phương Nam.

"Cháu xem một chút, nó cũng mười hai tuổi."

Đó là bức hình của một cô gái nhỏ, bộ dáng hết sức đáng yêu, tóc ngắn ngắn, mắt to đen láy, tựa như tiểu tiên nữ.

"Đây là ai ạ?" Lần đầu tiên Phương Nam thấy tấm hình này, có chút ngạc nhiên.

"Cháu gái của ông." Trong ánh mắt như chim ưng của Nghệ Vạn Hùng thoáng qua một tia dịu dàng cùng cung chiều.

"À!" Phương Nam gật đầu một cái. Anh biết Nghệ Vạn Hùng có một cháu gái tên Nghệ Hải Đường, nghe nói từ nhỏ đã được đưa ra nước ngoài, cho nên đến bây giờ anh cũng không tận mắt nhìn thấy, ngay cả hình đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Nó không có học ở nước ngoài, nó đang ở Đài Bắc." Nghệ Vạn Hùng chậm rãi nói.

"Hả?" Phương Nam hết sức giật mình: "Vậy ở nước ngoài là..."

"Một thể thân, không cần để ý tới cô ta." Về mặt Nghệ Vạn Hùng càng ngày càng ngưng trọng: "Hải Đường bây giờ tên gọi là Dương Tử Uyên, ông đem nó giao cho một đôi vợ chồng lương thiện nuôi dưỡng."

"Ông nội?" Trên mặt Phương Nam tràn đầy hoang mang cùng khó hiểu.

Nghệ Vạn Hùng khoát tay áo một cái, ý bảo anh kiên nhẫn nghe tiếp: "Ông mời rất nhiều thầy tướng số cùng đại sư chiêm tinh, vô luận là đại sư Đông Phương hay là Tây Phương, đều nói mệnh con người của ông quá mạnh mẽ, sẽ khắc chết tất cả người thân trong gia đình."

"Ông nội!" Phương Nam có chút kích động đứng lên, anh muốn nói đó đều là mê tín, nhưng khi nhìn gương mặt ngưng trọng cùng uy nghiêm của ông, anh không thể đem lời nói ra khỏi miệng.

"Cháu có thể không tin, ông lại không thể không đề phòng từ sớm. Cha mẹ của ông chết sớm, em gái cùng vợ ông cũng chết trước ông, chị gái dù không ở cạnh ông nhưng cũng gặp tai nạn, con trai, con dâu, con gái, con rể tất cả đều không thoát khỏi kiếp nạn, ông làm sao có thể không tin?" Nghệ Vạn Hùng có chút kích động, đập mạnh lên bàn sách.

Phương Nam không nói. Anh biết Nghệ Vạn Hùng vô cùng tin tưởng phong thủy, ngay cả chỗ ở cũng hoàn toàn nghe theo thầy phong thủy mà xây dựng.

"Vì vậy, khi Hải Đường vừa sinh ông liền mang con bé đi, nhìn cũng không dám nhìn một cái." Nghệ Vạn Hùng đau đớn nhắm hai mắt lại. Có người thân nhưng không cách nào gặp được là một loại thống khổ, không có người nào chịu nổi.

"Nhưng đó là cháu gái của ông..."

"Ông đã hỏi, đại sư nói sinh mạng ông khi thấy nó cùng ông không quan hệ sẽ không đe dọa, sẽ không ảnh hưởng tới nó."

"Ông nội..." Phương Nam không biết nên nói gì.

"Có điều, cho dù ông không làm ảnh hưởng đến con bé, vẫn sẽ có rất nhiều người muốn làm hại nó, thể thân ở nước ngoài đó chỉ là đề phòng khi xảy ra chuyện." Nghệ Vạn Hùng cười lạnh một tiếng.

Phương Nam hiểu rõ, tài sản của Nghệ Vạn Hùng rất lớn, hơn nữa tập đoàn Trường Phong, tổng giá trị cao hơn một ngàn tỷ tiền Đài Loan, nhiều tiền như vậy, đúng là sẽ khiến người ta đỏ mắt, mà Nghệ Hải Đường là người thừa kế duy nhất của ông, tự nhiên sẽ trở thành ước mơ của bao người, thậm chí còn trở thành mục tiêu của những kẻ tham lam kia mưu hại.

"Nam Nhi, mặc dù yêu cầu như vậy có chút quá đáng, nhưng mà ông hy vọng con từ giờ trở đi âm thầm bảo vệ con bé, chăm sóc con bé, cho đến khi nó trưởng thành."

"Vâng, con nhất định làm được." Phương Nam đối với sự nuôi dưỡng của Nghệ Vạn Hùng cảm kích trong lòng, cũng hy vọng bản thân có thể báo đáp ông.

"Còn có... Nếu như có thể, ông hy vọng tương lai con có thể cưới nó."

"Hả?" Phương Nam kinh hãi. Vậy làm sao có thể?

"Thay vì tương lai để cho nó cùng người ông không biết kết hôn, không bằng đem nó gả cho con, ông cũng thấy an tâm phần nào."

Nghệ Vạn Hùng đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không phát hiện trong mắt Phương Nam hiện nên vẻ thương tâm.

"Tương lai, ông sẽ đem tập đoàn Trường Phong giao cho con, cũng không để lại tài sản cho con bé. Tiền nhiều không phải là phúc, con bé ở trong một gia đình bình thường lớn lên, đột nhiên có số tiền lớn như vậy càng không phải là phúc, chỉ bằng để cho con bé làm Dương Tử Uyên là tốt rồi, ông chỉ hy vọng con bé hạnh phúc. Sau này khi các cháu có con, để một đứa trong đó mang họ Nghệ là được rồi."

Đây là kế sách Nghệ Vạn Hùng trăm phương ngàn kế sắp xếp, ông không để lại cho cháu gái tiền bạc, mà cho cháu một hạnh phúc có thể dựa vào, cho nó một người do đích thân ông bồi dưỡng, một người đàn ông ưu tú.

Đêm hôm đó, Phương Nam không có nói thêm câu nào nữa, chỉ im lặng đi ra khỏi thư phòng.

Phương Nam cảm giác mình bị tổn thương.

Anh cho rằng mình được nuôi dưỡng vì Nghệ Vạn Hùng áy náy với cha anh, cũng bởi vì anh thông minh tài trí làm Nghệ Vạn Hùng yêu thích, nhưng mà,

bây giờ anh thật nghỉ ngơi.

Có thể, anh chỉ là một quân cờ của Nghê Vạn Hùng, một đứa trẻ nuôi tể.

Cuộc đời của anh không còn bất kỳ quyền tự do cùng quyền được nói nào, bởi vì anh đã bị gả cho một cô gái xa lạ chưa bao giờ gặp.

Sự tồn tại của anh cũng là bởi vì cô gái kia sao?

Tại sao?

Anh là một người có độc lập và tự chủ, anh cũng có tình cảm riêng, mặc dù anh vẫn chưa bao giờ yêu một ai, nhưng không thể nói tương lai anh không gặp được người phụ nữ của mình.

Anh tại sao lại phải cưới cái cô tiểu thư lưu lạc bình dân đó? Cuộc đời của anh rốt cuộc còn có ý nghĩa gì nữa? Mục tiêu là gì? Anh còn sống để làm gì?

Trong lòng của anh có hàng vạn nghĩ ngợi.

Ngày thứ hai, anh đi tới đồi Kinh Thiên, nhìn xuống dưới chân núi, trong lòng vẫn phiền muộn như cũ.

Đúng lúc này, anh nghe được một âm thanh.

"Đừng! Đừng! Đừng! Không nên nhảy xuống vách núi!"

Anh đột nhiên sững sờ.

Âm thanh trong trẻo của trẻ con tiếp tục hét hoảng hô lên: "Chú! Có lẽ chú có chuyện gì không hài lòng, nhưng là trăm ngàn lần đừng nhảy xuống vách núi ạ!"

Nhảy xuống vực? Anh cảm thấy buồn cười, mặc dù anh hiện tại đối với cuộc đời tràn đầy hoang mang, thậm chí còn muốn chống lại tất cả, nhưng cũng không nghĩ đến việc phí hoài mạng sống của bản thân.

Anh quay đầu lại, nhìn thấy một cô gái mất to đầu cột tóc kiểu công chúa đứng đối diện anh hết to, mà khuôn mặt cô càng làm cho anh kinh ngạc.

Anh nhìn cô, chỉ vào mình: "Em nghĩ rằng tôi là người muốn tự sát?"

Cô gái nhỏ mãnh liệt gạt đầu: "Chú, có lẽ người gặp phải chuyện gì không hài lòng, cháu có thể lý giải tâm tình của chú, nhưng... Nhưng xin chú nhìn xem chiều tà phía tây đi!"

Vì vậy, anh và cô cùng nhau nhìn chiều tà.

Vì vậy, anh biết được ước mơ của cô.

Vì vậy, anh cũng phát hiện giấc mơ của mình.

Vì vậy, anh và cô có bắt đầu.

Cho đến ngày hôm nay, Phương Nam vẫn không tin vào số phận, nhưng anh cảm ơn sự tin tưởng của Nghê Vạn Hùng, cùng cảm ơn duyên cơ thần bí vào thời khắc lúc anh và Dương Tử Uyên tình cờ gặp nhau kia.

Về thân phận thật sự của Dương Tử Uyên, anh sẽ vĩnh viễn để nó trở thành bí mật.

Mà người anh để ý chính là Dương Tử Uyên, không liên quan tới huyết thống, máu mủ, xuất thân của cô; cũng không cần biết tên cô là gì.

Anh yêu cô, chỉ thế thôi.

"Cùng đi ăn cơm chứ?" Phương Nam vẫy tay với cô mỉm cười.

Dương Tử Uyên định xoay người chuẩn bị rời đi, lại bị Cố Yên Nhiên lôi kéo, trực tiếp áp tải đi đến phía Phương Nam.

"Phương tiên sinh, phụ nữ vừa khó tính lại hay giận dỗi này giao lại cho ngài, coi trọng cô ấy nha."

"Cám ơn." Phương Nam đương nhiên mà đón lấy, cũng đem Dương Tử Uyên nhét vào trong xe, không để ý tới giấy gựa phản kháng của cô.

Sau anh xoay người, nho nhả lễ độ nói với Cố Yên Nhiên: "Em là Cố tiểu thư?"

"Anh biết em?" Cố Yên Nhiên có chút vui mừng, không khỏi ra vẻ bộ dáng cô gái nhỏ xấu hổ.

"Em là Cố Yên Nhiên, bạn thân duy nhất của Dương Tử Uyên." Phương Nam mỉm cười nói: "Cùng đi ăn cơm không? Anh mời khách."

"Em thật sự rất muốn đi cùng." Cô mở to mắt long lanh đảo quanh, cuối cùng vẫn là vẫy tay: "Đáng tiếc làm kỳ đà cản mũi sẽ bị sét đánh, em lại rất sợ chết, cho nên không thể làm gì khác hơn là tự mình đi về."

Phương Nam gật đầu một cái, ngồi vào xe, thuận tiện thay Dương Tử Uyển vẫn còn đang tức giận nịt chặt dây an toàn, mới vẫy tay tạm biệt Cố Yên Nhiên.

Nhìn xe nghênh ngang rời đi, Cố Yên Nhiên đá đá mặt đất, lắc đầu một cái: "Thiệt là, Tử Uyển tại sao phải tức giận? Người đàn ông tốt như vậy tự mình đến đón, nếu là mình cao hứng còn không kịp đấy. Ôi, có người yêu thật tốt, hại mình cũng muốn có một tình yêu điềm điềm mật mật... Thượng Đế vạn năng à, xin ban cho con một người đàn ông mạnh mẽ đi!"

Toàn văn án

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.